

காந்தர் நூல்கள்
மாறுப்பாணம்

37125

1377254

20

புத்தாண்டி

கல்லூரி விளை பூஷங்கி

சென்னை சுற்றியாட்டு
கிடாந்து எழுதிகளோம்

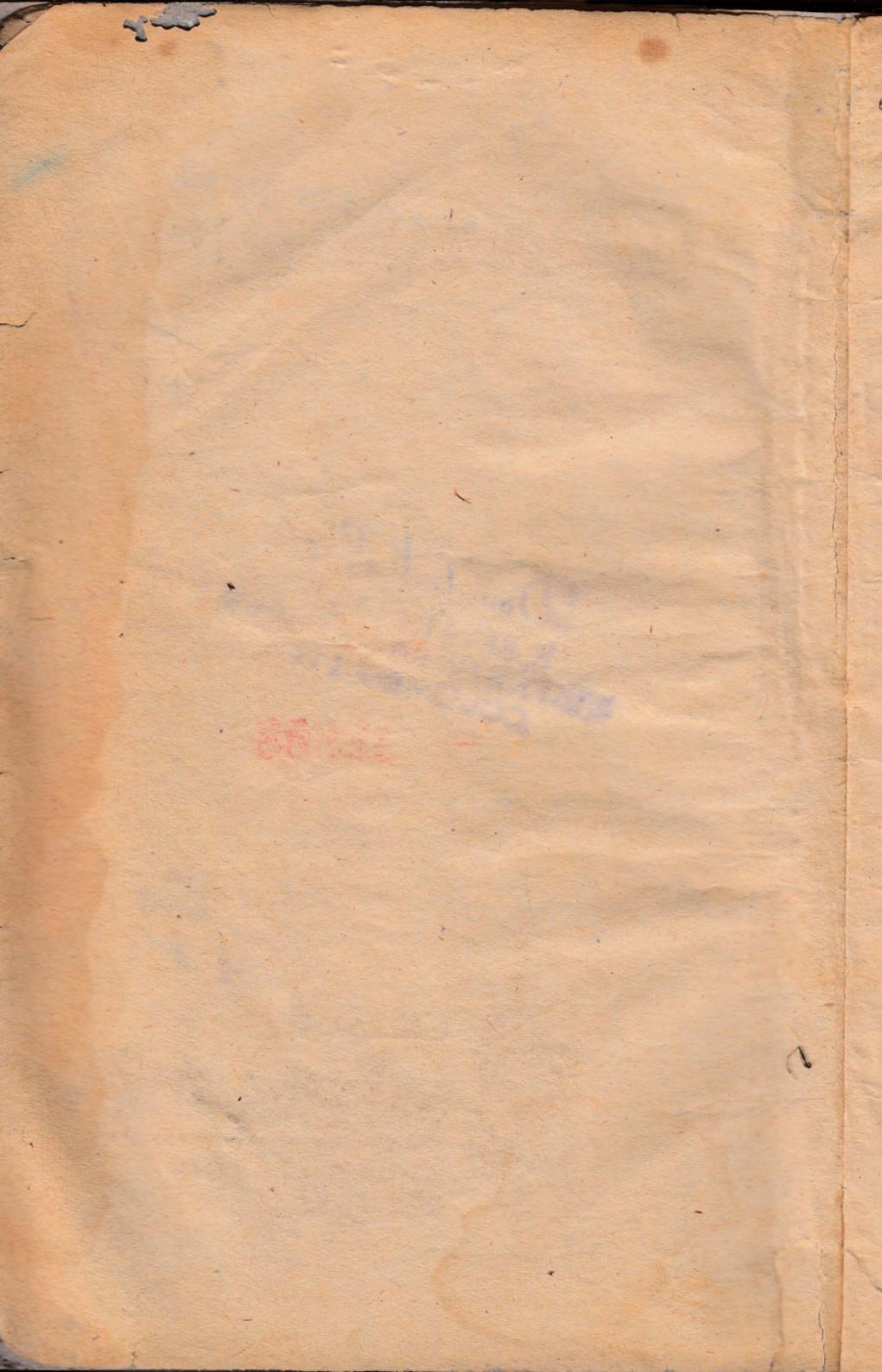
1377 BE

D. S. SEVAKAMAN
KENESWARI STAMPS
COLOMBO 11

புத்தாண்டு பிலீ
மாதாந்தி மாதாந்தி சேவை
யாழிப்பாணம்

32908

வீரகேசரி பிரசுரம்: 65

கந்தைக்கலை ஓரம்

NO. 111 - 1981

August - 1981

செங்கை ஆழியான்

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

32908

VIRAKESAVAI
PRAKSURAM

13/14/1

வளரியீடு

வீரகேசரி

த. விட்டத் 160,
கொழும்பு.

போதுமானம்

182, VANDPAKKA
COLROWO-14

KANGAIKKARAI OORAM

Written by

K. KUNARAŞA

(Sengai Aliyan)

FIRST EDITION

AUGUST - 1978

PRICE Rs. 4-60

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM

65

Published by

VIRAKESARI

P. O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

தேவ யாலகப் பிரிவு
மாநாகர நுழைவாயில்
மாழைப்பாணம்

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA
கால்கலை மன்றம்

கங்கைக்கரை ஓரத் தில் கால்களைப் பதிக்கு முன் வாசகர்களாகிய உங்களைச் சற்று நேரம் வழி மறித்துச் சிலவற்றைக் கூறிவிடவிரும்புகின்றேன்.

'கங்கைக்கரை ஓரம்' என்ற இந்நாவல் இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்து மாணவர்களின் மனவுணர்வுகளையும் புறச்செயல்களையும் அனுபவ பூர்வமாகச் சித்திரிப்பது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் ஒரு மூலையிலிருந்து பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்கின்ற மாணவர்கள் அங்கு எப்படி நடந்துகொள்கின்றார்கள்? கடன் சுமை, நம்பிக்கைகள் என்பனவற்றுடன் அவர்களுக்காக யாழ்ப்பாணத்துப் பெற்றேர் செலவழித்துக் காத்திருக்க, அவர்கள் அவர்களின் நம்பிக்கைகளை எப்படி நிறைவேற்றுகிறார்கள், ஆழிக்கிறார்கள் என்பதை இந்நாவல் சித்திரிக்க முயல்கின்றது. அவ்வளவு தான்.

இது தான் பல்கலைக் கழகம் என்று வெளியுலகிற்குப் படம் பிடித்துக் காட்டவேண்டும் என்ற ஆவல் கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக எனக்குண்டு. ஆவலின் உந்தலால் இந்த நவீனத்தை உங்கள் முன் படைக்கிறேன். நான்கு ஆண்டுகள் மாணவனுக்கும் இரண்டாண்டுகள் உதவி விரிவுரையாளனுக்கும் பல்கலைக் கழகத்தில் கழித்த அனுபவத்தை இந்நவீனத்தில் கூறிவிட முயன்றுள்ளேன்.

என்னுடன் பல்கலைக் கழகத்தில் கூடவே கற்ற நண்பர்கள் இக்கதையைப் படிக்க நேரில், என்னுடன் சண்டைக்கு வந்துவிடாதீர்கள். ஏதாவது ஒரு சம்பவம் உங்கள்

PUBLIC LIBRARY
JAFFNA

வாழ்வில் நிகழ்ந்தது போல இருக்கலாம். ஆனால் அது உங்கள் அனுபவமன்று. எல்லேருடைய அனுபவங்களும் அவை தாம். உங்களுக்குத் தெரியாததா?

இது ஒரு நவீனம். பல்கலைக்கழக வாழ்வு இவை தாம் என வாசகர்களுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டும் நவீனம். கல்வி கற்று நாட்டின் எதிர்காலத்தை நிர்மாணிக்கும் சிற்பிகளாக வெளிவர வேண்டிய மாணவர்களும் உள்ளங்களில் ஏற்படும் உணர்ச்சிப் போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் நவீனம்.

இந்நவீனத்தில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் யாவற்றின தும் பெயர்கள் கற்பனையே. இதனையீண்டும் ஒரு தடவை வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்நாவல் 'சிரித்திரன்' சஞ்சிகையில் தொடர் நவீன மாக வெளிவந்தது. பூரணமாகவே வெளிவரவில்லை. அந்நாவல் பூரணப்படுத்தப்பட்டு இன்று வீரகேசரிப் பிரசரமாக வெளிவருகின்றது.

ஆழ்த்து நாவலிலக்கியத்தில் நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருமை என் திறனிறகு இருந்தாலும், அத்திறனை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை வீரகேசரி வெளியீட்டுத்துறை நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனுக்குரியது. அவருக்கும் மீண்டும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

மூலம் : பூரணப்பால முக்குமிகு நக்கை நாவல் நாவல் வெளிவிலக்கியத்தில் நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருமை என் திறனிறகு இருந்தாலும், அத்திறனை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை வீரகேசரி வெளியீட்டுத்துறை நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனுக்குரியது. அவருக்கும் மீண்டும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

மூலம் : பூரணப்பால முக்குமிகு நக்கை நாவல் நாவல் வெளிவிலக்கியத்தில் நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருமை என் திறனிறகு இருந்தாலும், அத்திறனை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை வீரகேசரி வெளியீட்டுத்துறை நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனுக்குரியது. அவருக்கும் மீண்டும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

மூலம் : பூரணப்பால முக்குமிகு நக்கை நாவல் நாவல் வெளிவிலக்கியத்தில் நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருமை என் திறனிறகு இருந்தாலும், அத்திறனை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை வீரகேசரி வெளியீட்டுத்துறை நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனுக்குரியது. அவருக்கும் மீண்டும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

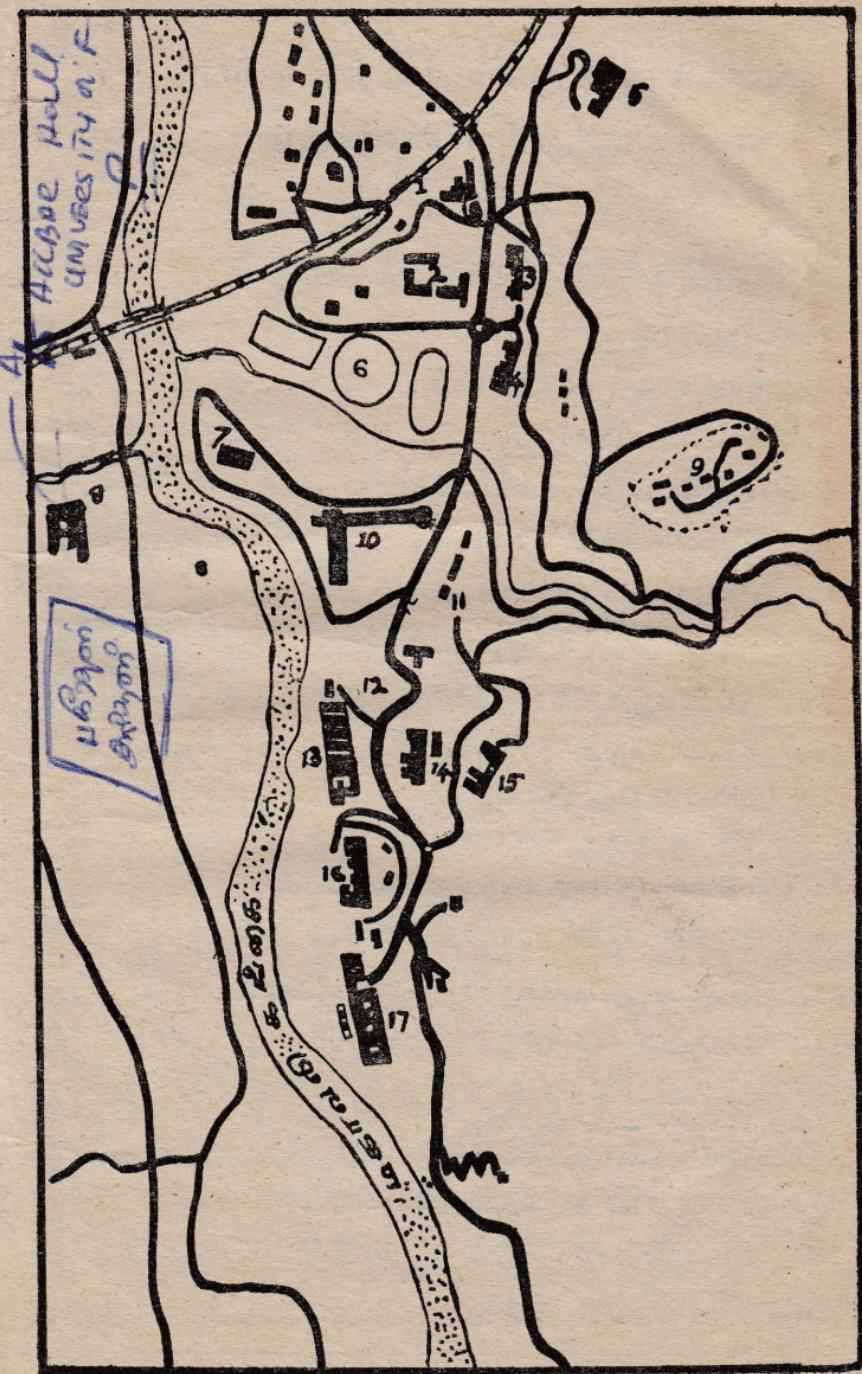
அதேத் வீரகேசரி பிரசரம்!

மூலம் : பூரணப்பால முக்குமிகு நக்கை நாவல் நாவல் வெளிவிலக்கியத்தில் நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருமை என் திறனிறகு இருந்தாலும், அத்திறனை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை வீரகேசரி வெளியீட்டுத்துறை நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனுக்குரியது. அவருக்கும் மீண்டும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

“பொன்னமிமாளின் பிள்ளைகள்”

மூலம் : பூரணப்பால முக்குமிகு நக்கை நாவல் நாவல் வெளிவிலக்கியத்தில் நிலையான ஓரிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட பெருமை என் திறனிறகு இருந்தாலும், அத்திறனை வெளிக்கொணர்ந்த பெருமை வீரகேசரி வெளியீட்டுத்துறை நிர்வாகி திரு. பாலச்சந்திரனுக்குரியது. அவருக்கும் மீண்டும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்

கங்கைக்கரை ஓரம்- படத்திலுள்ள எண்களுக்குரிய விளக்கம்.

1. சரசவி உயன் புகையிரத நிலையம்,
2. விஞ்ஞான மண்டபம்,
3. ஜயதிலகா விடுதி மண்டபம்,
4. அருணைசலம் விடுதி மண்டபம்,
5. மார்ஸ் விடுதி மண்டபம்,
6. விளையாட்டு மைதானம்,
7. ஜிம்னசியம் (உடற்பயிற்சி அரங்கு)
8. அக்பர் விடுதி மண்டபம்,
9. அப்ப கந்தானை,
10. பல்கலைக்கழக பிரதானமண்டபம், (இங்கு தான் நிர்வாக அலுவலகம்,
நூல் நிலையம் என்பன இருக்கின்றன.)
11. கன்ரீன் (கதை நிகழ்ந்த வேளையில்)
12. கிள்சிங் பென்டடும், லவ்வேர்ஸ் பார்க்கும்,
13. ஹில்டா-ஓபயசேகரா விடுதி மண்டபம்,
14. ஜேம்ஸ்பீரிஸ் விடுதி மண்டபம்,
15. மார்க்கஸ் பெர்னன்டோ விடுதி மண்டபம்,
16. சங்கமித்தா விடுதி மண்டபம்,
17. இராமநாதன் விடுதி மண்டபம்,
18. விஜயவர்தன விடுதி மண்டபம். (புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகில்)

கங்கைக்கரை ஓரம்

முதலாம்
பகுதி
(1)

ஒ-லகத்தை வெற்றிகொண்ட பெருமிதம்.

மகிழ்ச்சி என்பதன் பூரண அர்த்தத்தை அன்றுதான் அவன் உணர்ந்தான். அவன் உள்ளமெல்லாம் பெருமிதத் தாலும், ஆயிரமாயிரம் இன்பக்கனவுகளாலும் நிறைந்து வழிந்தது. அவன் இலட்சியத்தின் முதற்படி அவனுக்காகத் திறந்து காத்திருக்கின்றது. அவன் பஸ்கலைக் கழகத் திற்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளான்.

பஸ்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பரீட்சை எழுதிவிட்டுள்க்கத் தோடு ஜந்து மாதங்கள் காத்திருந்த வேளைகள்; ஒவ்வொருநாளும் பத்திரிகைகளையும், துபாற்காரணையும் ஆவ்வோடு எதிர்கொண்ட அவப் பொழுதுகள். “தம்பி, பாலே...?” என்று ஏனாமாகவும் கவலையோடும் விசாரிக்கும் ஊரவர்கள். நம்பிக்கைக்கும் அவநம்பிக்கைக்கும் இடையில் ஏக்கத்தோடு காத்திருந்தான்.

அவன் முயற்சி வீணபோகவில்லை.

உள்ளங்கைகளைத் தலையின்கீழ் விரித்து வைத்தபடி முகட்டில் ஏதையோ தேடியபடி வாங்கில் படுத்திருந்தான் சிவராசா. பல்கலைக்கழகம் பற்றியே அவன் நினைவுகள் ஒயாமல் சுற்றின.

தலைவாசல்திண்ணையில் அவன் தந்தை கனகசபை குந்தி விருந்தார். அவரின் இதயத்தில் புதியதொரு பிரச்சினை விசுவாருபம் எடுத்திருந்தது. அந்தச் செய்தியை அறிந்ததி விருந்து ஒருபுறம் மகிழ்வு; மறுபுறம் கவலை. அவர் சுருட்டு ஒன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டார். வலதுகை நெருப்புப் பெட்டிக்காக மடியைத் தடவி ஏமாந்தது.

“பிள்ளை... கமலம்... உந்த நெருப்புப் பெட்டியை ஒருக்காக் கொண்டு வா...” என்று அடுக்களையை நோக்கிக் குரல் கொடுத்தார். கம்பீரம் குறையாத குரல். ஆனால், உடல் தான் தளர்ந்து வாடிவிட்டது. ஆறு பிள்ளைகளுக்கும் மனைவிக்குமாக உழைத்து உழைத்துத் தேய்ந்து போய்விட்டார்.

“நெருப்புப் பெட்டியில் ஒரு குச்சி இருந்து இப்பதான் அடுப்பு மூட்டினான் ஐயா... அம்மா இப்பகடைக்குப் போட்டா வாங்குறதுக்கு... தனைக் கிடக்குக் கொண்டு வரட்டே ஐயா...?” என்று அடுக்களைக்குள் இருந்துகமலம் குரல் கொடுத்தாள். குரல் கொடுத்ததோடு, அடுக்களையின் பக்கிசுப்புலகைக் கதவை இழுத்துச் சாத்திவிட்டு, அகப்பை ஒன்றில் நெருப்புத் தனை ஒன்றை ஏந்தி வந்தாள் கமலம். மகளை ஒருகணம் நிமிர்ந்துபார்த்தார் கனகசபை.

பெண்கள் எவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்துவிடுகின்றனர் கள். அவர்கள் முன்னால் தம்பிமாரோடு சண்டையிட்டு ஒடிவிளையாடியு கமலம், இன்று பெரியவளாக வளர்ந்து உயர்ந்து நிற்கின்றன. அவள் முகத்தில் துலங்குகின்ற சாந்தம் வேறு எவருக்கும் வராது. கமலம்தான் முத்தவள். சிவராசா இரண்டாவதாகப் பிறந்தான். அவனுக்

குபிறது ஐந்து பேர். அதில், ஒரு தம்பி பண்ணிரண்டாவது வயதில் அகாலமரணமடைந்தான். வலு கெட்டிக் காரன் அவன். திறமைசாலிகள் வெகுகாலம் வாழ்வதில்லை போலும். இரண்டு தம்பிகளும், இரண்டு தங்கைகளும் படிக்கின்றனர்.

சுருட்டைப் புகைத்தபடி அவர் கேட்டார்: “கொம்மா எங்கை போனவ. பிள்ளை...”

‘கடைக்கு... அதாலே மாமா விட்டையும் ஒருக்காப் போட்டு வாறன் என்றவ...’ என்று கூறிவிட்டுக் கமலம், தம்பியைப்பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“எனும்? என்று ஜீயா கேட்டார்.

‘தம்பி பாஸ் பண்ணின புதினம் சொல்லுறவுக்காக்கும்...’ கமலம் அதைக் கூறும் போது அவன் குரவில் இழையோடிய குதாகலத்தையும், முகத்தில் படர்ந்த மலர்ச்சியையும் சிவராசா உணர்ந்தான். அவன் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டதில் எல்லாருக்கும் மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், திறமை மட்டும் பல்கலைக் கழகத் தில் படிப்பதற்குப் போதாது என்பது அவருக்குத் தெரியாதா?

ஏழைக் கமக்காரனுல் ஆயிரக்கணக்கில் படிப்பிற்காகச் செலவிட வழியுண்டா?

‘ஓவிசியர் இராமலிங்கத்தாரின் மகனும் தமிழோடை சோதனை எடுத்தவனும். ஆனால், அவன் பாஸ் பண்ணவில்லை... தம்பி, பாஸ் பண்ணினது ஆரையோ பிடிச்சுத்தான் என்று சொல்லித் திரியிருஞும்...’ என்றால் கமலம். இது அவன், தமக்கைக்குக் கூறிய செய்தி. இராமலிங்கத்தின் மகன் கனகராசன் அவனேஞ்சு ஒன்றாகப்படித்த வன். ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் ஒன்றிவாரு ஆசிரியரிடம் ரியூசன் கேட்டவன்.

தனகசபை சிரித்தார்,

Donated by
S. SEVAKA
VIKENESWARA
COLOMBO 11.

“ஆர் என்னத்தைச் சொன்னாலும் நமக்கு என்ன, மோனீ... எங்கடைராசன் படிப்பில் புலி என்பது ஊர் றிந்த விசயம்...”

“போயும் போயும் ஆட்ஸ் தானே? இப்ப படிச்சுப் போட்டு எத்தனை பேர் வேலையில்லாமல் ரேட்டு ரேட்டாத திரியினம் என்றும் கதைக்கினம்...”

“ஆட்சோ சயன்சோ... அதில் என்ன இருக்கு? எல்லாம் திறமையில் தான் இருக்கு? ஆட்ஸ் படிச்சவன்கள் எத்தனை பேர் எண்க்குத் தெரியத் தக்கதாக ஐ. ஏ. ஆக ம. ஆர். ஓ. ஆக, எக்கவண்டன்மாராக இருக்கிறான்கள்... உதை விடு... உதெல்லாம் மோனை பொறுமைக் கதை...” என்றார் அவர். வேலை வாய்ப்பைப் பொறுத்துத்தான் கல்வியின் தரமிருக்கின்றது.

கமலம் தொடர்ந்தாள்: “தமிழில் படிச்சு என்னத்தைச் செய்யப் போறது என்கினம்...”

“இங்கிலிசில் படிச்சவை என்னத்தைச் செய் து போட்டினம்...?” என்று கேட்டார் கனகசபை.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டபடி அவன் படுத்திருந்தான். மாற்றங்களை எங்கள் சமூகம் அவ்வளவு இலேசில் ஒப்புக் கொண்டுவிடுவதில்லை. ஒப்புக் கொண்டாலும் தங்கள் வயிற்றெரிச்சலைக் காட்டாமல் விடுவதுமில்லை.

தகரப் படலை திறந்து மூடும் ஒலி எழுந்தது.

“கொம்மரா வாறுபோல...”

“என்ன தேப்பனும் மோனுமாத் திட்டம் போடிறியன்... எந்தக் கோட்டையைப் பிடிப்பதற்கு...?” என்ற படி செல்லம்மா வந்தாள். அவளின் மூன் தலையில் வெள்ளிக்கம்பிகளாக நரை படர்ந்திருந்தது. தோய்த்துத் தோய்த்துப் பழுப்பேறிய பச்சை நிற வங்காச்சேலை ஒரு தலைப்பில் கிழிந்து தொங்கியது. அவன் உத்தியோகமான தும் அம்மாவிற்குப் பத்துப் பண்ணிரண்டு சேலைகள் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். தாவியைத் தாங்கியபடி கழுத்

தில் மஞ்சள் கயிறு ஒன்று ஊற்றையேறிக் கறுத்துக் கிடந்தது. அவள் சோதனையில் சித்திபெற்ற நேரத்தில் இருந்து செல்லம்மாவின் முகத்தில் எதிர்காலக் கணவின் உயர் இலட்சியங்கள் தெரிந்தன. அவள் குடும்ப நிலை குப்பை மேட்டிவிருந்து கோபுரத்திற்கு உயர்ந்தது போல மகிழ்ந்து போனாள்.

இலங்கையின் ஆயிரமாயிரம் தாய்களில் அவரும் ஒருத்தி. கணவனுல் சுகப்படாத வாழ்வு பிள்ளைகளால் சிறக்கும்; வீடு வாசல், காணி பூயி, உடை நகை என்ற ஆசைகளை மனதில் கொண்டு, நம்பிக்கையிலேயே நல் வாழ்வை எதிர் பார்க்கும் தாய் அவள். மனைவியின் மகிழ்ச்சியை கணக்கைப் பூரியாதவரல்லர். அவரின் முகத் தில் புன்னகை மலர்ந்தது. அப்புன்னகையில் மறைந்து கிடந்தஅர்த்தத்தை அவள் உண்சாதவளா? இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் அவரோடு வாழ்ந்தவள்; சோர்ந்துபோய் திண்ணையில் அமர்ந்தாள்.

“கமலம், சோறு வடிச்சிட்டியே? வடிச்சிருந்தாக கொஞ்சம் கஞ்சிகொண்டுவா.”

“வடிச்சிட்டுக் கொண்டு வாறன்...” என்றபடி கமலம் தூள்ளே போனாள்.

“நீங்கள் ஒன்று கும் கவலைப்படாதையுங்கோ அப்பா...” என்றபடி மனைவியைக் கணக்கைப் பியிர்ந்து பார்த்தார்.

“கவலைப்படாமல் என்ன செய்வது, செல்லம்?... பணமுள்ளுனரை பிள்ளையள் படிக்காமல் திரியுதுகள். பணமற்றவனின் பிள்ளைகள் படிக்க வசதியற்று நிக்குதுகள். ராசன் வருசா வருசம் துவருமல் ஒவ்வொரு சோதனையாப் பாஸ் பண்ண எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருந்தது. இன்று அவணைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்புவதற்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நிக்கிறன். நாலுபரப்புத் தோட்டத்தில் வாறவரும்படி சினிக்கட்டு போதா

மல் இருக்குது... இரண்டு குமருகள் வீட்டில்... ராசனுக் குப்பிறகு மூன்று சிறிகள்... இதுகளை யோசித்தால்...? ராசன் எப்படிப் போறது...? உங்கை பார்... இந்த முறை வீடு மேயாமல் ஆகாசம் தெரியுது... முத்தவளின்றை கழுத்துச் சங்கிலி கூட அடைவில் கிடந்து மாஞ்சு... சாண்டற முழும்சறுக்கிறது போல நம்மடை வாழ்க்கை' என்றார் கனகசபை.

அவர் கூறியவற்றை அவன் உணராமலில்லை. அவன் இதயம் ஏக்கத்தால் படப்படத்தது. ஏழைகள் வாழ்க்கையில் மூன்னேறுவது எவ்வளவு கடினமான காரியமாக இருக்கிறது.

"ராசன் ஒரு பி. ஏ.ஆக மட்டும் வந்திட்டான் என்றால் பிறகு ஏன் கவலை...?" கைநிறைய உழைப்பான். இரண்டு வருசத்தில் தமைக்கை தங்கச்சி இருவரையும் கரை சேர்த்திடுவான். தம்பி தங்கச்சிமாரையும்படிப்பித்து விடுவான்...'' செல்லம்மா கனவில் மிதந்தாள். கல் வீடு... நகை... நட்டு... என அவன் கனவு நீண்டது.

"அதுக்கு வழி...?"

"அதுக்கு நான் ஒரு வழி பார்த்திட்டன்...'' என்றாள் செல்லம்மா. அவன் வியப்போடு வாங்கில் ஏழுந்து உட்கார்ந்தான்.

செல்லம்மா தொடர்ந்தாள்: "நான் இப்ப அண்ண ரிட்டை போன்னேன்...''

"ஆர் தம்பிராசனிட்டையோ...?"

"உங்களுக்கு அண்ணெர்ண்டால் கொஞ்சம் இழுக்கம்... அவர் ராசனைப் படிப்பிக்கச் சம்மதிச்சிட்டார்...''

"அந்தக் கஞ்சனே...? சோவியன் குடும்பி சம்மா ஆடாது... அவனுவது சம்மதிக்கிறதாவது...? விஷயத் தைச் சொல்லு...'' என்று ஏனாமாக்க கனகசபை சிரித் தார்,

“என் அவரின்றை முத்தமோன் சரோசாவிற்கு என்ன குறை...? ராசனுக்கு ஏற்றவள் தானே...?” என்றுள் செல்லம்மா. “ஓகோகோ” என அவர் சிரித்தார். விழி கள் பிதுங்கி விடுமாப்போலச் சிரித்தார். அவன் வியப் போடு எல்லாரையும் பார்த்தான். அவனுக்குக் கலியாணமா?

“அடி விசரி, ராசனை நம்பி இரண்டு குமரிக்குது... அதுகளுக்கு ஒரு வழி பண்ணக் காணவில்லை... நீ உன்றை கொண்ணற்றை மோருக்குக் கலியாணம் ஒப்பேற்றிட்டு வந்திருக்கிறோய்... அடி, செல்லம்மா... உன்றைகொண்ணார் சிவராசனை பி.ஏ.ஆக்கிட்டு மாப்பிள்ளையாக்கப் பார்க்கின்றூர். லேசான வழி கண்டியோ...”

“அதில் என்ன? அவன் படிச்சு உழைச்சுத் துழைக்கை யையும் தங்கச்சியையும் கரை சேர்த்திட்டு அண்ணற்றை மோளைச் செய்யட்டுமே? ஒண்டுக்கை ஒண்டு... உதவியா இருக்கும்” என்று கூறிவிட்டு அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள் செல்லம்மா.

“ஓம்... ஓம்... உன்றை கொண்ணார் இவ்வளவு காலமும் நமக்கு எவ்வளவு உதவிகளைச் செய்திருக்கின்றனன். நீ எல்லாத்தையும் மறந்திட்டாய்...? சிவராசனுக்கு சோதனைக்குப் பணம் கட்டப் பணமில்லை... நீ கொண்ணிட்டைபோய்க் கேட்டாய்...?”

“அவரிட்டை இல்லை அப்ப... இருந்தாத் தந்திருப் பார்...”

“நீ என்னைப் பேயன் விசரன் ஆக்காதை... இந்த விசரிக் கதையை இனி இங்கை கதைக்காதை...” என்று எழுந்தவர் மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தோடர்ந்தார்: “அடி செல்லம், பத்துப் பரப்புத் தோட்டம் இன்றைக்கு நாலு பரப்பானது ஏன்? உன்றை கொண்ணல்லை... உன்றை கொண்ணன் செய்த தில் லுமூல்லாலை... இப்ப வந்திட்டார்... ஏன்? அண்டைக்கு வந்தா

தவர் இண்டைக்கு மட்டும் ஏன் வந்தார்? எல்லாம் பீ.ஏ. அடி. நமக்கு இருஞ்சுகள் தெரியிற மின்னைப் போல ஒரு ஒளி தெரியுது... அதையும் உன்றை கொண்ணர் தட்டிடப் பறிக்க வந்திட்டார்...”

“வரம்பில்லாத தோட்டத்துக்குத் தண்ணீர் இறைப் பது போல இருந்ததை எல்லாம் இறைச்சியள்... அழிச்சியள்... குடிச்சு முடிச்சியள்... அதாலே தானே இந்த நிலை” என்றபடி அவள் பெரிதாக அழுதான்.

“ஏன் இப்ப வீணைச் சண்டை பிடிக்கிறியள்... இந்தக் கோதாரி வீட்டில் இருக்கேலாது...” என்றால் அவன். கனகசபை விருட்டெடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையைத் தாங்கிக்கொள்ளமுடியாது அவன் தயக்கையைப் பார்த்தான். கமலம் எதுவும் பேசமாட்டான். அழுத்தான் தெரியும்.

“அப்ப உங்கும் அப்படி ஒரு எண்ணம் இருக்குது...” என்றார் கனகசபை.

“இல்லை... இல்லை... அப்படியில்லை ஜியா...” என அவன் கத்தினான்.

அவர் அமைதியடைந்து விட்டார். கமலமும் அமைதி யடைந்தவள் போலக் காணப்பட்டாள். அம்யா அவனை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள். அவன் என்ன செய்வான்?

தென்னையர வட்டில் இருந்த அணில் ஒன்று தாவல் தப்பியதால் தொப்பென்று நிலத்தில் வீழ்ந்தது.

“நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதை... எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன். காணியையும் தோட்டத்தையும் ஈடுவைச்சாவது நான் உண்ணைப் படிப்பியிப்பன் ராசா... அதுக்கும் காணுட்டில் எல்லாத்தையும் வித்தாவது படிப்பியிப்பன்...” என்றார் கனகசபை.

“ஜியா...”

“ஆனாத் தம்பி, உண்ணை நம்பித்தான்... உண்ணை நம்பித்தான்...” கனகசபையின் குரல் தலூத்துநூத்தது: “அங்கை உன்றை எண்ணப்படி நடந்திடாதை...”

“எல்லாரையும் போல என்னை நினைக்காதையுங்கோ, ஐயா... நான் கவனமாகப் படிச்சு வந்து எல்லாப் பிரச் சினைகளையும் தீர்ப்பன்... அக்காவையும் தங்கச்சிமாரையும் நல்ல இடத்தில் கலியாணம் செய்து வைப்பன்... தம்பிமா ரைப் படிப்பிப்பன்... ஒன்றுக்கும் கவலைப் படாதையுங்கோ ஐயா... முன்று வருசம் தானே...?” என்றான் அவன். நம் பிக்கையும் திட்டெந்தஞ்சமும் கொண்ட வாலிபகுத் தான் அவன் இதைக் கூறினான். பணவிடயத்தில் அவன் குடும்பம் வஞ்சிக்கப்பட்டது. அப்பணத்தை அவன் தேடுவான். இந்த உலகத்தின் இன்பங்கள் எல்லாவற்றையும் அவன் குடும்பத்தினர் அனுபவிக்க வைப்பான்.

2.

மாலை வெயில் முற்றத்தில் படர்ந்திருந்தது. அவன் முகம் கழுவி சேட் போட்டுக் கொண்டு வெளியே புறப்பட இருந்தான். பின்னேரங்களில் வாசிகசாலைக்குப் போய் தினசரிப் பத்திரிகைகளைப் படிக்காவிடில் அவனுக்கு அன்று நித்திரை வராது.

“தம்பி, தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போ...” என்று கமலம் குரல் கொடுத்தாள். கமலம் அடுக்களைக்குள் நுழைந்து இரண்டாண்டுகள். வீட்டு வேலைகள் யாவற்றையும் அவன்தான் கவனித்துக் கொள்கின்றான். அம்மாவிற்கு இப்போதெல்லாம் வேலை குறைவு.

கிளாஸ் நிறையத் தேநீர் ஏந்திக்கொண்டு கமலம் வந்தாள். அவளிடம் இருந்து தேநீரைவாங்கிக்கொண்டான். தேநீரைத் தரும் போது அவன் கூறினான்: “ஏன் இந்தச் சாறத்தைக் கட்டியிருக்கிறோய்...? அங்கை கொடியில் மற்றும் சாறம் தோய்த்துப் போட்டிருக்கிறன். அதைக்கூறுவிடுவது மாநகர் நூலை சேல்யாம்ப்பானம்.”

தேநீர் கட்டியிருக்கிற பகுதி
மாநகர் நூலை சேல்யாம்பானம்

கமலம் அவன் மேல் எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறான்?

“எனக்கா உனக்குக் கஷ்டம்... நான் தோய்த்திருப்பன்தானே...?”

கமலம் சிரித்தான். அவனுக்குச் சிரிக்க அல்லது அழுத்தான் தெரியும்.

“அம்மாவும் ஐயாவும் எங்கை போயிருக்கினம் என்று தெரியுமே?” என்று கேட்டு விட்டு கமலம் அவனைப் பார்த்தான்.

“எங்கை அக்கா...?”

“எல்லாம் உன் விஷயமாத்தான்...இந்தக் காணியை ரெண்டாயிரத்துக்கு ஈடு வைக்கப் போயிருக்கினம்...வாறு கிழமை மட்டில் உன்னை யூனிவேசிற்றிக்குக் கூப்பிடுவினமாமே?...”

“ஓம் அக்கா. ஆரிட்டை ஈடு வைக்கினமாம்?” என்று கவலையோடு விசாரித்தான் அவன். அவன் தலை மீது அவனை நம்பிச் சுமத்தப்படுகின்ற பாரங்களை அவன் உணராமல் இல்லை.

“ஓவசியர் இராமலிங்கத்தாரிடமாம்... அதுவும் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுத்தான். ஐந்து வருச அறுதிக்கு எழுதுகினம்...” அறுதிக்கு காணி எழுதப் படுவதை அறிந்து அவன் உள்ளம் ஒரு கணம் திக்கென்றது. பிறகு தன்னியே அவன் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டான். அவன் பட்டதாரியாகி வந்துவிட்டால் இந்தக் கடன்னந்த மூலைக்கு?

அவன் எதுவும் பேச வில்லை. தேநீரை வாங்கிக் குடித்து விட்டு வாசிக்காலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான்.

கடை வீதி கலகலப்பாக விளங்கியது. தோட்ட வேலையை முடித்துவிட்டுத்தான் வீட்டிற்குத் தேவையான

பொருட்களை வாங்க ஊர் மக்கள் வருவார்கள். கடை வீதி அவ்வளவு பெரிதல்ல. சூப்பன் கடை உட்பட, ஒரு தேநீர்க் கடையும் இரண்டு பலசரக்குக் கடைகளும் இருந்தன. அந்த ஊரின் பிரதான வீதியும் அந்த ஊர் அம்மன் கோயில் வீதியும் சந்திக்கின்ற சந்தியின் ஒரு பக்கத்தில் கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் கட்டிவிட்ட வாசிகசாலை இருக்கின்றது. மூன்று தினசரிப் பத்திரிகைகளும், இரண்டு ஈழத்து மாதப் பத்திரிகைகளும் ஒழுங்காக வாசிகசாலைக்கு வருகின்றன.

வாசிகசாலைக்குப் பின் ஞால்தான் அவன் மாமா தம்பி ராசாவின் வீடு இருக்கின்றது. மூன்று அறைகள் கொண்ட அமெரிக்கன் பாசன் வீடு. அந்த ஊரில் கணிக்கப்படுகின்ற ஒரு புள்ளி அவர். காணி டூமிகள் நிறைய அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்தன.

மாமாவைப் பற்றி நினைக்கும் போது அவருடைய மனைவியைப் பற்றி அவனுல் எண்ணுமல் விடமுடியாது. அவனைப் பொறுத்தளவில் மாமா நல்லவர். இரக்க குணம் உடையவர். ஆனால், மாமி எவரையும் குடும்பத்தோடு அண்ட விடமாட்டாள். மாமா இளவயதில் கலியாணம் செய்து கொள்ளாமல், முப்பத்தொன்பது வயதில் கலியாணம் செய்து கொண்டதால் மனைவியின் ஆதிக்கம் அங்கு மேலோங்கி நிற்பதாக அவன் தந்தை அடிக்கடி கூறுவார்.

“பொன்றி லுக்குப் பயந்தவன்...” என்பது கனகசபையின் கருத்து.

“பொம்பிளைச் சகோதரங்களோடை பிறந்ததால் காலாகாலத்திலை கலியாணம் செய்யவில்லை... எங்களுக்கு உழைச்சுத் தந்துவிட்டு அந்த மனிசன் கலியாணம் செய்துது... அதுக்கு இப்படிச் சொல் லுறதே? என்றை அங்ஙைரப்பற்றி இப்படிச் சொல்லாதையுங்கோ...” என்பாள் செல்லம்மா. அவனுக்குத் தமையன் என்றால் தனியான

தொரு பாசம். ஆனால், அவனுக்குப் புத்தி தெரிந்த காலத்தில் இருந்து மாமாவிற்கும் ஐயாவிற்கும் நல்லஉறவு இருந்ததை அவன் காணவில்லை. எனினும், நன்மை திமைக்கு இரண்டு குடும்பங்களும் சேரும். அவன் தாய் அடிக்கடி மாமா வீட்டுக்குப் போய் வருவாள். அவனும் போவான். கனகசபை இதைத் தடுத்தது கிடையாது.

மாமாவின் குடும்பம் சிறியது. முத்தபெண் சரோசா; மற்றைய இருவரும் ஆண்கள்.

அவன் வாசிகசாலைக்குப் போகும் போது தன் வீட்டு வாசலில் தம்பிராசா நின்றிருந்தார். வழுக்கை விழுந்த தலை, நெடிய உருவம், கம்பீரமான வடிவம்.

“ராசனே? வாசிகசாலைக்குப் போறியே?”

“ஓம் மாமா...” என்று தயங்கி நின்றுன்அவன்.

“எப்ப நீ சர்வகலாசாலைக்குப் போருய்?”

“அடுத்த வாரம் மட்டில்...”

“சந்தோசம்... நீ நல்லாப் படிச்சு நல்லா வர வேண் டும்... உன்னை இந்தப் பக்கம் கன நாளாகக் காணவில்லை. வாவன் வீட்டை... மாமியும் தேடினா...” என்றார் தம்பிராசா.

அவருடைய அழைப்பை அவனால் தட்ட முடியவில்லை. ஆனால், அவனுள் ஒரு வகைத் தயக்கம் குடி கொள்வதை உணர்ந்தான். வெகு சதந்திரமாக மாமாவின் வீட்டிற்குள் ஓடியாடித் திரிந்தவன் அவன். ஆனால், இன்று மாமா அவனைப் படிப்பித்து விட்டுச் சரோசாவிற்குக் கலியாணம் செய்ய எண்ணியிருந்தார் என்று அறிந்ததிலிருந்து மாமா வீட்டிற்குள் நுழைய அவன் கால்கள் தயங்கின. அவன் உணர்வுகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்க அவனால் முடிய வில்லை.

படலையைத் திறந்து கொண்டு தம்பிராசா முன்னே போக அவன் பின்னே சென்றுன். அவர்கள் வருவதை

முதலில் கண்டவள் சரோசாதான். தம்பி ராசா அமெரிக் கன் பாசனில் வீடு கட்டியிருந்த போதிலும், வீட்டிற்கு முன்னால் பெரியதொரு தலைவாசலும் கட்டியிருந்தார். தென்னாங்கிற ரூபால் வேயப்பட்ட அக்கொட்டில் நமது நாட்டின் கவாத்தியத்துக்கு ஏற்றதாக இருந்தது.

தலைவாசல் திண்ணைக் குந்தில் அமர்ந்திருந்து தலைவாரிக்கொண்டிருந்தாள் அவள். அவர்கள் வந்ததும் எழுந்து நின்றார்கள். “அம்மா, அத்தான் வாரூர்...” என்று அடுக்களைய நோக்கிக்குரல் கொடுத்துவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தாள். அவளை என்றும் அவள் கண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால், இன்று அவளைப் பார்க்கும் போது அவனுக்கு வேறொருபெண்ணை அவள் தெரிந்தாள். அவனுக்குப்பேசப் பட்ட பெண் என்ற நினைவு ஏனோ அவனுள் எழுந்தது. இப்படிப்பட்ட நினைவு முன்பொருபோதும் அவனுக்கு ஏற்பட்டது கிடையாது. சரோசாவோடு முன்பு அவள் பேசி யிருக்கின்றார்கள். சண்டை பிடித்திருக்கின்றார்கள், அப்படியிருந்தும் இன்று ஏன் அவன் உள்ளாம் வித்தியாசமாக கற்பணிகளில் சிக்கித் தவிக்கிறது? அவள் எழுந்து செல்கின்ற அழகை அவன் இரசித்தானா?

தந்தையைப் போல சரோசா நல்ல சிவப்பு. செல்வமாக வளர்ந்தவள். அதனால் சற்றுப் பருமனாக இருந்தாள். அவலட்சணமான பருமனால்ல. அழகிதான்.

அவன் புதியதொரு மனிதன் போலத் தலைவாசலில் இருந்த கதிரையொன்றில் அமர்ந்தான். மாமா திண்ணை குந்தில் அமர்ந்து கொண்டார். அடுக்களைக்குள் இருந்த மாமியும், “தம்பி ராசனே...!” எங்களையெல்லாம் மறந்திட்டாய்” என்றபடி வெளியே வந்தாள். மாமியின் குரவில் என்றுமில்லாத வாத்சல்யம் இருப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது.

வீட்டு ஹோவில் ரேடியோ மேசை முன் அமர்ந்து ரேடியோவைத் திருப்பியபடி சரோசா அவளைப் பார்ப்

பதை அவன் கண்டான். முகம் கழுவிப் பவுடர், திலகம் இட்டு அவன் முகம் செந்தாமரையாக விளங்கியதா? அவன் அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்து விட்டுத் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். அவன் மாமியைப் பார்த்தான்.

“அப்படியொன்று மில்லை மாமி... ஒரே அலுவல்” என்றுன் சிவராசா.

“கொப்பர் காணியை ஈடு வைக்கிறூராமே...? சொந்தம் பந்தம் என்று இருக்கிறது உதவத்தான். படிக்கிற பின் ணோயஞ்சுக்கு கட்டாயமாக உதவ வேண்டும். உன்றை மாமிதான் ஒற்றைக் காலில் நின்று உன்னைப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்றுள். ஆனால் உன்றை கொய்யா பிடிவாதமாய் மறுத்திட்டார். நான் ஆர்?” என்று கூறிவிட்டு தம்பிராசா அவனைப் பார்த்தார். அவன் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான்.

“ஐயான்றை குணத்தை உங்களுக்குத் தெரியாதே?”

“அதாலேதான் சும்மாஇருக்கிறன்... நான் கொடுத்த காணியிலை எல்லாத்தையும் வித்து முடிச்சு இப்ப நாலு பரப்புத்தான் மிச்சம். அதையும் ஈடு வைச்சாச்சு. நாளைக்கு ஒலிசியன் குடி எழும்பச் சொல்லுவான். நடு ரேட்டிலதான் நிக்க வேண்டும். சரி என்றை காசு சும்மா வேண்டாம். கடனுக்குக் கேட்கக் கூடாதே? உதவ மாட்டனு?” தம்பிராசா கூறுவதிலும் உன்னை இருக்கத்தான் செய்கிறது.

“சரோசாவுக்கு நல்ல இடத்திலை பார்த்து கவியாயாணம் செய்யிறதுக்கு என்று இருக்கிற காசை உன்றை படிப்புக்கு உதவலாம் என்று பார்த்தம். ஒண்டுக்கைஞ்சு கொய்யாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்று மாமி குழுறினான். அவன் எதுவும் பேசாது இருந்தான். பலன் கருதா உதவியைத் தான் அவன் தந்தை எதிர்பார்க்கின்றார். ஆனால் இன்றைய உலகில் அது சாத்தியமல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தோட்டக்காரணைப் பொறுத்தளவில் மிச்சம்

பிடிக்கின்ற ஒவ்வொரு பணமும் திட்டமிட்ட சேமிப்பே. காணி, வீடு, சிதனம் என்ற இலக்குகளுக்காகத் தேடப் படும் சேமிப்பு.

மாமா உதவிவிட்டுப் பலனை எதிர்பார்ப்பதைப் பிழையென்று அவன் சொல்ல மாட்டான். தன்மானத்திற்காக அந்த உதவியை வேண்டாம் என்று அவன் தந்தை மறுப்பதையும் தவறென்று அவன் கூறமாட்டான்.

‘ராசனுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திவரா...’

‘சரோ... அத்தானுக்குக் கோப்பி ஊத்து’ என்றால் மாயி.

சரோசா எழுந்து போவது தெரிகின்றது. ‘வெட்கம் கெட்ட மனமே. நீ இன்று ஏன் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கின்றாய்? சரோசாவை உனக்குத் தெரியாதா? அவளை இன்று மட்டுமா நீ பார்க்கின்றாய்?’ பின்னிவிட்ட கூந்தல் இடைக்குக் கீழ் தொங்கியது. அவன் அசைந்து நடக்கும் போது அது மெல்லென ஆடியது. ‘என் இதயம் ஏன் இப்படி அடித்துக் கொள்கின்றது? எனக்கு என்ன பிடித்தது?’

வாசலில் தம்பிராசாவை யாரோ கூப்பிட்டார்கள். அவர் எழுந்து வாசலுக்குப் போனார்.

‘இரு தம்பி... மாடு வந்திருக்கும்... கண்டு பாலைக் குடிச்சிடும்... கட்டிப் போட்டு வாறன்’ மாயி வளவுக்குள் போனான்.

அவன் உள்ளே எழுந்து சென்று ரேடியோ மேசை முன் அமர்ந்து கொண்டு ரேடியோவைத் திருக்கினான். அவன் கை ரேடியோவைத் திருக்கிய போதிலும் அவன் மனம் அதில் லயிக்கவில்லை. சற்று முன் இதில் தான் சரோசா அமர்ந்திருந்தாள். இதிலிருந்து கொண்டுதான் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

சரோசா கோப்பியுடன் வந்தாள். அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவளிடம் இன்று ஏனே விசேட

மான அழகும், கவர்ச்சியும் குடி கொண்டிருப்பதாகப்பட்டது. அரைப் பாவாடையும் பிளவுசும் அணிந்திருந்தாள். அளவுக்கு மீறிப் பூரித்திருந்த அவள் அங்கங்கள் அவன் கண்களை முட்களாகக் குத்தின. அவள் முகத்தில் படிந்த அவன் விழிகள் உவள் உடலின் மேடு பள்ளங்களில் உலரவிய போது அவள் சிவந்து போனான்.

“என்ன அத்தான்...?” என்று கேட்கவும் செய்தாள். அமைதியான ஒடையில் கல்லொன் ரூ வீசப்பட்டது. ‘உள்ள மே ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கின்றாய்? எத்தனை ஆண்டுகளாக அவள் உன்னேடு பழகியிருக்கின்றார். அப்போதெல்லாம் இல்லாத உணர்வுகள் இன்று மட்டும் எப்படி வந்தன?’ அவன் உடல் மெதுவாகக் கொதிக்கத்தொடங்கியது. அவன் தன்னைச் சமாளித்துக் கொள்ள முயன்றான். கண்களைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

கோப்பியை அவன் முன் வைத்தாள் சரோசா. அவன் கோப்பிக் கிளாசை எடுத்துக்கொண்டான்.

“அத்தான்” என்றார் அவள். என்ன என்பது போல அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் விழிகள் ஆவலோடு அவனைப் பார்த்தன. ஓராயிரம் கணவுகளை அவ்விழிகள் தேக்கியிருந்தன.

“யூனிவெசிற்றிக்குப் போறவை கெட்டுப் போயிடுவினமாம்... அங்கை ஆண்களும் பெண்களும் சகசமாகப் பழகுவினமாம்...” என்றார் அவள்.

“அதுக்கென்ன சரோ?” என்றார். அவன் அவனை வியப்போடு பார்த்தான்.

“அப்ப நீங்களும் அப்படி...?”

“நான் அப்படிப் போகமாட்டேன். என்னை எச் சூழ்நிலையும் கெடுத்துவிட முடியாது. நான் படிக்கத்தான் அங்கை போறன்.”

இவற்றைக் கேட்டதும் அவன் முகம்மலர்ந்தது. அந்த மலர்ச்சிக்கு அர்த்தம் என்ன? அவன் இப்படியெல்லாம்

எண்ணக் கூடாது. அவனைச் சுற்றி ஆயிரம் கணவுகளைப் படரவிட்டுவிட்டு அவன் குடும்பமே காத்திருக்கின்றது. அவனுல்தான் எல்லாருக்கும் நல்வாழ்வு கிடைக்கும் என அவன் பெற்றேர் நம்புகின்றனர். அவனுல் கரைசேர்க்கப்படத் தயாராக இரண்டு குமருகள் உள்ளன. அவன் கடமையைச் சரிவரச் செய்யப்பிறந்தவன். ‘மனமே அமைதி கொள்.’

‘எங்கை மாமியைக் காணவில்லை?’ என்றான் அவன்:

‘ஏன் என்னேடு பேசக் கண்டமாக இருக்கிறதா?’ என்றான் சரோசா.

‘அப்படியில்லை சரோ... பயமாக இருக்கிறது.....’ என்று அவன் சிரித்தான். அவனும் முறுவலித்தான்.

‘வீரநாதன் எங்கே?’

‘எங்கையாவது விளையாடப் போயிருப்பான்...’ என்ற சரோசா தொடர்ந்தான்: ‘அத்தான் எங்களையெல்லாம் யூனிவெசிற்றிக்குப் போனால் மறந்து விடமாட்டியளே?’

‘இல்லை’ என்றான் அவன்.

தம்பிராசா வருவது தெரிந்தது. சற்று நேரம் அவருடன் இருந்து பேசிவிட்டு வீட்டிற்குப் போனான்.

அன்று இரவு வெகுநேரமாகத் தூக்கமின்றித் தவித்தான். நினைவெல்லாம் சரோசாவைச் சுற்றியே கழன்றது. அவன் நினைவில் சரோசா ஒரு போதும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியவள்ளன. ஆனால், இன்று அவன், அவன் உள்ளாம் எல்லாம் பரவி நின்றான்.

அக்காவும் தங்கச்சிமாரும் அவன் கண்களின் முன் தோன்றினார். ‘உங்களுக்கு நல்லதொரு வாழ்வை நான் தருவேன், அக்கா.’

3.

III ஸ்வநாட்டின் பயங்கர அழகை நமக்குக் காட்டிய படி முக்கி முனகிக்கொண்டு புகையிரதம் விரைந்தது. அதி காலைக்குரிய சூளிர் காற்று வேகமாக உடலில் பட்டு மெல்லிய நடுக்கத்தை உண்டாக்கியது. இரவு முழுவதும் கும்மசளமிட்டபடி பாடிச் சத்தயிட்டு வந்த பல்கலைக்கழகத் திற்குச் காலடி எடுத்துவைக்கும் மாணவர் கூட்டம் பொல்காவலையில் கண்டிப் புகையிரதத்தில் ஏறியதும் பேட்டிப் பாம்பாக அடங்கிவிட்டது. அவனுடன் அவனது கொம்பாட்டமென்றில் பல மாணவ மாணவிகள் இருந்தனர். எல்லாரது முகங்களிலும் கொலைக்களத்திற்குச் செல்லின்ற பயப்பிராந்தி குடிகொண்டிருந்தது. எவரும் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. பல்கலைக்கழகத்திற்கு, வரவிருக்கின்ற புதிய மாணவர்களைப் பறைய மாணவர்கள் வரவேற்கக் காத்திருக்கின்றார்கள் என்ற நினைவு எல்லோரது சிந்தையிலும் பூதாகாரமாகக் கவிந்து பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

சிவராசன் இதற்கு விதிவிலக்கல்லன். கொம்பாட்டமென்றின் யன்னலில் முகத்தைப் பதித்துக்கொண்டு மலைச்சாரலின் செங்குத்துச் சாய்வில் வெண்டுகாரர் திரையாகப் படிந்திருக்கின்ற அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பள்ளத்தாக்கின் அதலபாதாளத்தில் வேள்ளி இரசமாக அசைகின்ற சிற்றுறின் நெளிவு, மென்புகாரப் பகைப்புலத்தில் பாம்பாகத் தெரிந்தது, மனிதனின் இடைவிடாக கடின உழைப்பினைக் காட்டியவாறு, படிப்படியாக மலைச்சாய்வில் நீர்ப் பசுமையுடன் அமைந்திருந்த நெல் வயல்களும், ஆங்காங்கு சிறுசிறு கிட்டுகளில் தென்னை மரங்கள்

விடையே உருவாகியிருந்த வீடுகளும் அதிகாலையின் அற்புத அழகினை விரித்தன. இவற்றையெல்லாம் உண்மையில் முதன்முறை அவன் கண்டபோது ரசிக்கின்ற மனதிலையில் இருக்கவில்லை. அவன் விழிகள் இவற்றை நோக்கியபோதி ஆம் அவன் உள்ளத்தில் வீட்டாரைப் பிரிந்து வருகின்ற ஏக்கமும், பல்கலைக்கழகத்தின் 'ரூகிங்' என்ற பயங்கர வரவேற்பை எண்ணியதால் ஏற்பட்ட பயமும் நிறைந்திருத்தன.

'ஜியா இப்போது எழுந்திருப்பார். சுருட்டோன்றைப் புதைத்தபடி தலைவாசல் குந்தில் அமர்ந்திருப்பார். அம்மா நிச்சயமாக இரவு தூங்கியிருக்கமாட்டா. பெருமிதமும் என் பிரிவும் அவனைத் தூங்கவிட்டிருக்கா. என் சகோதரங்கள் நிம்மதியாகத் தூங்கியிருப்பார்கள். என் அக்கா.....? அவனுக்குத் தான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி?... தன் வாழ்வே மலர்ந்ததுபோலப் பூரித்துப் போனானே?... சரோ... சரோ... அவன் நினைவு என் எனக்கு இப்ப ஏற்படவேண்டும்? அத் தான், யுனிவேசின்றிக்குப் போனால் மறந்துவிடமாட்டியனே? எங்கை மாமியைக் காணவில்லை? என் எண்ணே ஒடுபேசக் கஷ்டமாக இருக்குதா?... சரோ இப்படியெல்லாம் பேச எங்கு கற்றான்?..? அவனுக்கு மெதுவாகச் சிரிக்க வேண்டும் போவிருந்தது.

'என்ன மச்சான்... உன்பாட்டிற்குச் சிரிக்கிறோய்?... எனக்குப் பயந்தால் குடல் நடுங்குது. நீ என்னென்டால்?..?' என்றான் என் அருகில் அமர்ந்திருந்த கோபாலரத்தினம். அவனுடன் ஒன்றாகக் கல்லூரியில் படித்தவன். கல்லூரியிலிருந்து அவர்கள் அறுவர் அந்த ஆண்டு பல்கலைக்கழகத்திற்குக் கலைப் பிரிவிற்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டிருந்தார்கள்.

32918

"ஓன்றுமில்லை..." என்றான்.

இருந்தாற்போல அவர்கள் கொட்டபாட்டெண்டில் பரபரப்பு நிறைந்தது.

“அதோ...நாங்க இறங்கவேண்டிய ஸ்ரேசன்...”

அவன் அடி வயிற்றிலிருந்து வேகமாக ஏதோ ஒன்று உச்சியை நோக்கி எழுந்தது.

இனிய கனவுகளோடு, பயமும் நெஞ்சமெல்லாம் நிறைந்து வழிய சரசவி உயன புகையிரத நிலையத்தில் கால்களைப் பதித்தார்கள். அவனேடு ஏறத்தாழ நாற்பது மாணவர்கள் இருந்தனர், எல்லாரது விழிகளி லும் கொலைக் களத்திற்குச் செல்கின்ற பயப்பிராந்தி குடிகொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வரையும் பயத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு தங்களது சூட்கேசுகளையும் காட்போட் பெட்டிகளையும் இறக்கிவைத்தனர்.

மலைநாட்டிற்கேயுரிய அதிகாலைக் குளிர் காற்று அவர்களைத் தழுவிச் சென்றது. வடக்கே உயர்ந்து பரந்த மலைத் தொடர்களில் பல்கலைக்கழகக் கட்டிடங்கள் தெரிந்தன. அவற்றிற்கும் அப்பால் மலை உச்சிகளில் வெண் முகில் வெண்திரையாகக் கவிந்துகிடந்தது.

“என்ன மச்சான், உன்றை தேகம் நடுங்குது...” என்று சிவராசனை மெதுவாகக் கேட்டான் கோபாலரத்தினம்.

“குளிர் கோபால்...” என்றான் அவன்.

“வீணைப் பயப்படாதை மச்சான்... உவங்கள் அப்படி என்ன செய்துபோடுவான்கள்... அழகை ரசிக்காமல்..... பயந்து சாகிருய்...”

அவன் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் சிரிக்க முயன்றான். அவன் விழிகள் ஒரு பக்கமாகச் சென்றன.

“மலைநாட்டின் அழகை நான் சொல்லவில்லை... அதோ பார்... பட்டாம்பூச்சிகளாக பேயறைஞ்சது போல நிக்குது கள்... அவர்களைத்தான்... யூனிவேசிற்றி லைப்பி சொர்க்க மாத்தான் இருக்கும்...” என்றான் கோபால்.

சிவராசனின் கணகள் அவன் பார்த்த திசையில் படிந்தன. அழகுக் கும்பத் தங்கள் அழகு காற்று. பலவர்கள்

ஜாலங்கள் மின் னின் பெண்கள், குமருக்கேயுரிய பளபளப் போடு அவர்கள் நின்றிருந்தார்கள், சேலைகள்...ஸ்கேட்... கவன்கள்... ரைற்றுகள்... பலபல ஆட்டகள்... பின்னல்கள்... குதிரை வால்கள்... அவன் கணகளை வெகு சிரமத்துடன் திருப்பிக்கொண்டான்.

“உங்கு எல்லாமே அழுதான்ரா... நீ படிக்க வந்தியா, அல்லது...”

“ரசிக்கவும் வந்தேன்...” என்றுன் கோபால்.

“அதோ பார் சுவரோடு ஒதுங்கி நிற்கிறுனே, அவன் நமது ஊர்... பெயர் வசந்தி... கொஞ்சம் தலைக்கனம்... ஆனால், நல்ல வடிவான பெட்டை...” என்றுன் கோபால்.

சரசவி உயன் புகையிரத நிலையத்தின் பக்கச் சுவரோடு ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். மற்றவர்களிடமிருந்து விலகி நிற்பது போலக் காணப்பட்டாள். ஒடிந்துவிழுமாப் போலக் கவர்ச்சியாகக் காணப்பட்டாள். செந்திற நெலெக்ஸ் சாநி ஒன்றை அவன் அணிந்திருந்தான். ஒழுங்காகப் பின்னி சிடப்பட்ட கூந்தல் சுற்றுச் சிறும்பி நின்றது. சிவந்த அவன் முகத்தில் காலை வெயில் பட்டுத் தெறித்தது. அவன் தனது தலையைச் சுற்று அசைத்தபடி தன் கண்ணத்தில் ஒதுங்கிய கூந்தலை ஒதுக்கிவிட்டாள். ஒதுக்கிய வேளையில் உயர்ந்த அவன் வலக் கரத்தின் பொன் நிறத்தோடு மூன்று நான்கு தங்க வளையல்கள் போட்டியிட்டன. மின் னியது கரமா? கர வளையலா?

அவன் அழுகிதான்.

“நாம் இனிப் போவம்...” என்றுன் கோபால்.

“வா எல்லாரும் போகிறூர்கள்... நமது ஹோலைத் தேழுப்பீ பார்ப்பம்... மார்க்கஸ் பெர்னன்டோ ஹோல் நமக்கு... அது எங்கை இருக்கோ...”

“போற வழியில் ஆராவது சீனியேரஸ் கண்டால் போச்சது... ரூகிங் பண்ணிப் போடுவான்கள்... கார் ஒன்றைக் கயர் பண்ணிப் போவமா...?” என்றுன் அவன்.

“வீண் செலவு...கன காச கேட்பான்கள்...கிட்டத் தான் இருக்கும்...நடந்தே போவம்...இடமும் பார்த்த தாக இருக்கும்...”

சிவராசன் தன் சூட்கேசைக் கையில் எடுத்துக்கொண் டான். அவனைப் போன்று பலரும் புறப்பட ஆயத்த மானுர்கள், பலர் கார்களை வாடகை பேசி அமர்த்திக் கொண்டு புறப்பட்டனர். எல்லாருக்கும் கார் கிடைக்க வில்லை. எனவே, எல்லாரும் புகையிரத நிலையத்தைவிட்டு விதியில் பயத்தோடு இறங்கினார்கள்.

சரசவி உயன் புகையிரத நிலையத்தின் பழைய பெயர் புதிய பேராதனை. இந்நிலையத்தில் இருந்து கிழக்குப் பக்கத் தில் வலோந்து செல்லும் வீதி பல்கலைக்கழகத்தின் விளையாட்டு மைதானத்திற்கும் ‘சயன்ஸ் புளோக்’ கிற்கும் இடையாக விரைந்து சென்று கலகா வீதியில் ஏறுகின்றது. கலகா வீதியே பல்கலைக்கழகத்தின் முதுகெலும்பு. கலகா வீதியின் இருமருங்கும் பல்கலைக்கழகக் கட்டிடங்களும் விடுதிகளும் விரிவுரையாளர்களின் பங்களாக்களும் அமைந்திருக்கின்றன.

அழகிய சூழலில் மனதைக் கவரக்கூடிய வகையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் அமைந்திருக்கின்றது. அமைதி யும் எழிலும் குழந்த பிரதேசம். அவர்களால் இவற்றை இரசிக்கழுதியவில்லை. இரசிக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் அவர்கள் இருக்கவில்லை.

பல்கலைக்கழகத்திற்கு முதன்முதல் வருகின்ற புதிய மாணவர்களைப் பழைய மாணவர்கள் வரவேற்கின்ற பாணி அல்லதியானது. ‘ருகிங்’ என்ற வரவேற்பு புதிய மாணவர்களை முதல் இரு வாரங்களும் கதிகலங்க வைத்து விடும். ஏன் படிக்க வந்தோம் என்ற மனநிலைக்கு அவர்கள் வந்துவிடுவார்கள்.

திலீல் நிறைந்த காலை வேளையில் சிவராசனும் அவர்களுத்த மாணவ மாணவிகளும் தமது விடுதிகளைத் தேடி

வந்துகொண்டிருந்தனர். நடந்து வந்தார்களே, அதுதான் அவர்கள் செய்த தவறு. அவர்கள் வந்துகொண்டிருந்த வீதியின் வஸ்து பக்கத்தில் விளையாட்டு மைதானம் பச்சைக் கம்புளமாகக் காட்சி தந்தது. தொழிலாளர்கள் சிலர் வளைவான கத்தியொன்றை வைத்துப் புல் வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள், காற்றில் உயர்த்தி லாவகமாக அவர்கள் கரத்தை வீசி புறக்களை வெட்டினர். எவ்வளவு புல் வீணை வெட்டப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் இப்படி இருந்தால்...? அங்கு புல்லுக்கும் காசு. வீதியின் இடது பக்கத்தில் உயர்ந்தமைந்த கட்டிடங்கள் காணப்பட்டன. அது கட்டிடங்கள் விஞ்ஞானப்பிரிவு விரிவுரைக் கட்டிடங்கள்.

அவர்கள் சென்றுகொண்டிருந்த வீதி கலகா வீதியில் கென்று சந்திக்கின்றது. அச் சந்தியின் இரு மருங்கும் இதே பெரிய விடுதிகள் காணப்பட்டன. ஒன்று ஜெயத்திலகா மண்டபம், மற்றையது அருணசலம் மண்டபம்.

சிவராசனின் கை கணத்தது. குடுக்கைசைக் கரம் மாற்றி நிக் கொண்டான்.

அவர்களுடனேயே வசந்தியும் வந்தாள்.

“அங்கை பார்... சிவா...” என்றான் கோபால்.

“பலபேர் சந்தியில் குறுக்கை நிக்கினம், எங்களைப் பார்த்தபடி நிக்கிறுன்கள்...”

“ஜேயா... சீனியேர்ஸ்...” என்று ஒரு பெண் வீரிடான்.

“எனக்கு தலையைச் சுத்தித்து...”

“இப்பு என்ன செய்யிறது...?”

“ஓடுவமா?...”

அவர்கள் கால்களெல்லாம் சோர்ந்தன. கோபால் கூறி இன் :

“அவங்கள் சொல்லிறதைச் செய்வோம்... நிர்சயமாக அடிக்கமாட்டான்கள்...”

அதோ சந்தி நெருங்குகின்றது.

“ஆங்கிலப் படங்களில் வருகின்ற வில்லன்கள்மாதிரி நிக்கிருங்கள்...அவங்களின்ற மீசையும் தாடியும்...உடுப்பும்...” என்று கோபால் முனுமுனுத்தான். இருந்தாற் போல “கூய்...” என்ற ஒலி எழுந்தது.அச்சத்தம் இவ்வளவு பயங்கரமானதா?... சிங்கங்களின் கர்ச்சனை கேட்டால் சிறு முயல்கள் இப்படித்தான் நடுங்குமோ?...

“வாருங்கள்...வாருங்கள்...” என்ற வரவேற்பு எழுந்தது.அந்த அழைப்பொலியில் இருந்த கேவியைப்போல ஒரு உணர்ச்சியை சிவராசன் என்றும் கேட்டதில்லை.நக்கல் பாஸூ இதுதானே?

குரல் வந்த திசையில் அந்தக் கூட்டத்திற்கே தலைமை தாங்குபவன் போல முழுத்தாடிக்கார மாணவன் ஒருவன் நின்றிருந்தான்.கட்டையாக உருண்டு திரண்டு நின்றிருந்தான்.

“எல்லாரும் வரிசையாக நில் லுங்கள்...” என்று இன்னேரு குரல் எழுந்தது.குரல் வந்த திசையில் இன்னேரு அரைத்தாடி. “கூய்” என்ற ஒலி மீண்டும் ஒலித்தது. அருணாசலம் விடுதியின் வீதிக்கு இறங்கும் சரிவில் பல பழைய மாணவர்கள் இவர்களை நோக்கி இறங்கி வந்தார்கள்.அச் சரிவில் அவர்கள் இறங்கிவந்த வேகம்?...ரூகிங் ஆரம்பமானது.

“பிள்ளி பிறசேஸ்...” என்றுன் ஒருவன்.

“பிறசேஸோ...?பிறசீயேஸ்...” என்று பெண்களைப் பார்த்துக் கூறினால் இன்னேருவன். அவர்கள் எல்லாரும் வரிசையாக விரைத்து நின்றனர்.

“உன் பெயரென்ன?...” என்று சிவராசனை நோக்கி ஒருவன் கேட்டான்.

“சிவராசன்...” என்றுன். தொண்டைக் குழியில் ஏதோ அடைத்துக்கொண்டது.

“சிவராசனே?...நீ எப்படியடா என் பெயரை வைத் திருக்கலாம்?...ஒரு கொனறபிள் சீனியரின் பெயரை, கேவலம் பிளடி பிறஸ்சேஸ் ஒருவன் எப்படி வைச்சிருக்கலாம்? சகிக்கமுடியாது...மன்னிக்க முடியாது...நீ பெயரை மாற்றிக் கொள்...” என்று உறுமினை அவன்.

“சரி...” என்றுன் அவன்.

“சரி சேரி என்று கூறவேண்டும்...”

“சரி சேரி...”

“நீ ஏன் உன்றை லோங்சிற்கு பட்டின் ஒன்றும் பூட்ட வில்லை?...பொம்புளைப் புள்ளையன் கூட நிக்கிறது தெரிய வில்லையே?...”

விக்கிததுப் போன சிவராசன் பட்டன் மாட்டப்பட்டி ருக்கிறதா எனப் பார்த்தான். கொல்லென்ற சிரிப்பொனி எழுந்தது. பழைய மாணவர்களோடு சில புதிய மாணவர்களும் சிரித்தனர்.

“பிளடி பிறஸ்சேஸ் ஒருபோதும் சிரிக்கக்கூடாது...நீ சிரிக்கிறோய்...இங்காலை வாடா ஒருக்கா...உன் பெயர் என்னடா கழுதை...?”

“கோபாலரத்தினம்...” என்று கூறியபடி முன்னால் வந்தான் கோபால்.

“நான் மட்டும் சிரிக்கேல்லை...அவயனும் சிரிச்சைவ தானே...?”

“எவையள்?...”

“பொம்பிளையள்...”

“பொம்பிளையளோ?... அவை சிரிக்கட்டும்... அவை வாழ்க்கையில் சிரிக்கிற காலம் மிகக் குறைவு...சிரிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிற நேரமெல்லாம் அவை சிரிக்கட்டும்... அழவென்றே பிறந்த சாதி அது...” என்றுன் முழுத்தாடிக் காரன்.

“நீர் வந்த உடனேயே பொம்பிளையளைப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டார் என்ன?...இவரை மெதுவாகத் தாக்கிக்

குளிப்பாட்டுங்கள்...” என்று உத்தரவிட்டான் தாடிக்காரன்.

அச் சந்தியில் ஒரு சிறு நீர்த்தேக்கம் அழகிற்காகக்கூட டப்பட்டிருந்தது.பாசி படர்ந்து காகங்கள் எச்சமிட்ட அசுத்த நீர் அதில் தேங்கிக் கிடந்தது.கோபாலை இரு மாணவர்கள் நெருங்கிவந்து தூக்கினர்.

“ஐயோ...” என்று கோபால் அலறினான்.

“நான் இனிப் பொம்பிளையளைப் பார்க்கேல்லை சேர்...”

அவர்கள் செய்வதறியாது நின்றனர்.கோபாலைப் பொத்தென அந் நீரில் போட்டனர்.

“நீந்தடா...”

திக்குழுக்காடியபடி கோபால் எழுந்து நின்றான். ‘பொலபொல’வெனக் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகியது.

“இனிமேல் இதில் நிக்கிற பிளடி பிரேசேஸ் ஆரா வது பெட்டையளைப் பார்ப்பியனா?...யூனிவேசினிற்றிக்கு இம்முறை வந்த பெண்கள் யாவரும் சீனியேசுக்குச் சொந்தமானவர்கள்...முதல் ஆறு மாதங்களும் எந்த ஒரு பிரேசேஸ்கம் ‘லவ்’ பண்ணக்கூடாது...சீனியேஸ் ‘லவ்’ பண்ணி முடிஞ்சபிறகுதான் நீங்கள்...” என்று பிரசங்கம் செய்தான் தாடிக்காரன்.

“உமக்கு என்ன பெயர்?...” என ஒரு மாணவியை ஒரு வண் கேட்டான்.

“மிஸ் கனகப்பு...”

“அப்படியென்றால்...?”

அம் மாணவி பயத்தால் வெடுவெடுத்தாள்:

“புஸ்பா...”

“புஸ்பா...புசுப்பாவோ?...நல்ல வடிவா இருக்கி நீர்...இந்தச் சட்டையை எங்கை வாங்கினீர்?...” என்று அவன் மீண்டும் கேட்டான்.புஸ்பா எதுவும் பேசாமல் தலைகுளிந்து நின்றான்.

“நான் கேட்கிறன்...நீ பேசாமல் நிக்கிருய்?...பதில் சொல்லாட்டில் கட்டித் தூக்கிக் குளிப்பாட்டுவாம்...” என்று உறுமினுன் அவன்.

“நான் வடிவா இருக்கிறனே?...”

“அட இங்கை பார்...சிவப்பு அழகியே முன்னால் வருக...” என்றபடி அரைத் தாடிக்காரன் வசந்தியை நோக்கினான். எல்லாரது வென்மும் வசந்தி பக்கம் திரும்பி யது. அவன் பேயறைந்தவள் போல நின்றான்.

“உமது பெயரென்ன...?”

“வசந்தி கந்தையா...”

“நான் வடிவா இருக்கிறனே?...” என்று கேட்டான் அரைத்தாடி.

“ஓம்...” என்றாள் பயத்தோடு வசந்தி.

அவன் தனது சேட் கொலரைத் தூக்கிவிட்டுக்கொண்டான். குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஒரு ராஜநடை நடந்தான். பின் கூறினான்:

“அப்ப உமக்கு என்னைப் பிடிச்சுக்கொண்டது... நாம் காதலிப்போமா?...”

அப்பெண்ணின் கணகளிலிருந்து நீர் அருவியெலக்கொட்டியது. நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றாள். ஏனோ சிவராசனின் உடல் பதறியது. அப்படியே பாய்ந்து அந்தத் தாடிக்காரனின் கழுத்தை நெரித்துவிடவேண்டும்போன்ற ஆவேசம். பன்னுகள் நிறைந்த ஒரு சமூகத்தின் பிரதிநிதி களாக வரவேண்டிய பட்டதாரி மாணவர் கூட்டம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறது? இவர்களை நம்பித்தான் நாளைய இலங்கையின் ஏற்றமும் வீழ்ச்சியும் அமையப் போகின்றது. ஒழுக்கம் நிறைந்த ஒரு சமூகத்தை ஆக்கவேண்டிய இவர்கள் நடந்துகொள்ளும் முறை இதுதானு? சோதாரிகளோடு பிறக்காதவர்களைப் போல நடந்துகொள்கின்றார்களே?

“சரி சரி அழாதையும்...” என்ற தாடிக்காரன் சிவராசன் பக்கமாகத் திரும்பினான். அவன் பார்வை சிவராசனுக்குப் பின்னால் நின்ற ஒரு மாணவன் மேல் பதிந்தது.

“டேய் தடியா, இங்கை வா...பேர் ஊர் என்னடா தடியா?...”

எனக்குப் பின்னால் நின்ற மாணவன் முன்னால் வந்தான்.

“என் பெயர் தெய்வசிகாமணி போடியா...” என்றான். இப்பதில் பழைய மாணவனின் கோபத்தைக் கிளரிவிட்டது.

“பிளடி பிறைசேஸ்...” என்று உறுமினான்.

“பிளடி சினியேஸ்...” என்றான் தெய்வசிகாமணி.

எல்லாரும் ஒருகணம் திகைத்துறிந்றனர், என்ன நடக்கப் போகுதோ?

“இவனே...”

அவ்வளவுதான். கிகாமணி வேகமாக ஒடிப்போய் அந்த நீர்த்தேக்கத்தில் தாலூகவே விழுந்து எழுந்தான். “இன்னும் ஏதாவது செய்யவேணுமா?...” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

தாடிக்காரன் கோபத்தோடு எழுந்தான்.

“எல்லா மாணவிகளும் தங்களது குட்கேசகளைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்... நல்லா நெளிஞ்சு நெளிஞ்சு நடந்து போகலாம்... எல்லா மாணவர்களும் நல்லாக களைச்சுப் போய் இருக்கிறியள்... ஆதலால், பெரியீர், ஒரு தடவை நீவீர் எல்லீரும் இத்திருக்குளத்தில் திருநீராடிப் போகக்கடவீர்... எல்லாரும் வரிசையாக குளத்தில் விழுந்து நீந்துங்கடா...”

சொன்னபடி யாவும் நடந்தன. விறைத்து நடுங்கிய படி வீதியோரத்தில் அவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். கலகாவீதியில் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கார்கள் சென்றன. கார்

களில் இருந்தவர்கள் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி சென்றனர்.

“நாங்கள் போகலாமா...?” என்று சிகாமணி கேட்டான்.

“கொஞ்சம் பொறுடா ராஸ்கல்...”

“யூனிவேசிற்றியில் மீசை வைச்சிருக்கிற ஏகபோக உரிமை சீனியேசுக்கு மட்டுமே உண்டு...தியவர்களுக்கு இல்லை...அவர்கள் விரும்பினால் அரைவாசி மீசை மாத்திரம் வைத்துக்கொள்ளலாம்.ஆதலால்...”

“எனக்கு மீசையில்லை...” என்றான் தெய்வசிகாமணி.

“கறுவல் தடியா...உனக்கு மீசை இருந்தாலும் தெரியவே போகுது...”

சிவராசன் தனது இள அரும்பு மீசையைத் தடவிக்கொண்டான்.எவ்வளவு ஆசையோடு வளர்த்தான்.

ஒரு பழைய மாணவன் கையில் நேசருடன் தோன்றி ணன்.

“டேய்...யோக்கர்...இங்கை வா...எல்லாற்றை மீசையிலும் பாதி பாதி எடுத்துவிடு...”

சிகாமணி எதுவும் கூறுமல் நேசதை வாங்கிக்கொண்டான்.சர்...சர்...சர்...மீசை வைத்திருந்த மாணவர்களின் ஒருபக்க மீசை சரி.சிவராசனுடையதும்தான். அவனுக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது.அவன் அழமாட்டான்... ஒருக்கா அம் அழமாட்டான்.

“மீசைகளை மட்டும்தானே?...” என்று சிகாமணி கேட்டான்.

“நீ ஒரு யோக்கர்...”

“கிங் யோக்கர்...”

“எல்லாரும் போகலாம்...மீண்டும் சந்திப்போம்... டாட்டா...”

ஈரம் சொட்டச் சொட்ட, அரை மீசைக் ‘கண்ணுவி’ யோடு கலகா வீதியில் பதினாறு மாணவர்கள் நடந்துசென்ன

நன்றா. அவர்கள் இதுயங்களில் ஆத்திராம் எரிமலையாகக் குழறியது.

இதுதான் பல்கலைக்கழகமா?

4.

மார்க்கள் பெர்னன்டோ மண்டபம் உட்கிதட்டையாக்கப்பட்ட ஒரு குன்றினி மீது அமைந்துள்ளது. இம்மண்டபத்திலிருந்து பல்கலைக்கழகத்தின் பெரும்பகுதி யைத் தெளிவாகப் பார்க்கழுதியும், இம் மண்டபத்தின் அடிவாரத்தில் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் மண்டபமும், அதற்கு அப்பால் கலகா வீதியின் அருகில் கில்டா ஒபயசேகரா பெண்கள் விடுதி மண்டபமும் அமைந்திருக்கின்றன. பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள மாணவர் விடுதி மண்டபங்கள் ஒவ்வொன்றும் இலங்கையின் சுதந்திர வரலாற்றில் இடம்பெற்ற தேசியப் பெரியார்களின் பெயர்களைத் தாங்கியனவாக உள்ளன.

கில்டா ஒபயசேகரா விடுதிக்கு அப்பால்—

மகாவளி கங்கை மெல்லென அசைவது தெரியும். மூங்கில் மரங்கள் பற்றை பற்றையாகக் கங்கை மருங்கில் வளர்ந்திருக்க, ஆடி அசைந்து மகாவளி விரைவது கண்கவரும் காட்சியாகும்.

மார்க்கஸ் பெர்னன்டோ மண்டப விடுதியில் சிவராசனுக்குப் பதினேராம் இலக்க அறை கிடைத்தது. அவனது அறையிலேயே சிகாமணிக்கும் இடம் வழங்கப்பட்டது. கோபாலுக்குப் பதினாறும் இலக்க அறை. அவனுடைய அறை நண்பனுக பண்டார என்ற சிங்கள மாணவன் உள்ளான்.

இந்த விடுதியின் மேல் மாடியில் பழையமானவர்கள் உள்ளனர்.

யாழிப்பாணத்தின் சுற்றுடனில் வளர்ந்துவிட்ட சிவராசனுக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் சூழல் திகைப்பையும் பயத்தையும் ஏற்படுத்தியது. மொழியால் வேறுபட்ட இரு இன மக்கள் இங்கு கூடி இருந்தனர். தேசிய நலன் கருதாது, குறுகிய அரசியல் ஸாபம் கருதிய அரசியல்வாதி களால் ஏற்பட்ட வகுப்புவாதக் கருத்துக்கள் ஆழமாக வேறுள்ளிரியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் தான் சிவராசனது பல்கலைக்கழகப் பிரவேசம் அமைந்திருந்தது. அது மட்டு மன்று, சுயபாணை மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்திற்கு முதன்முதல் அனுமதிக்கப்பட்ட காலமும் அதுதான். வரலாற்றின் ஒரு படிக் கல்லாக அவர்கள் அமைந்தனர்.

ஒரு வாரம் முழுவதும் பழைய மாணவர்களின் 'ரூகிங்' தொல்லை நீடித்தது. சாப்பிடச் சென்றுல் 'ரூகிங்; குளிக்கச் சென்றுல் ரூகிங். பல தடவைகள் அரை வயிற் ரேடு சாப்பாட்டு அறையைவிட்டு எழுந்து சிவராசன் வந் திருக்கிள்ளுன். ஆனால், சிகாமணி இதற்கெல்லாம் அசைய வில்லை. சொன்னபடி எல்லாம் செய்துகொண்டு ஒரு பிடிபிடித்தான்.

தூரதிர்ஷ்டவைசமாக முழுத் தாடிக்காரனும் சிவராசனின் விடுதியைச் சேர்ந்தவனுக இருந்துவிட்டான்.

"பேய், யோக்கர் சிகாமணி, ஏன் வாயால் சாப்பிடுகிறோய்?... முக்கால சாப்பிடடா...?" என்று உத்தரவிட்டான் சுந்தரம். அதுதான் தாடிக்காரனின் பெயர்.

"முக்கில சளி சேர்... சாப்பிடுவது கஷ்டம்... முக்கிற்கு கீழாலயுள்ள ஒட்டையால சாப்பிடுகிறன்..." என்றுள் தெய்வசிகாமணி. 'கொல்' லென்ற சிரிப்பொலி எழுந்தது. சுந்தரமும் சிரித்தான். "யோக்கர்... யோக்கர்..."

இருந்தாற்போல ஒரு சிங்கள மாணவன் கட்டளையிட்டான்: "பிளடி பிறைச்சேஸ்... கையால் அள்ளி ஒருத்தரும்

சாப்பிடக் கூடாது...நீங்கள் எல்லாரும் மிருகங்களின் வழித்தொன்றல்கள்...ஆதலால் உங்களுக்குக் கை கிடையாது...நாம்களைப் போலக் குனிந்து வாயால் சாப்பிடுங்கள்...”

அவர்கள் திருத்திருவென விழித்தனர்.பசி ஒருபுறம். அவமானம் இன்னெரு புறம்.பலருடைய கண்கள் கலங்கித் தவித்தன.

இருந்தாற்போலச் சிகாமணி “‘ளொள்...ளொள்...ஊ...ஊ...ஊய்...’’ என்று ஊளையிடத் தொடங்கினான். அவ்வளவுதான்.எல்லாப் புதிய மாணவர்களும் அவனேடு சேர்ந்து ஊளையிடத் தொடங்கினர்.மண்டபமே இடிந்து விழும்போலச் சத்தம் நிறைந்தது.

‘‘ஸ்ரொப் தற்...ஸ்ரொப் தற்...’’ என்று பழைய மாணவர்கள் சுத்தினர்கள்.மண்டப வார்டன் வரும் வரை ஊளை ஒலித்தது.

“‘டேய் யோக்கர் சிகாமணி...ஜி வில் சீ யூ...’’ என்று இதற்குக் காரணமாக இருந்த பழைய மாணவன் உறுமினான்.

“‘ளொள்...’’ என்றான் சிகாமணி.

சிகாமணியால் அன்று இரவு தூங்கவே முடியவில்லை. அவனேடு ஒரே அறையில் வசித்த குற்றத்திற்காக சிவராசனும் தூங்கவில்லை.அவர்கள் நல்ல தூக்கத்தில் இருக்கும் போது யன்னவின் ஊடாக வாளி வாளியாக நீர் அவர்கள் மீது இறைக்கப்பட்டது.படுக்கை,மேசை,துணி எல்லாம் வெள்ளத்தில் மிதந்தன. மலைநாட்டுக் கடுங்குளிர். இரண்டு போர்வையால் போர்த்தாலும் அடங்காத குளிர்.அத்தகைய நிலையிற் குளிர் நீர் அபிஷேகமும் சேர இரவு முழுவதும் அவர்கள் இருவரும் மேசை மீது குந்தி யிருந்தனர்.சிவராசன் அடிக்கடி சிகாமணியைத் திட்டி வரான்.

இரண்டாம் நாள் இரவு.பதினெடு மணியிருக்கும். அவர்கள் அறைக் கதவு பட்டப்படவென்று தட்டப்பட்டது.

பயந்தபடி அவன் கதவைத் திறந்தான். ஒரு சீனியர் மாணவன் நின்றிருந்தான்.

“நீங்கள் இருவரும் உடனடியாக ரும் நம்பார் 72க்குச் செல்லலாம்...”

“என்...?”

“ஏனோ?... சுந்தரம் வரட்டாம்...”

“படுக்கப் போறம்...” என்றான் சிகாமணி.

“பிளடி யோக்கர் ஓட்டா...” என்றான் அவன்.

முதல் நாள் இரவுக் குளிப்பாட்டல் சிவராசனின் நினைவுக்கு வந்தது. இருவரும் 72ம் இலக்க அறைக்குச் சென்றனர். அந்த அறையில் பல புதிய மாணவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். பழைய மாணவர்கள் மூவர் கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். மூவர் கைகளிலும் சிகரெட் ஏரிந்து கொண்டிருந்தது.

புதிய மாணவர்கள் நின்றிருந்த கோலம்? கண் கொள் ளாக் காட்சிதான்.

ஒரு மாணவன் சாறம் மட்டும் அணிந்திருந்தான். இன் மேறு மாணவன் சேட் மட்டும் அணிந்திருந்தான். ஒரு மாணவன் குல்திப் பயில்வான் போல பென்ரர் மட்டும் அணிந்திருந்தான். பிறிதொரு மாணவன் வோங்சிற்கு மேல் பென்ரர் கட்டியிருந்தான். இன்மேறு மாணவன் கெளபீனம் மட்டும். இன்மேறு மாணவன் அதுவுமில்லா மல் நின்றிருந்தான்.

இக்காட்சிகளைக் கண்டதும். சிவராசன் திகைத்துப் போய் நின்றுவிட்டான். இவர்கள் ஏன் இப்படி எல்லாம் நடந்துகொள்கின்றனர்? ஏதோ பழிக்குப்பழி வாங்குகின்ற உணர்வு தெரிகின்றது. அவர்கள் அப்படி ஏன் ஜ தீங்கு இவர்களுக்குச் செய்தனர்? இவர்களுக்கு இவர்களின் சீனிய மாணவர்கள் செய்ததை இவர்களிடம் பழிதீர்த்துக் கொள்கின்றார்களோ?...

அவர்களைக் கண்டதும் சுந்தரம் உறுமினேன்: “யோக் கர் சிகாமணி... உடுப்புகளைக் கழுட்டிப்போட்டுச் சுவரோடு நில் லும் பிள்ளாய்...”

சிகாமணி மரமாக நின்றுன். துரியோதனன் சபையில் திரெளபதி நின்ற நிலை. துகிலுரியும் கட்டம். துச்சாதன ஞக ஒரு பழைய மாணவன் எழுந்தான். கண்ணபரமாத் மாணவக் காணேம்.

சிவராசன் பக்கம் சுந்தரத்தின் பார்வை நிலைத்தது. அவனைத் திரெளபதியாக்க இவன் முயன்றால்...? அவன் முடிவு செய்துவிட்டான். தன் முன்னால் இருக்கிற கதிரையைத் தூக்கி...

“நீர் பெரிய பேச்சாளன் என்று கேள்விப்பட்டன்... இப்படி வந்து இந்த மேடையில் ஏறும்...” என்று ரீப்போ ஒன்றில் ஏறும்படி கட்டளையிட்டான். சிவராசன் ஏநிக் கொண்டான். சத்தியலிங்கம் என்ற பழைய மாணவன் பேப்பர் வேஸ்ற் பாஸ்கற் ஒன்றை எடுத்து சிவராசனின் தலையில் தொப்பியாக வைத்தான். சிறீஸ், துடைப்பம் ஒன்றை எடுத்து ‘மைக்’ போலப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி கொடுத்தான். சுந்தரம் ரை ஒன்றை இடுப்பில் கட்டி முன் னால் தொங்கவிட்டான். அத்துடன் லோங்ஸின் ஒரு காலை முழங்கால் வரை மடித்துவிட்டான். இத்தகைய அலங்காரங்களுடன் ரீப்போ மேடை மீது சிவராசன் பேச்சாளனுக் நின்றிருந்தான். ‘ஐயா இதற்காகவா நீங்கள் காணியை ஈடுவைத்து என்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பினார்கள்? தாயே உன் மகனின் இந்தக் கோலத்தை நீ கண்டால் என்ன மாதிரித் துடித்துப் போவாய்?... அக்கா உன் தமிழையைப் பார்... எனக்கு இவர்கள் கற்றுத் தரும் பாடத்தைப் பார்... இந்த வெறிநாய்களிடமிருந்து எப்படி மீளப்போகிறன? இந்த முகிங் நரசத்தில் இருந்து எப்படி மீளப்போகிறன? சரோ... நீ இதைக் கேள்விப்பட்டால்?...’

அவன் விழிகள் கலந்தின.

“ம...பேச்டா...யோக்கர்...”

அவன் பேசினான்:

“அன்பான சேர்களே, ஏன் எங்களைப் போட்டு இப்படிச் சித்திரவதை செய்கின்றீர்கள்? நாங்கள் என்ன பாவம் செய்தோம்? நாளோய இலங்கையின் தலைவர்கள் நீங்கள்...”

“நிறுத்தடா...யோக்கர்...காதலைப் பற்றிப் பேசு...”

“காதல்...அது புனிதமானது...தெய்வீகமானது...”

“விசரா...விசரா... ஆர் சொன்னது புனிதமான தென்று?...மண் தின்னிற உடலை மனுசன் தின்னுறது தான்ரா காதல்.காமம் தான் புனிதமானது...காதல் புனிதமானதல்ல...அசிங்கமானது.போகப் போக புரிந்து கொள்வாய்...தெய்வீகமானது...காதலா?...மடைச் சாம் பிராணி...தத்துவம் தான் தெய்வீகமானது...” என்றான் சத்தியலிங்கம்.

“உண்மை. ஐயா சொல்வது பேருள்ளமை...பொன் வூல் பொறிக்கவேண்டியது...” என்றான் கோபால்.

“அனுபவசாலி போல இருக்குது...முன் வூல் வா...” என்று சத்தியலிங்கம் அழைத்தான்.

“காதலித்து அனுபவமுண்டா யோக்கர்...”

“உண்டு...”

“இருதலைக் காதலா?...”

“இல்லை...இருதலைக் காதல்...”

“முன்று தலையாக மாறவில்லையா?... இப்போது மீதான் காதலன்... சிகாமணி தான் காதலி...எங்கை ஒரு வல்ல செய் பார்ப்போம்...”

“சிகாமணி ஆபிரிக்கப் பெண் போல நிக்கிறுனே...” என்று இழுத்தான் கோபால்.

“அதுதான்ரா பரிநிர்வாண நிலை... அப்படியே காதலி...”

“சனி...அன்பே...என் அஞ்சுகமே...என் காதல் பெட்டகமே...” என்றால் கோபால்.

“நாதா...என் அத்தான்...” என்றபடி சிகாமணி ஓடி வந்தான்.

“கண்ணுவி... கட்டடா யோக்கர் சாறத்தை...” என்றான் சுந்தரம். “இப்போது உங்களுக்கு சில பாடல்கள் சொல்லித் தரப் போகின்றோம்... நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து பாடவேண்டும்.”

பல்கலைக் கழகத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பாடப்பட்டு வரும் பாடல்கள் அவை.வாசகர்கள் மன்னிக்க.அப்பாடல்கள் ஏட்டில் எழுதமுடியாத கவிதைகள். வாய் மொழியாக வழங்கிவரவேண்டியவை.

அப்பாடல்கள் நீண்ட நேரம் ஒலித்தன.இறுதியில் சுந்தரம் கூறினான்:

“நீங்கள் எல்லாரும் பரம்பரை பரம்பரையாக இப்பாடல்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் நிலைபெற்றுவரச் செய்தல் வேண்டும்...மறவாமல் ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதிய மாணவர்களுக்குச் சொல்லிவரல் வேண்டும்...நமது யூனிவேசிற்றிச் சஸ் மன்னன்...சான் மன்னன்...லெகானுச் சக்கிரவர்த்தி, ஆர். எஸ். கிங் கலை மாழுனி பாடிய பாடல்கள் இவை...அவரால் இயற்றப்பட்டு இசையமைக்கப்பட்டுப் பாடப்படுவதை...”

“சஸ் என்றால் என்ன?...” என்று கேட்டான் சிகாமணி.

“சபாஷ் மகனே...சபாஷ்...யூனிவேசிற்றில் வழங்கும் அவ்வார்த்தைகளின் பொருளை இப்போது உங்களுக்குக் கூறுகிறேன்...”

“சஸ் என்பது ஒருவகை மா...” என்றால் கோபால்.

“மடையா...சஸ்லின் பெருமை அறியாத முடா...” என்று சுந்தரம் ஏசினான்.

“கன்னிப் பெண்களோடு கால நேரம் போவது தெரியாமல் பேசிக் கொண்டிருப்பதைத்தான் சல் அடித்தல் என்பர்...சில பெண்கள் பேசத் தொடங்கினால் வெக்கருக்கும் போகாமல் பேசவார்கள்...மாணவர்கள் மட்டுந்தான் சல் அடிப்பார்கள் என்றில்லை... வெக்கரர் சிலரும் சல் அடிப்பார்கள்...‘சல் அடிப்பான் கிளாஸ் அடியான்’ என்றேரு பழமொழி... பல்கலைக்கழகப் பழமொழி. புரி கிறதா’...” என்று கேட்டான் சிறீஸ்.

“புரிந்தது...” என்றனர்.

“‘சான்’ என்பது கூறி விளங்கக்கூடியதல்ல... அனுபவத்தில் உணர்வது... ‘வெகானை’ என்றால் காலோடு கால் ஸ்பரிசித்தல் எனப் பொருள்படும்...யூனிவேசின்றி லைப்ரரியில் இருந்து படிப்பதற்குரிய நீண்ட மேசைகள் உள்ளன.இந்த மேசைகள் மத்தியில் இரண்டாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கும்...ஒருபுறத்தில் இருப்பவருக்கு மறுபுறத்தில் இருப்பவர் யார் எனத் தெரியாது...ஆனால், மேசையின் கீழ்ப்புறத்தில் பிரிப்பு இல்லை...ஒருபுறமுள்ளவர் மறுபுறமுள்ளவரைக் காலால் சுரண்டலாம்... ஸ்பரிசிக்கலாம்... முகம் பாராத காதலிது...வெகானை போட்டு அடி வாங்குவாரும் உண்டு...சுகம் வேண்டுவாரும் உண்டு...’”

“அப்படியே...?எங்களை எப்ப லைப்ரரிக்குப் போகவிடுவினம்?...” என்று கேட்டான் கோபால்.

“அவ்வளவு அவசரமாக இருக்குது...” என்று கத்தி ஞௌ சுந்தரம்.

“‘ஆர். எஸ்.’ என்பது...?”

“பச்சைப் பொய்களை ‘ஆர்.எஸ்.’ என்பர்... ரேஞ்ச் ஸ்ரேந்மென்ற என்பது...”

“இனி எல்லாரும் போகலாம்...” என்றான் சுத்திய விங்கம்.

பல்கலைக்கழகத்தின் ரூகின் பிரச்சினையை எழுதுவதென்றால் அதுவே பெருங்காவியமாக அம்மதும், ஒரு

வாரம் அவர்கள் ரூகிங் செய்யப்பட்டனர். ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்குப் பயத்தையும் ஆத்திரத்தையும் தந்தது. காலகதியில் அந்த உணர்வுகள் அவர்களிடம் இல்லாது போயின. எல்லாச் சீனிய மாணவர்களும் அவர்களை ரூகிங் செய்தார்கள் என்று கூறமுடியாது. அவர்களுடன் அன்பாகப் பழகிய மாணவர்கள் பலர் இருந்தனர்.

அதிகாலையில் அவர்களைப் பழைய மாணவர்கள் துயில் எழுப்புவார்கள். கதவைத் தட்டியதும் எழுந்திராவிடில் யன்னல் ஊடாக அவர்கள்மீது நீரை வாரியிறைப்பார்கள். அவர்களை விடுதியைச் சூழ்ந்து பனிப்புகார் படிந்தி ருக்கும். அந்தப் பனியில் புதிய மாணவர்கள் வெறும் மேனியடன் நிறுத்தப்படுவார்கள். அவர்களைத் தேகாப் பியாசம் செய்யும்படி வற்புறுத்துவார்கள். குளிரில் கூடல் நடுங்க அவர்கள் தேகாப்பியாசம் செய்வர். அப்பியாசம் முடிந்ததும் அவர்கள் மண்டபத்தில் இருக்கும் அழகிற் காக்க கட்டப்பட்ட நீர்த்தொட்டியில் ஒருவர் கால்களையும் இன்னொருவர் முதுகையும் பற்றித் தூக்கி வீசிவிடுவார்கள்.

ஒவ்வொரு நாள் அதிகாலையும் சிவராசன், சுந்தரத் தின் அறையைக் கூட்டினான். அவன் பாத்ருமிற்குச் செல்லும்போது ஒரு கையில் துவாயையும் மறுகையில் ரூத் பேஸ்ரையும் சவர்க்காரத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு வேலைக் காரண போலச் செல்வான்.

பெண்கள் விடுதிகளிலும் ரூகிங் நடந்தது. விரிவுரை மண்டபங்களிலும் வீதியோரங்களிலும் நடந்தது.

சுந்தரத்தின் கொடுமையை சிவராசனல் தாங்கவே முடியவில்லை. ஆத்திரம் அவனிதயத்தில் அனலாகக் கொதிக்கத்து. ஒருநாள் இரவு அவர்கள் விடுதி அமைதியில் ஆழ்ந்திருக்கும்போது ஒரு வாளி தண்ணீருடன் மேல் மாடிக்குக் கள்ளன் போல ஏறிச் சென்றுன். சிகாமணியும்

மெதுவாகக் கூட வந்தான். 72ம் அறையன்னை அடைந் தனர். பளார்...வாளி நீர் முழுவதும் சுந்தரத்தின் மேல்.

“ஜேயா... ஆற்று...” என்று சுந்தரம் அலறினான். அவர்கள் அறைக்குள் ஒடிவந்து விட்டனர்.

அதன்பின் ரூகிங்கில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டது. சினிய மாணவர்கள் அடிக்கடி நீரில் குளிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

என்றாலும் சுந்தரம், சிவராசனைத் தொடர்ந்து ரூகிங் செய்துவந்தான். அவன்தான் தன்னீர் ஊற்றியதாக அவனுக்கொரு சந்தேகம்.

ஒருநாள் சிவராசன் தன் குட்கேசை மேசைமேல் வைத்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது சிறீஸ் அவன் அறைக்கு வந்தான்.

“என்னடா அடுக்கிரூய்?...”

“நான் வீட்டை போகப் போறன்... எனக்குப் படிப்பு வேண்டாம்... என்னை ரூகிங்கைத் தாங்கேலாது...” என்றுள்ள சிவராசன், சிறீஸ் திகைத்துப் போனான், பின்னர் வெளியே சென்றுன். ஐந்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். அவனது அறை வாசலில் பத்துப் பன்னிரண்டு சினிய மாணவர்கள். அவனுக்குப் பயத்தால் உடம்பு நடுங்கியது.

சுந்தரம் அவனை வியப்போடு பார்த்தான்.

“சிவா... இதென்ன வேலை?...” சுந்தரத்தால் கனிவாகவும் பேசமுடியும் என்பதை சிவராசன் அன்று கண்டான்.

“சினியேசுக்கும் யூனியேசுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பையும் ஒற்றுமையையும் ஏற்படுத்துவதற்காகத் தான் ரூகிங்... இங்கு எல்லாரும் சமம்... வெட்கம் தூக்கம் பயம் அற்றவர்களாக எல்லாரும் இருக்கவேணும்... அதுக் காகத்தான்... நீ போக வேண்டாம்... நீ இவ்வளவு பயந்த னியா?...” என்றபடி முன்வந்து தன் வலது கரத்தை சிவராசன் முன் நீட்டினான்.

அவனது விழிகள் கலங்கின; சிவராசனின் விழிகளும் தான்.

சிவராசன் அவனது கரத்தைப் பற்றிக் குறுக்கினன்.

“பிறம் ருடே... யூ ஆ மை பிறதர்...நீ என் சகோ தரன்...”

வேறொரு உலகமும் அங்கிருந்தது.

5.

அதிகாலை வேளோகள் மிக இனிமையானவை. போர்வையை விலக்கி விட்டு எழுந்திருக்கவே முடியாத வாறு மெங்குளிர் நிலவும். ஏழுமணிக்குச் சரியாக காலைச் சாப்பாட்டிற்குரிய விடுதி மணி கண்ணெரன் ஒவிக்கும். மாண வர்கள் விரைந்து சாப்பாட்டு மண்டபத்திற்குச் செல் வார்கள். சபைக்கு முந்திட வேண்டும் என்பதை அனுபவ ரீதியாக சிவராசன் அறிந்திருக்கிறான். சற்றுப் பிந்திச் சென்றுல் வெறும் பாண் அல்லது கிரிபத் மட்டும் தான் இருக்கும். முட்டை, பருப்பு என்புன முடிந்துவிட்டிருக்கும்.

விடுதிச் சமையல்காரர்கள் சிங்களவர்களாக இருந்ததால், உணவுகளில் காரம் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் உப்புப் புளிப்புக் காரத்தோடு சாப்பிட்டுப் பழுப்பிப் போன சிவராசனுக்கு ஆரம்பத்தில் இச் சாப்பாடு நாக்கிற்கு ருசியாக இருக்கவில்லை. மாட்டிறைச்சி ஒவ்வொருநாளும் பெரும்பாலும் இடம்பெற்றது. மாட்டிறைச்சியைச் சாப்பிட ஆரம்பத்தில் சிவராசன் தயாராக இருக்கவில்லை. காலம் செல்லச் செல்ல அதனைவிட்டால் வேறு காரமான கறியில்லை என்ற நிலையில் சாப்பிடப் பழுகிக் கொண்டான். சிகாமணிக்கு விடுதிச் சாப்

யாடு நன்கு பிடித்துக் கொண்டது. அவன் சொல்வான் : “மச்சான்... நாங்கள் இப்படிச் சாப்பாட்டை எங்கை கண்டம்? உண்மையா மச்சான் ஜாமையும் பட்டரையும் நான் இங்கைதான் சாப்பிடுறன்.அரை அவியல் முட்டையையும், புல்ஸஜையையும் இங்கைதான் ருசிக்கிறன். சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு டெசெற் என்று புருட் செல்ட்டையும், ஐஸ் கிறிமையும், யானை வாழைப் பழத்தையும் தாருன்கள்... ஊரிலை சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு தன்னியைத் தான் குடித்து சம். இங்கை...? பின்னேரத் தேத்தன்னிக்கே ஊரில் வறக்கொட்டினம்... இங்கை பால் தேத்தன்னியோட்டிபனும் தாருன்கள்... நான் நினைக்கிறன் மச்சான் இரண்டொரு மாதத்தில் நான் பயில்வானு மாறிடுவன்...”

இதனைக் கூறிவிட்டுத் தெய்வசிகாமணி இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி நெஞ்சை நிமிர்த்தினான். சிகாமணி வரும் போது இருந்ததிலும் இப்போது சற்றுச் செந்தளிப்பாகத் தான் இருக்கிறுன். அவன் கூறியவை சிவராசனுக்கும், அவன் போன்ற பலருக்கும் பொருத்தமானவை தான். யாழிப்பாணத்து ஏழைக் கமக்காரர்களின் பின்னைகளாகப் பிறந்து விட்டு, ஆரேடு ஏழாக சோற்றையும் கறியையும் அரை வயிறும் கால் வயிறுமாகத் தின்று திரிந்த அவர்களுக்கு பட்டரும் ஜாமும் அரையவியல் முட்டையும் கிடைக்காதவைதான்.

“இதென்ன சாப்பாடு... நாங்கள் கட்டுற காகக்குப் போதாது... சாய்...” என்று முகம் சுழிக்கின்ற வசதியான மாணவர்களையும் சிவராசன் கண்டிருக்கிறுன்.

வாரத்தில் ஒருநாள் கோழிக்கறி ஆக்குவார்கள். ஒரு இரவு குப்போடு கூடிய கோலஸ் இருக்கும். இன்னெலூ இரவு நாடில்ஸ் இருக்கும். இவற்றையெல்லாம் சாப்பிடும் போது அவனுக்கு வீட்டாரின் நினைவு வந்து விடும். மத்தி யானம் சாப்பிட்டு எஞ்சிய சோற்றைக் குழுத்துப் பகிர்ந்துள்ளுவிட்டு அல்லது ஒருருத்தல்பாளை வாங்கிப் பகிர்ந்து

சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கைக்குப் போகும் அவன் பெற்றே ரையும், சகோதரங்களையும் எண் ணி க் கொள்வான். தொன்டைக்குள் உணவு இறங்க மறுக்கும்.

“நாங்கள் இங்கை இப்பிடிச் சாப்பிடுறம்... அங்கை... வாழ்க்கையில.....”

தெய்விகாமணி குறுக்கிடுவான். “நீ அதை நினைச்ச இங்கை சாப்பிடாமல் விடுவதால் அது உன்றை வீட்டாருக்குக் கிடைக்கவா போகுது...”

“இல்லை சிகா... வாழ்க்கையில் பணம் எவ்வளவு பிரதானம் பார்த்தாயா? ஏழையாய்ப் பிறக்கிறதே பாவம். பணமில்லாததால் எத்தனை குமருகள் வாழ்வில்லாமல் இருக்குதுகள்? எத்தனை பேர் வயிரூர் உணவில்லாமல் இருக்குதுகள்? எல்லாரிடமும் சமனாக இருக்க வேண்டிய தொன்று இந்தப் பணம் தான். ஒரு சிலரிடம் இந்தப் பணம் எப்படிக் குவிந்து போய்க் கிடக்குது. ஒரு சிலரிடம் அடுத்த வேளைக் கஞ்சிக்கே வழியில்லாமல்..... பணம் தான் இன்டைக்கு உலகை ஆளுது. பண விசயத்திலே நாங்கள் நல்லா வஞ்சிக்கப்பட்டு விட்டம். பணக்காரர்...”

“அவர்களைப் பார்த்து நீ பொருமைப்படுகிறோயா?” என்று சிகாமணி கேட்டான்.

“இல்லை... நான் பொருமைப்படவில்லை... ஆத்திரப் படுறன்... அந்தப் பணத்தை நான் எப்படியாவது தேடித், தான் தீருவன்...”

சிகாமணி சிரித்து விட்டுச் சொன்னன்: “தேய்... சிவராசா, நேர்மையான வழியில் பணத்தைத் தேடிவிடமுடியாதுடா... கறுப்புச் சந்தைக்காரர்... கடத்தல்காரர்... ஏமாற்றுக்காரர்..... சரண்டல்காரர் இவர்களால் தான் அதைத் தேடி விட முடியும்... நெஞ்சில கசிவிருக்கிற வையால் அதனை ஒரு போதும் தேடிவிட முடியாது..... எல்லாருக்கும் எல்லா வசதிகளும், வாய்ப்புகளும் கிடைக்

இறதா இருந்தா நம்மடை எழுத்தாளன் இளஞ்சிசல்வன் கூறுகிறது போல, சமுதாயத்தின் அடித்தளமே மாற்றி யமைக்கப்பட வேண்டும். அப்பதான் முடியும்...”

சிவராசன் படுக்கையில் புரண்டு படுத்தான். பொகள் ஸ்பிரிங்குகள் கிரீச்சிட்டன. வெறும் பாயில் அல்லது வாங் கில் துண்டை விரித்துவிட்டுத் துயின்ற அவனுக்குப் பல் கலைக்கழக விடுதியில் ஸ்பிரிங் பெட் படுக்கை கிடைத்துள்ளது. அவனுக்குப் புதியதொரு உலகத்தையும் அனுபவத் தையும் பல்கலைக்கழகம் தந்தது. இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது கூட சில உண்மைகள் மறுக்கழுடியா தவை தான். அவன் முதன் முதல் நெயில் பிரயாணம் செய்தது, பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தபோது தான் யாழிப் பாண்த்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் அப்போதுதான்.

“டேய்... எழும்படா... சாப்பாட்டு மணி அடிக்கப் போகுது...” என்றபடி பாதீருமிலிருந்து தெய்வசிகாமணி வந்தான். இந்த அதிகாலைப் பணிக்குளிரில் குளித்துவிட்டு விரைத்து வந்திருந்தான். அவன் துவாயை உதறி பல் கணியில் உலரப் போட்டான். அப்போது சாப்பாட்டு மணி கணக்கன்றத்து. வேகமாக லோங்சை மாட்டிக் கொண்டு சாப்பாட்டு மண்டபத்திற்குச் சிகாமணி விரைந்தான். சிவராசன் சோம்பல் முறித்தபடி எழுந்தான். சென்ற இரவு ரியூற்ரோ-ரியல் ஒன்றை ஆயத்தப்படுத்தி எழுதி வைத்து விட்டுப் படுக்கைக்குப் போகும் போது பன்னிரண்டு மணி யாகிவிட்டது. இன்று அவனுக்குப் பத்து மணிக்குத்தான் விரிவுரையிருக்கிறது. ஆதலால் ஆறுதலாகப் புறப்படலாம்.

சிவராசன் அறையின் பல்கணிக்கு வந்தான். வெளியே மென்புகார் நீங்காது புகை படிந்தது போலக் காணப்பட்டது. குன்றின் விளிம்பு தெரியாதவிதமாகப் பணிப் புகார் கவிந்திருந்தது. அவன் சற்று நேரம் பணிப் புகாரைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். உடலில் மெல்லிய விறைப்

புப் படர்ந்தது. கிழக்கே சூரியனின் கதிர்கள் புகாரைத் துளாவியபடி மேலெழுந்தன.

குன்றின் விளிம்பில் ஒரு ஊருவம் நிற்பது தெரிந்தது. இந்தப் பணிக்குளிரில் குன்றின்விளிம்பில் நின்று வேடிக்கை பார்ப்பது யாராக இருக்கும்? எவர் என அடையாளம் தெரியவில்லை. ஆனால், அவன் சிகரெட் புகைத்தபடி நிற பது மட்டும் நிழலாகத் தெரிந்தது.

சிவராசன் துவாயையும், பற்பொடியையும் எடுத்துக் கொண்டு பாத்ருமிற்குச் சென்றுன்.

பல்கலைக் கழக பாத்ருமகள் அற்புதமானவை. முதன் தாள் பாத்ருமிற்குச் சென்ற சிகாமணி அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான்.

“என்ன...? என்ன?” என்று சிவராசன் கேட்டான். அவன் சற்று நேரம் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தான்.

“கோதாரியிலை போறவன்கள்... பாத்ருமிலை ஒரு சீனிய மாணவன் கம்மா நின்று குளிக்கிறான்டா. என்னைக் கண்டிட்டு ‘காய், யோக்கர்’ என்கிறான்... வெட்கம் இல்லாதவன்... இப்பிடியே குளிக்கிறது...”

இதைக்கேட்டு அவனும் திகைத்துத்தான் போன்றன. பின்னர் இது ஒருசாதாரணவிஷயம் எனப் புரிந்து கொண்டான். பாத்ருமில் மட்டுமல்ல, பாத்ருமிலிருந்து தங்கள் அறைவரை ஒரு வயது ஆண் பிள்ளை போல, வெட்கமின்றி நடந்து வருகின்றது. துணிச்சல்கார, மாணவர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

அவன் பாத்ருமிற்குப் போன போது சுந்தரம் சேவ் எடுத்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான்.

“குட்மோனிங் சிவராசா...” என்றுன் சுந்தரம், அவனும் பதில் வணக்கம் கூறினான்.

கோபால் குளித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

“ஏன் சிவா, இன்றைக்கு வேற்று?”

“ராத்திரி ரியூற் எழுதினான்... படுக்க நேரமாச்சது அதுதான்...”

“இன்டைக்கு எத்தனை மணிக்கு வெக்சர்?... தமிழ் தானே...?”

“பத்து மணிக்குத் தான்... தமிழ் தான்... பதினெடு மணிக்கும் வெக்சர் இருக்குது. எக்களையிக்ஸ்...”

“அப்ப இன்டைக்கு வசந்தி வருவா...” என்றுன் கோபால். “இன்டைக்குக் கட்டாயம். சல்லடிக்க வேண்டும்...”

“உமக்கு எப்பவும் மிஸ் கந்தையாவைப்பற்றித்தான் கதை. அவளின்றை கதையைவிடு, நீ ரியூற் எழுதிட்டியே?” என்றபடி சிவராசன் முகத்தைக் கழுவினான். பைப்பி னாடாகக் குளிர்ந்த நீர் பீறிட்டபடி வந்தது.

“இல்லை... ராத்திரி முழுவதும் ரூம் நம்பர் 72 இல் ஒரே சோகம். சத்தியலிங்கத்திற்கு சாந்தா பூட்ஸ் கொடுத் திட்டாளாம். விங்கம் மூக்குக் குப்புறக் கிடக்கிறூர். ராத்திரி நல்லா குடிச்சிட்டுக் கிடந்தார். எல்லாரும் அவருக்கு ஆறுதல் சொன்னது தான் வேலை...” என்றுன் கோபால்.

சேவு எடுத்துக்கொண்டிருந்த சுந்தரம் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“பேய்... என்னடா... சீனியேசைப் பற்றிக் கதை... அதுவும் பாத்ருமில்...” என்றுன் சுந்தரம். “சரியான விசரன்... அவள் மாட்டெட்டாளாம்... உவர் உடனை குப்புறக் கிடக்கிறூர், யோக்கர்...”

பாலுணர்வும் படிப்பும் தான் பல்கலைக் கழகத்தின் இரு துடிப்பான இயக்கங்கள்.

சத்தியலிங்கம் சீனிய மாணவன். பொருளாதாரத் தில் சிறப்புப் பட்டத்திற்காகக் கற்றுக்கொண்டிருப்பவன். அடுத்த ஆண்டு இறுதியாண்டுப் பரீட்சை எடுக்க வேண்டியவன். விங்கமும் சாந்தியும் காதலர்கள் என்பது பல்

கலைக் கழகம் அறிந்த உண்மை. அவர்களிடையே எப்படி பிரிவு ஏற்பட்டது?

சிவராசன் பாத்ருமிலிருந்து தன் அறைக்குத் திரும்பி வந்தான். சிகாமணி விரிவுரைக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டு ருந்தான். அவன் துவாயைக் காயப் போடுவதற்காகப் பல்களிக்குச் சென்றன.

பனிப் புகார் நன்கு விலகியிருந்தது. தூரத்தில் அலகல்ல குன்று தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அவன் திகைப்போடும் பரிதாபத்தோடும் ஒரிடத்தை நோக்கினான். சிவராசன் பாத்ருமிற்குச் செல்வதற்கு முன் குன்றின் விளிம்பில் சிகரெட்டுடன் நின்றிருந்த அந்த உருவம் இப்போதும் அப்படியே நின்றிருந்தது — சத்தியவிங்கம்தான்.

சிவராசன் நட்போடு பழகிய சீனிய மாணவர்களில் சத்தியவிங்கமும் ஒருவன். இனிய சபாவழும், கலகலப் பான பேச்கும் எவரையும் அவனிடம் நட்புக் கொள்ள வைக்கும். விங்கம் பேசும்போது வார்த்தைகள் அளவோடு பாவிப்பதாகவே அவனுக்குப்படும். விங்கம் தன்னந்தனியஞக சிகரெட்டை ஊதியபடி காலைப் பனியில் நின்றிருந்தான். அவன் இதயத்தை ஏமாற்றம் மிகஅழுமாகத்தாக்கி விட்டது. எந்த ஏமாற்றத்தையும் இலேசில் தாங்கி மறந்துவிட முடியும். ஆனால், காதல் ஏமாற்றத்தை இலேசில் இதயத்தை விட்டுத் தாக்கி ஏறிந்து விட முடியாது. மாறுத வடு அது.

காதலின் இனிமையையும், சோகத்தையும்; வீறு விறுப்பையும் வேகத்தையும் சிவராசன் பல்கலைக்கழகத் தில் உணர்ந்திருக்கிறான்; கண்டிருக்கிறான்.

விங்கத்தை அவன் வெகுநேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தான். விங்கம் இன்னென்று சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான். அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னால் என்ன?

அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு விங்கத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

“என்ன அண்ணே... பனியில் நிக்கிறியள்? சாப்பிடப் போகேல்லையே?”

குன்றின் விளிம்பில் நின்றபடி கீழே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் விங்கன். குன்றின் அடிவாரத்தில் வளைந்து செல்கின்ற கலகா வீதியில் மாணவர்கள் வீரிவரைகளுக்குச் செல்வது தெரிகின்றது.

இங்கிருந்து பார்க்கும் போது கிஸ்சிங் பென்ட் முனைத் திருப்பம் நன்கு தெரிந்தது. அவன் விடுதிக்கு மேல் அமைந்த உயர் பகுதியில் தோற்றம் பெறுகின்ற சிற்றூறு ஒன்று உட்குட்டந்து சிறு பள்ளத்தாக்கின் ஊடாக கிஸ்சிங் பென்டின் மதகினாடாக விரைந்து மகாவலி கங்கையுடன் கலக்கிறது. கிஸ்சிங்பென்ட் முழங்கை வளைவான ஒரு திருப்பம், எதிரெதிரே விரைந்து வரும் வாகனங்கள் ஒன்றினையொன்று அறியாமல் மோதிக்கொள்ளக் கூடிய திருப்பம்,

சத்தியலிங்கம் கிஸ்சிங்பென்டை நோக்கியவாறு கேட்டான்:

“நீ யாரையாவது காதவிக்கிருயா?”

சிவராசன் கேட்க வேண்டிய கேள்வியை அவன் கேட்டான். காதவிக்கவா அவர்கள், இங்கு வந்தார்கள்?

“தீச்சி... அப்படியொன்றுமில்லை...” என்றான். இந்த வார்த்தைகளைக் கூறும் போது சரோசாவின் நினைவு ஏனோ அவனுக்கு எழுந்தது விங்கம் அவனை ஆழமாகப் பற்றுப் பார்த்தான்.

“வெறி குட்... ஒருத்தியையும் காதவிக்காதே. யூனி வேசிற்றியில் காதவிப்பதென்பது காசுச் செலவைத்தான் ஏற்படுத்தும். காதல் என்பது இங்கு காசுச்செலவு... தம்மி, நீ ஒரு மத்திய தர அல்லது அதற்கும் கீழான வாழ்க்கைத்தரமுள்ள குடும்பத்தவன்... நீ ஒருத்தியைக் காத

விக்கத் தொடங்கின்றானால் உடன் உனக்குச் செலவு கள் அதிகரிக்கும். புதுப்புது திறமான லோங்கீகள் வாங்க நேரிடும்... அடிக்கடி அவனைக் கண்ணாலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டும்... சனிக்கிழமைகளில் கண்டிக் குப் படத்திற்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டும். இவ்வளவுக்கும் காசு வீட்டிலிருந்துதான் வரவேண்டும்...”

சிவராசன் பேசாது கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். துயர முற்றவளைப் பேசவிட்டுத் தான் ஆற்தல் கூறவேண்டும்.

“டெய்... சிவா... எங்கட யாழ்ப்பாணத்து யூனிவீசிற்றிப் பெட்டையள் ஸேசானவையல்ல. எல்லாரும் மச்சுவேட கேரளஸ். ஊரிலை ஒன்பதாம் வகுப்பு, பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கிற சிறு பெட்டையளை — அந்த வயசில் காதல் வலையில் விழுத்திறதில் இருக்கிற இலகு யூனிவேசிற்றிப் பெட்டையளை விழுத்திறதில் இல்லை... யூனிவேசிற்றிப் பொடிச் சியள் யோசிச்சுத்தான் காதலிப்பாளவை... பணக்காரனு? நல்ல எதிர்காலம் உள்ளவனு... நல்ல சாதிசனமானவ ஞத் தான் பார்த்துக் காதலிப்பாளவை, விபரம் தெரியாமல் காதலித்தாலும் விசயம் தெரிஞ்சுவடனை பூட்டி கொடுத்திடுவாளவை. காசையும் செலவழித்து... நேரத் தையும் செலவழித்து... ஆரோக்கியத்தையும் பழுதாக்கி கடைசியில் கண்ட... மிச்சம்... பிறஸ்ரேசன்தான்... ஆதலாலே நான் சொல்லுறன்... இங்கே ஒருத்தியையும் காத விச்சிடாதை...”

சிவராசன் சிரிப்போடு இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அனுபவம் பேசும் போது சிரகித்துக்கொள்வது நல்லதுதான்.

“சாப்பிடப் போவம்... வாருங்கோ...”

“என்ன சாப்பாடு வேண்டிக் கிடக்குது... சிவா, அவள் என்னை ஏமாற்றிப் போட்டாள் என்றதுக்காக நான் இப்ப கவலைப்படவில்லை... எவ்வளவு அவதானத்துடன்

இருந்த நான் எமாந்து போனவே என்று தான் கவலைப் படுறன்...”

சத்தியவிங்கம் அவனேனு சாப்பாட்டு மண்டபத்திற்கு வந்தான். இருவரும் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

“துரை, என் இன்டைக்கு வேற்...” என்றபடி அவர் களுக்குச் சாப்பாடு பரிமாறும் முதியான்சே வந்தான். ஐம் பது வயது மதிக்கலாம். அனர அவியல் முட்டை இரண் டையும், மிளகு-உப்பு தாளையும் பாளை துண்டுகளையும் அவர்கள் முன் வைத்தான்.

“உங்கட முட்டையளை நான் எடுத்து வைத்திருந்தேன்...” என்றால் முதியான்சே.

சத்தியவிங்கம் முட்டையை எடுத்துக் கரண்டியால் தட்டி உடைத்துக் கொப்பையில் ஊற்றியபடி கூறினான்: “சிவா... முட்டையும் ழூனையும் எப்பவும் சிறைகிதமா இருக்க முடியாது... என் நிலையும் அதுதான்... ழூனை ஒன்றுடன் சிறைகிதம் வைச்சிட்டன்...”

நிமிர்ந்து அவன் சிவராசனைப் பார்த்தான். அவனுடைய விழிகள் இரண்டும் திட்டரைக் கலங்கின. மறுகணம் பொலபொலவெனக் கண்ணீர் கண்ணங்களில் வழிந்தோடியது.

“சொறி... சிவா...” என்றபடி சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து எழுந்தான்; “எக்ஸ்சியஸ்மி சிவா...”

அவன் போவதையே பார்த்துக்கொண்டு சிவராசன் அமர்ந்திருந்தான்.

அதன் பிறகு அவனுடும் சரியாகச் சாப்பிட முடியவில்லை.

6.

மலைக்குன்றுகளிலும் மேடுகளிலும் பல்கலைக்கழக
கட்டிடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. குன்றுகளினதும்
மேடுகளினதும் சாய்வுகள் பசுமை போர்த்தாற் போல
ஏற்போர்வையால் மூடப்பட்டே என்றும் காட்சி தரும்.
காலத்துக்குக்காலம் கூடுதலாக வளர்ந்து விடுகின்ற புற்
களை வெட்டிச் சீர்படுத்துவதற்கென்றே பல்கலைக்கழகத்
தில் பல தொழிலாளர்கள் இருக்கின்றனர். உயர்ந்து
வளர்ந்திருக்கின்ற மரங்களில் எக்காலத்திலும் பசுமையின்
சிரிப்பைக் காணலாமே தவிர வறட்சியின் துயரைக் காண
முடியாது. சலசலத்து விரைகின்ற மகாவளி கங்கையின்
சிழக்குப்பக்க நதிச் சாய்வில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
அமைந்திருந்தது. குறிஞ்சி நிலத்தின் கலகலப்பு அங்கு என்றும் கொலு வீற்றிருந்தது.

விடுதி மண்டபங்கள் குன்றுகளில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனால், பிரதான வீதியான கலகா வீதியையும் விடுதி
களையும் இனைக்கின்ற பாதைகள் முழங்கை வளைவாக
வளைந்து வளைந்து செல்வதால், குத்துச் சாய்வுத் தூரத்தி
லும் பார்க்க அதிக தூரமானவையாக அமைந்திருந்தன.
அதனால், ஒவ்வொரு விடுதியையும் பிரதான வீதிகளையும்
இனைத்து குறுகிய தூரப்படிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிவராசனது விடுதியிலிருந்து வீரிவரை நிகழும்
ஆர்ட்ஸ் தியேட்டருக்கோ புவியியல் மண்டபத்திற்கோ
வீதியால் செல்வதென்றால் கூடியது இரண்டு மைல்களா
வது நடக்க வேண்டும். சாய்வுகளில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் படிகளின் மூலமாகச் செல்வதென்றால் அரை மூடு
தூரம்தான்.

மாக்கஸ் பெர்னன்டோ மண்டபத்தில் இருந்த பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்கின்ற படிப்பாதை உள்ளது

தழுப்பு பிரதான கண்ணுக்கு அருகாகச் செல்கின்றது. அவன் படிப்பாதையூடாகக் கண்ணீண் நெருங்கிய வேளை, இருந்தாற்போல மழை பிடித்துக்கொண்டது. மலைநாட்டில் மழை பெய்வதற்கும் விடுவதற்கும்காலநேரமில்லை. அவன் விரைந்து கண்ண் சுவரோடு ஒட்டிக்கொண்டான். அவன் நின்ற இடத்திலிருந்து கண்ணீணநன்கு அவதானிக்கு முடிந்தது. கண்ண் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த கடிகாரம் புனியியல் விரிவுரை ஆரம்பிப்பதற்கு இன்னும் பகிளிந்து நிமிடங்களே இருக்கின்றது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தது. எப்படி விரிவுரை மண்டபத்திற்குக் கெல்வது?

குடை ஒன்று அல்லது ரெயின் கோட் ஒன்று நிச்சயமாக வாங்கத்தான் வேண்டும். இங்கு இதிலொன்றில்லை மல் சமாளிக்க முடியாது. ஆனால், நினைத்தவுடன் வாங்குவதற்கு வசதிபடைத்த குடும்பத்திலா அவன் பிறந்திருக்கிறான்? ஐயா கஷ்டப்பட்டு அனுப்புகின்ற பிச்சைக்காசில் இருபது ரூபாய்களை ஒதுக்குவதற்கு அவனுல் எப்படி முடியும்?

மழை மெதுவாகப் பலக்கத் தொடர்கியது. சோவென்ற இரைச்சலோடு தூறல்கள் விழுந்தன. சிவராசன் தூறல் தன்னை நனைக்காமலிருப்பதற்காகக் கண்ண் படிகளில் ஏறி நின்று கொண்டான். கண்ணுக்குள் பல சிங்கள் மாணவர்கள் அமர்ந்திருந்து தேநீர் அருந்திக் கொண்டும், சிகரெட் ஊதிக்கொண்டும், இரைந்து பேசிக் கொண்டும் இருந்தனர். ஒரு மூலையில் இருந்த மேசைமுன் ஒரு இளம் ஜோடி அமர்ந்திருந்தது. நெருக்கமாகக் கதிரைகளைப் போட்டு அமர்ந்தபடி அவர்கள் இருந்தனர். அவன் எதுவோ சொல்ல அவன் தலையைச் சாய்த்து அவனைப் பாக்குவிட்டுப் புன்னகைத்தான். கவர்ச்சியும் அழகும் நிறைந்த புன்னகை அது. அவன் மீண்டும் ஏதோ கூறி விட்டு மெதுவாக மேசையின் விளிம்பில் பற்றியிருந்த அவளைக்காத்தைப் பற்றி வருடினான். அவள் அவனது

செய்கையை ஏற்றுக்கொண்டவள் போலக் காணப்பட்டாள். தங்களைச் சுற்றிப் பலர் இருக்கின்றனர் என்ற எண்ணமே அவர்களுக்கு இல்லை. அவள் நானிக் குனிந்து சிரிப்பதை சிவராசன் கண்டான்.

சற்று நேரம் அவன் கவனம் அந்த மாணவ ஜோடி யில் நிலைத்து நின்று விட்டது. அவள் தலையைச் சாய்த்து அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்த அந்தக் கவர்ச்சி நிலை நீண்ட நேரம் அவன் மனதை விட்டு நீங்கவில்லை. அவனது பலவீனம் அதுவோ?

இப்போது எப்படி விரிவுரைக்குப் போவது? பாழாய்ப் போன மழை சற்று நேரம் தாமதித்துப் பெய்திருக்கக் கூடாதா? புவியியல் விரிவுரையாளர் கண்டிப்பான பேர் வழி. சற்றுத் தாமதித்துப் போனாலும் விரிவுரை மண்டபத்திற்கு வெளியே நிற்கும்படி கூறிவிடுவார். இப்போது விரிவுரை தொடங்கியிருக்கும். என்ன செய்வது? எல்லாம் இந்தச் சத்தியவிங்கத்தால் வந்த வினை. அவனேனு மினக் கெட்டதால் தான் இந்தத் தாமதம்.

சிவராசன் தவியாய்த் தவித்தான். கன்றீனில் அவனுக்குத் தெரிந்த எவரையும் காணவில்லை. யாராவது தெரிந்தவர்கள் இருந்தால் குடையாவது வாங்கிச் செல்லலாம். நனைந்து போவோமா? மண்டபத்திற்குப் போவதற்குள் தெப்பமாகத் தோய்ந்து விடுவான்.

தூரத்தில் கன்றீனை நோக்கிச் சில் மாணவிகள் வருவது தெரிந்தது. ஒன்பது மணி, விரிவுரை முடிந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இரண்டு குடைகளுள் நான்கு மாணவிகள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். மழைத் தூறல் முகங்களில் படாதிருப்பதற்காகக் குடைகளை மன்பக்க மாகச் சற்றுத் தாழ்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தார் அதில் ஒருத்தி மஞ்சள் வர்ணச் சேலை அணிந்திருந்தாள். ஏனையோர் அரைப் பாவாடை அணிந்திருந்தனர். தமிழ் மாணவிகளாகத் தான் இருக்கவேண்டும்.

அவர்கள் கன்றை நெருங்கிவிட்டார்கள். அவர்களை அவனுக்குத் தெரியும். அவன் பட்சமேற்றதான். ஒருத்தி வசந்தி.

வசந்தி நிலத்தில் விழுந்து தெறிக்கும் மழைத் துளி கள் சேலையை நடைத்துவிடாமல் இருப்பதற்காக வலக்கரத்தால் தன் கால் பக்கச் சேலையைச் சற்றுத் தூக்கிப் பிடித்திருந்தாள். மஞ்சள் சற்றின் பாவாடை சேலையின் புதியதோர் போட்டாக மின்னியது. அதற்குக் கீழ் சேற்றுத் துளிகள் படிந்த தாமரைகளாக அவள் கால்கள் அசைந்தன. சேலை அணிந்து விலகியதால் தெரிந்த அந்தக் கால்களில் தெரிந்த கவர்ச்சியும் அழகும் முழங்கால் கருக்கு மேல் அரைப்பாவாடை கட்டிய ஏனைய மாணவிகளின் வளவளப்பான கால்களில் தெரியவில்லை. எப்போதும் தெரிந்தும் தெரியாத மறைபொருட்கள் கவர்ச்சியானவைதான்.

வசந்தியும் ஏனையோரும் கன்றை படிகளில் ஏறினர். மழைக்கு ஒதுங்கித் தவிப்போடு அவன் நிற்பதைக் குடைகளை மடிக்கும்போது கண்டனர். மூன்று மாணவிகளும் வேகமாகப் படிகளில் ஏறிச் சென்றுவிட்டனர். மெதுவாக ஏறி வந்த வசந்தியை அவன் பரிதாபத்தோடு பார்த்தான். அவள் அவனைப் பார்த்துத் தெரிந்தவர்களுக்குச் சிந்தும் அறிமுகப் புன்னகையைச் சிந்தினான். சிவந்த அவள் உதடுகள் மாதுளை மொக்குகளாகப் பிளந்து சேர்ந்தன. புத்தகங்களையும் குடையையும் ஒரு கையில் பற்றிய வாறு அவன் அருகில் அவள் சற்றுத் தயங்கி நின்றான்.

“மிஸ்ரார் சிவராசா... உங்களுக்கு வெக்சர் இல்லையா?”

“ஒருக்கு மிஸ் கந்தையா... மழை...”

“அப்படி இந்தாங்கோ குடை... வெக்சர் முடிஞ்சோகூரைகொடுவெந்து தாங்கோ...” அவள் கரம் அவன் மூன்றை நீட்டியது அந்தக் கரத்தின் பொன்றிறப் பூண்

ரோமங்களில் மழுத் துவிகள் பணித் துகள்களாகக் காட்சி தந்தன. அவன் நன்றியுடன் குடையை வாங்கிக் கொண்டான்.

“தாங்ஸ்... எப்படித் தாறது...?”

மேல்படியில் நின்றவாறு அவன் திரும்பிக் கூறினான்: “எனக்கிணி வெக்சரில்லை... நீங்கள் வெக்சர் முடிஞ்சோனை தாங்கோ... லைப்ரரியில் மகசின் செக்சனில் இருப்பன்...”

‘வெட்கம் கெட்ட மனமே, நீ என் இப்படி நடந்து கொள்கிறோய்? அவன் மேல்படியில் நின்றவாறு திரும்பிப் பார்த்துக் கூறியபோது அவன் பின்னழகின் கிறுக்கத்தில் ஏன் இப்படித் துவண்டு போனாய்? அழகு ரசிப்பதற்குத் தான். ஆனால், அதற்கொருநேர்மையும் தகுதியும்தேவை. அது என்ன தகுதி?’ அவனுக்கே அது வெகுகாலம் புரிய வில்லை.

குடையை விரித்துப் பிடித்தவாடி வேகமாக மழுயில் இறங்கினான்.

ஆர்ட்ஸ் மண்டபத்தைக் கடந்து புவியியல் மண்டபத்தை நோக்கி அவன் கால்கள் விரைந்தன. ஆனால், அவன் மனம் கன்னிலேயே தங்கிவிட்டது. அவன் இங்கு படிக்கத்தான் வந்திருக்கிறார்கள். இதனை அவன் மறக்கக்கூடாது என்று தன் மனதுக்குக் கூறி கொண்டான். மனத்திடமற்றவர்கள் இங்கு வீழ்வதைத் தவிர வேறு மீளா மார்க்கமேயில்லை.

அவன் படித்த கல்லூரி ஆண்களுக்கானது. கலவன் பாடசாலையல்ல. அவனது கல்லூரி நாட்களில் மனதில் தோன்றுத நினைவுகள் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் குடும்பத்தின் பெண்களோடு பேசுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள் இங்கு அதிகம். அவர்களோடு பழகின்ற சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். இளம் உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடக்கூடிய சம்பவங்கள் இங்கு அதிகம்.

வசந்தி ஏன் தன் குடையை அவனுக்குத் தந்தாள்? மூன்று பெண்கள் கவனியாது போக, இவள் மட்டும் நின்று அன்பாக விசாரித்துத் தன் குடையை ஏன் தந்தாள்?

அவன் இதயக் குளத்தில் சிறு கல்லொன்று எறியப் பட்டுவிட்டது.

புவியியல் மண்டபத்தை நெருங்கியபோது அங்கிருந்து கோபால் வந்தான்.

மழையும் வந்தசுவடு தெரியாமல் போய்விட்டது.

“இன்டைக்கு உங்கட லெக்சர் கான்சலாம்... எல்லாரும் போயிட்டினம்...” என்றுள் கோபால்.

“மெய்யாத்தானே...? நீ ஏன்றா இங்க வந்தனி...?”

கோபால் புவியியல்பாடம் எடுப்பவன்னில்லன். கோபால் சிவராசனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“சும்மா... வந்தன்...” என்றவனின் கண்கள் சிவராசனின் கையிலிருந்த குடையை வியப்போடு நோக்கின.

“இதாற்றை குடை...? லேடிஸ் குடை வைச்சிருக்கிறது...? ஆரையும் பெட்டையை வளைச்சிட்டாய் போல விருக்குது...? சிவா, இது ஆற்றையடா...?”

“அதெல்லாம் உனக்கு எதுக்கு...”

“பிளீஸ்... சொல்லடா...?” என்று கோபால் கெஞ்சி னன். அவனுக்கு இப்படியான விடயங்களைத் துருவித்துருவிக் கேட்பதில் தனி ஆர்வம். சிவராசன் கோபாலரத் தினத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தான்.

“நான் சொன்னால் நீ கவலீப்படுவாய்... உனக்கு பிறவு அடிக்கும்...”

அவன் ஆவலை சிவராசன் தூண்டினன். நிச்சயமாக டாஸ்மை தெரியில் அவன் சோர்ந்துதான் போவான். ஆரம்பத்தில் இருந்தே அவனுக்கு வசந்தியில் ஒரு வகை மயக்கம் இருந்தது என்பது சிவராசன் அறியாதவன்னில்லன்-

“இல்லைச் சொல்லு... சிவா...”

“நான் கண்ணில் மழைக்காறுதுங்கி நின்றன்... இருத்தி வந்தான்...”

“ஆர் அவள்...?”

“வேறை ஆர்... வசந்தா தான்...”

அவன் முகம் திட்டெனக் கம்பியது. ஏக்கமும் சோகமும் முகத்தில் படித்ததால் கருமையற்றது.

“வசந்தான்ர குடையா...” என்று பரிதாபமாகக் கேட்டான்.

“வசந்தான்ர குடையோ இல்லையோ... எனக்குத் தெரியாது... ஆனால், இது அவள் தந்த குடைதான்...”

“நீ கேட்டியா... அவளாத் தந்தாளா...”

“இரண்டுந்தான்...”

“வசந்தா கண்ணில் இப்ப இருக்கிறாலா...”

“என்... எனக்கு ஏன் குடை கொடுத்தாய் என்று கேட்கப் போறியா...”

“சீசு... கேட்டால் அதைக் கேட்க நீயார் என்றிடுவான்... அதுக்கில்ல சிவா. கண்ணுக்குப் போவமாடா... வாறியா...”

“நான் வரவில்லை...”

“டேய்... டேய்... நான் ரீ வாங்கித்தாறன்றா... பிள்ளை உனக்குத்தான் லெக்கார் இல்லையே?... குடையையும் திருப்பிக் கொடுக்கலாமா... பிள்ளை சிவா... இன்னைக்கு எப்படியாவது வசந்தியோடை கதைக்க வேண்டுமாடா...” என்று கோபாலரத்தினம் கெஞ்சினுன்.

கோபாலின் இதயத்தில் வசந்தி என்ற அருவி தன் தன்மையைப் பாயவிடுவிட்டதா?

“கோபால்... படிக்க வந்திட்டு...? இப்படி வசந்தியை என்னின்...”

“சிவா... நான் என்னடா செய்ய...? அவளை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை... இப்படி ஒரு அழகடா... வமாட்டியா...?”

அவன் இப்போது கண்ணுக்குப் போகக் கூடாது. விரிவுரை இருப்பதாகக் கூறிக் குடையை வாங்கிக் கென்று விட்டு, உடன் திரும்பிப் போனால் அவன் என்ன நினைப் பாள்.

'நான் லைப்ரரிக்குப் போறன் கோபால்... நீ மட்டும் போட்டு வா...'

"அப்ப இந்தக்குடையையாவதுதாவன் சிவா... நீதந்த தாக வசந்தாட்டை நான் கொடுக்கிறன்..."

குடையைக் கொடுப்பதா? கோபாலரத்தினாம் அவனோடு பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தப் பார்க்கிறோன். மகசின் செக்சனில் குடையைக் கொண்டு வந்து தரும்படி அவன் கூறியிருக்கிறார்கள். அந்த இனிய சந்தர்ப்பத்தை அவன் இழப்பதா?

சந்தர்ப்பங்களே அவனுக்கு வேண்டாம். நினைவுகளை அவனுல் கட்டுப்படுத்தமுடியும். ஆனால், அவன் முன் அவை வடிவம் பெற்று நிற்கும்போது அவன்உணர்வுகளை கட்டுப்படுத்தும் திறன் அவனுக்கில்லை. சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள மாட்டான். சந்தர்ப்பம் சதி செய்தால் ஞானிகள் கூட இலட்சியத்தை இழந்து விடுகின்றார்கள்.

கோபாலரத்தினத்திடம் குடையைக் கொடுத்து விட்டதன் பின்தான், தான் பண்பாடாக நடந்து கொள்ளவில் லைப் போல உணர்வு சிவராசனுக்குத் தட்டியது. வசந்தி என்ன நினைப்பாள். நாகரிகமில்லாதவன் என என்ன இருவாரோ?

புவியியல் மண்டப ரியூற்ரேரியல் வகுப்பறை ஒன்றி னுள் போய் சிவராசன் அமர்ந்து கொண்டான்.

'நான் என்ன மனிதன்? பென் என்ற விடயத்தில் நான் அவ்வளவு பலவீனங்கை இருக்கிறேனு? என்னைப் போலத்தான் எல்லா ஆண்களும்? உயரில் சுரோகாவைக் கண்டதும் சலனப்பட்ட என்றாள்ம் இங்கு வசந்தாவைக் கண்டதும் ஏன் சலனப்படவேண்டும்?'

சிவராசன் இருந்த அறையில் இருந்து பார்க்கும் போது நூல் நிலையக் கட்டிடம் நன்கு தெரிகின்றது.அதன் வாயிலின் முன்னுள்ள மண்டபம் கருங்கற் தூண்கள் பலவற்றை நிறுத்தி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.. அப்பில்லரிங் செக்ஸனின் தூண்களோடு நின்று ஜோடிகளாக வும், கும்பல் கும்பலாகவும் மாணவ மாணவிகள் அளவளாவிக் கொண்டு நினரிருப்பது தெரிகின்றது. அப்படி இவர்களுக்குப் பேசுவதற்கு என்ன தான் விடயங்கள் இருக்கின்றனவோ?

கன்னில் அந்தச் சிங்கள மாணவி தன் காதலைப் பார்த்துத் தலையைச் சாய்த்துப் புன்னகைத்த கவர்ச்சி யும், அவன் அவளின் கரத்தை வருடிய செயலும் சிவராசனுக்கு நினைவு வந்தன. அவன் நீண்டவேளை அங்கு அமர்ந்திருந்தான்.

அவன் இதயம் குழம்பித் தவித்தது.

அவன் மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்காக விடுதிக்கு வந்தபோது அங்கு அவனுக்காக ஒரு கடிதம் காத்திருந்தது.

7

மத்தியானம் மீண்டும் பொழியத் தொடங்கிய மழை மாலை ஆகியும் ஓயவில்லை.படுக்கையில் படுத்திருந்த படி, பல்களிக் கதவினூடாக வெளியே பார்வையைச் செலுத்துகிறபோது,நிலத்தில் விழுகின்ற மழைத் துளிகள் உள்ளத்தைக் குத்துவது போலவும்,தூரத்தில் குன்றுகளில் கவிந்துகிடக்கின்ற கருமுகில் திரட்சி இதயத்தில் தொர்வையாக முடி அழுக்குவது போலவும் இருந்தது. சிவராசனின் இதயம் களத்துக் கிடந்தது.

தந்தையின் கடிதம் அவன் இதயத்தைக் கணக்கை வக்கவில்லை.கமலம் அக்காவின் கடிதம் தான் ஆவன் மன

தைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. ஒரே கவரில் இருவரும் இரு கடிதங்கள் வைத்திருந்தார்கள். இரண்டும் கமலம் அக்கா எழுதியவைதான். தந்தை சொல்ல தந்தைக் காக தமக்கை எழுதியிருந்த கடிதத்தில் குடும்பத்தின் கஷ்ட நிலையையும், இக்கஷ்டங்கள் அவனுல்தான் தீர்த்து வைக்கப்படவேண்டும் என்று ஆயிரம் கனவுகளுடன் எழுதியிருந்தார்.

“...படிக்கிறதில் தான் உன் புலனெல்லாம் செல்ல வேண்டும். கவனமாக உடம்பையும் கவனித்துக் கொள். அங்கு சாப்பாடு உனக்குப் பிடிக்குதோ என்று கொம்மா கவலைப்படுகிறு. கண்டபாட்டிற்கு வெளியே திரியாதை. பழக்கமில்லாத ஊர். சிங்கள தேசம். சர்வகலாசாலை தருகின்ற உபகாரச் சம்பளத்துக்கு எழுதிப் போட்டியா? கிடைச்சால்தான் சமாளிக்கலாம். உன் கைச் செலவிற்கு வாற கிழமை மட்டில் பதினைந்து ரூபா அனுப்பிறன். கமலத்திற்கு நல்லதோரு இடத்தில் இருந்து சம்பந்தம் ஒன்று கைகூடி வந்திருக்குது. சரிவந்தால் பிறகு எழுதிறன்...”

அவன் புலனெல்லாம் படிப்பில் செல்லவேண்டும் என்று தந்தை எழுதியிருக்கிறார். துறவிகளின் உள்ளங்களையே தடுமாற வைத்துவிடக்கூடிய குழல் ஜூயா இது. சுடச் சுடத்தான் பொன் ஒளிரும். அவன் தன் குடும்பத்தை மறக்கமாட்டான். தன் வறுமையை மறக்கமாட்டான்.

வெளியே மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. இடையிடையே வான்தைக் கிழித்தபடி மின்னற் கிளைகள் நீண்டன. கமலம் அக்காவின் கடிதம் அவன் நினைவில் நின்றது. தலையணைக்குக் கீழிருந்த அக்கடிதத்தை எடுத்து மீண்டும் ஒருதடவு படித்தான். கமலம் அக்கா எழுதியிருந்தாள்.

“...தம்பி, எங்கள் குடும்பம் வறுமைப்பட்டது. வாழ்க்கையில் எல்லாரும் அனுபவிக்கின்றவற்றை நாங்கள் அனுபவித்துதில்லை. துண்பமும் பற்றாக்குறையும் தான் நாங்கள், கண்டது. ஜூயாவைக் குறை சொல்கின்றேன்

என்று நினையாதென்று தன்னுல் எங்களுக்குச் செய்யக் கூடியவற்றை எல்லாம் செய்கின்றார். இன்பழும் துன்பழும் மாறிமாறி வரும் என்று சொல்கின்றார்கள். எனக்கு அதில் முன்பு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. ஆனால், என்று நீ பல்கலைக் கழகத்திற்கு எடுப்பட்டியோ, அன்றிலிருந்து நம்பிக்கை வந்திருக்குது. நமது குடும்பத்தில் ஒரு மாற்றம் நிகழப்போகிற தாக உணர்கின்றேன்...”

‘அக்கா, அக்கா நீ எவ்வளவு அழகாக வார்த்தை களைக் கொட்டியிருக்கிறோய். என் குடும்பமே என்னைச் சுற்றித் தங்கள் எதிர்கால நல்வாழ்வைப் படரவிட்டிருப்பதை நான் உணர்கின்றேன். வாழ்க்கையில் எல்லாரும் அனுபவிக்கின்றவற்றை நீங்களும் அனுபவிக்கவைப்பேன்,

கமலம் எழுதியிருந்தாள்... “தம்பி, இவற்றையெல்லாம் உணக்கு நான் எழுதக்கூடாது தான். ஆனால், உணக்கு எழுதாமல் வேறு யாருக்கு எழுதுவது? ஜியா எனக்கு எங்கோ கலியாணம் பேசுகின்றார். வளிய வந்து கேட்கின்றார்களாம். மாப்பிளைக்கு வேலையில்லை. ஆனால், முதிசம் இருக்குதாம். தம்பி, பணம் மட்டும் வாழ்க்கையல்ல. பணமில்லாமலும் வாழ்க்கையில்லை. நானும் ஒரு பெண். ஜியா விற்கு நான் ஒரு சமையாகப்படுகின்றேன் போலவிருங்கிறது. என் மனதிற்குப் பிடித்தமற்ற ஒருவரை மனப்பதாயின் நான் இவ்வளவு காலமும் காத்திருந்தமைக்கு அர்த்தமில்லை. இப்போது நான் அனுபவிப்பது போன்ற ஒரு வாழ்வுதான் கலியாணத்தின் பின்பும் எனக்குக் கிடைக்குமென்றால் வாழ்விற்கு அர்த்தமில்லை...”

கமலம் தன் மனதைக் காட்டிவிட்டாள். அவன்மீது எவ்வளவு பெரும் பொறுப்புச் சமத்தப்படுகின்றது என்பதை அவன் உணர்ந்தான். அக்கா எழுதியதின் என்ன தவறு? ஜியாவிற்குக் கடிதம் எழுதிவிடவேண்டும். அவன் படிப்பு முடிந்ததும் அக்காவிற்குக் கலியாணம் பேசலாம் என்று.

கமலம் இறுதியாக ஒரு விடயம் எழுதியிருந்தாள்.....

“சரோசாவிற்கு மாமா எஞ்சினியர் ஒருவரைக் கலியானம் பேசினாராம். சரோ கலியானம் செய்யமாட்டன் என்று மறுத்திட்டாளாம்.”

‘என் என் இதயம் குழையவேண்டும்? எனக்கும் சரோ விற்கும் என்ன சம்பந்தம்?’

ஓருநாள் தான் அவளோடு மனம் திறந்து...அப்படி யல்ல...ஒருவித மனக்கிறுக்கத்தோடு பேசியிருக்கின்றன். அவ்வளவுதான். அவளிடம் விடைபெற்ற அந்தக் காட்சி...

சரோசா கோப்பியுடன் வருகின்றன. அளவிற்கு மீறிப் பூரித்திருந்த அவள் அங்கங்கள் மீது அவள் விழிகள் முட்களாகத் தைத்தபோது அவள் சிவந்துபோனான்.

‘‘என்ன அத்தான்?...’’

‘‘ஓன்றுமில்லை...’’

‘‘யூனிவேசிற்றிக்குப் போறவை கெட்டுப் போயிடுவினமாம்...அங்கை ஆண்களும் பெண்களும் சகசமாகப் பழகுவினமாம்...’’

‘‘அதுக்கென்ன சரோ?...’’

‘‘அப்ப நீங்களும் அப்படி...?’’

‘‘நான் அப்படிப் போகமாட்டன்...என்னை எச்சுழலும் கெடுத்துவிட முடியாது...’’

இவற்றைக் கூறியதும் அவள் எப்படி மலர்ந்து போனாள். அவன் என்ன மனிதன்? அவனையே அவனுக்குப் புரியவில்லை. சரோ கலியானத்திற்கு மறுத்துவிட்டாள் என்பது அவனுக்கு ஏன் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்க வேண்டும்?

அவன் அறைக் கதவை யாரோ தட்டினார்கள்.

‘‘சிவா...’’ — அழைத்தது கோபால்.

அவன் எழுந்து சென்று அறைக் கதவைத் திறந்தான். கோர்ந்த முகத்தோடு கோபாலரத்தினம் அறைக்குள் நுழைந்தான். சற்று நேரம் அவன் எதுவும் பேச

வில்லை.பல்கனியின் ஈரக் கைப்பிடிச் சுவரில் அமர்ந்தபட்டு சங்கமித்தா பெண்கள் விடுதியிருந்த பக்கம் ஏக்கத்தோடு பார்வையை நிலைக்கவிட்டான். அவனுடைய ஏக்கம் திவாராசனுக்குப் புரிந்தது.

“அவளிடம் குடையைக் கொடுத்தியாடா?...”

“கொடுத்தன்...”

“என் சொன்னுள்ளத்தில்லா சல் அடிச்சிருப்பியே?...”

“இல்லை சிவா...குடையைக் கொண்டு கன்றுக்குப் போன்று...அங்கை வசந்தா இருந்தான்...வேறு சிலரும் இருந்தினம்... வசந்தாவோடை சபாநாயகம் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான்...”

“ஆர் மெழுக்கோ சபாநாயகமா?... அவன் மடுமா?...”

“அவன்தான்...அவனுடைய இன்னேருத்தனும் இருந்தான்...சிரிச்சுக் கதைச்சான்... வசந்தாவும் சிரிச்சான்...”

“நீ என்ன செய்தாய்?...”

“கொஞ்ச நேரம் ஒதுங்கி நின்று பார்த்தன்...அவனைவ வெளிக்கிட்டாலும் அவன்கள் விட்டால்தானே?... நானே குடையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்திட்டு, தாங்ஸ் கூறிட்டு வந்திட்டன்...”

அவர்கள் இருவரிடையேயும் நீண்ட மௌனம் நிலவி யது.வானம் பிளப்பது போல இடிஇடித்தது.அவன் உள்ளே எழுந்து வந்து கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்தான்.

“சிவா...”

“என்ன கோபால்?...”

“என்னால் அவளை மறக்கவே முடியவில்லை சிவா...எட்டுவும் அவளின்ற என்னந்தான்...என்ன அழகடா அவள்? இந்த யூனிவெசிற்றியிலேயே அவள்தான் அழகி...அவனுக்கு இணையில்லை...சிவா,அவளோடு நாளெல்லாம் பே...

வேண்டும் போல இருக்குது...முடியலில்லையே...எப்படி யடா அவளோடை பேசறது?..."

சிவராசன் அவனை இரக்கத்தோடு நோக்கினான். அவள் ஆழு அவனை மட்டுமா சிறுங்க அடித்தது?

அவன் தொடர்ந்தான்.

"அவளில்லாமல் என்னால் வாழ்முடியாது போலவிருக்குது சிவா. இந்த உலகத்தில் அவளை அடைவதற்காக எவ்வளவு விலையும் கொடுக்கலாம் போல இருக்கடா... அவள் சிரிக்கும்போது அந்த மலர்ச்சி...சிவா, எனக்கு அவள் திடைப்பாளா?..."

"கோபால்... நாங்க படிக்கத்தான் வந்திருக்கிறம்..."

அவன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"படிப்பு என்னத்துக்காக?... எங்களுக்கு அறிவு வளருமதுக்காடா?... அறிவுக்கா நாங்க படிக்கிறம்?... வயித்துக் குப் படிக்கிறம்... உத்தியோகத்திற்குப் படிக்கிறம்... உழைக்கிறதுக்குப் படிக்கிறம்... வாழ்க்கைக்குப் படிக்கிறம்... நல்ல வாழ்க்கையை அமைக்கப் படிக்கிறம்... படிப்போடை அந்த நல்ல வாழ்க்கையை இங்கை அமைத்தால் என்ன? வாழுமதுக்கு ஒருத்தி தேவை... மனதுக்குப் பிடித்த ஒருத்தியை இங்கை தெரிவு செய்தால் என்னடா?..."

அவனுடைய தத்துவத்தோடு சிவராசன் ஒத்துப் போக மாட்டான். உழைப்பிற்காகத்தான் கல்வி என்ற விதத்தில் தான் நமது கல்வி அமைந்துவிட்டது. சற்றதுக்கும் பார்க்கின்ற உத்தியோகத்திற்கும் அல்லது தொழி லுக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இருக்காது.

அவனுக்கு சிவராசனால் என்ன சொல்ல முடியும்?

"சுத்தியலிங்கமும் இப்படித்தான்..."

அவன் குறுக்கிட்டான்.

"சுத்தியலிங்கத்துக்குக் காதலிக்கத் தெரிந்த அளவிற்கு, அதனைப் பாதுகாக்கத் தெரியவில்லை..."

"ஆனங்குக் கனக்கத் தெரியும்..."

அப்போது வெளியே இருந்தாற்போல கலகலப்பு எழுந்தது.

“ஹாய்...யோக்கர்...”

“ஹாய், சிகாமணி...”

சிகாமணி வருகின்றுள் என்பதற்கு இவை அத்தாட்சி கள். கதவைத் திறந்துகொண்டு சிகாமணி உள்ளே வந்தான்.

“ஹாய்...கோபால்...” என்றுள் சிகாமணி. “என்ன உண்ண இன்டைக்கு லைப்ரரிப் பக்கம் காணவில்லை...ஓ... இன்டைக்கு வசந்தி லைப்ரரிக்கு வரவில்லை...” என்று சிரித்தான்.

கோபால் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். சிகாமணி கட்டிலில் வந்து அமர்ந்தான்.

“நீ எதையும் சிரியசாக எடுக்கிறோய்...நினைக்கிறோய்... வாழ்க்கையை அதனதன் போக்கில அனுபவிக்கவேணும்... கேம் பட்ச்சில காதலிக்க வெளிக்கிடுகிறோயே?...சம்மா ஒரு தேவைக்கு என்றால் பரவாயில்லை...அவனுக்கும் உனக்கும் ஒரே வயதிருக்கும்...அல்லது உன்னி லும் கூடுதலாக இருக்கும்...அடுத்த வரியம் யூனிவேசிற்றிக்கு வாறதுகளில் ஒண்டைப் பார்த்துப் பிடி...”

கோபால், சிகாமணியைக் கோபத்தோடுபார்த்தான்.

“உன்ற விசர்க் கதையை விடு...”

வெளியே வானம் சற்று வெளிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

“வோக் போவமா... வாறியளா?...” என்று கேட்டான் சிகாமணி.

“இப்பதான் லைப்ரரி எல்லாம் மேய்ஞ்சிட்டு வாரூய்... இன்னும் அடங்கவில்லையே?...” என்றுள் சிவரான்.

“அழகை ரசிப்பது அடங்கக்கூடியது தானா?...” என்றுள் சிகாமணி.

வெளியே சென்று வருவது மனதுக்கு இதமாகவும் நிம்மதியாகவும் இருக்கும்.

8.

மாலை வேளைகள் பல்கலைக்கழகத்தில் மிகவும் இனிமையானவை. மாலை வேளைகளைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அனுபவிக்கின்ற மாணவ மாணவிகள் ஐந்து வகையினர். நூல் நிலைபத்துக்குச் சென்று படிப்போர்; விளையாட்டுத் திடலுக்குச் சென்று விளையாடுவோர்; குடித்துவிட்டுக் கும் மாளம் இடுவோர்; காதலர்களாக ஒதுக்கிடங்களை நாடு வோர்; கலகா வீதியில் உலா வருவோர். இனக் கவர்ச்சி யும் ஆவறும் தாம் எங்கும் அதிகமாக ஆட்சிசெலுத்தும்.

மாலையில் பல்கலைக்கழகத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் இயற்கை ஆழகையும் ஆசையையும் கொட்டி வைத்திருக்கும். மலையின் மாருதமும், மகாவளி கங்கையின் தன்மை யும், அழகுப் பெண்களின் மணமும் சேர்ந்து பூலோக சொர்க்கத்தை அங்கு நிருவ்யடித்திருக்கும்.

கலகா வீதியில் இராமநாதன் விடுதியிலிருந்து விஜய வர்த்தனை விடுதிவரை மெதுவாக நடந்து வருவது சுவையான அனுபவம். முடிந்து மூன்றுவது வாரம் முதன் முதல் உலாவுந்தது சிவராசனுக்கு நினைவுவருகின்றது. சிவகுரு என்ற சீனிய மாணவனுடன் சிகாமணி, கோபால், அவன் ஆகியோர் கலகா வீதியில் நடை பயின்றனர்.

கலகா வீதி அழகு பெற்று விளங்கியது. ஆண்களும் பெண்களும் போவதும் வருவதுமாக வீதியெங்கும் காட்சி தந்தனர். தோளோடு தோள் இலைய மெதுவாக அளவளாவியபடி கை கோர்த்துச் செல்லும் இளம் காதல் ஜோடிகள் பலவற்றை அவர்கள் கண்டனர். சிங்கள மாணவர்களே அவ்வகையில் அதிகம்.

“இவர்கள் யாவரும் திருமணம் செய்து கொள்வார்களா?...” என்று சிவகுருவைக் கேட்டான் சிவராசன்.

“ஆர் சொன்னது...நூற்றுக்கு ஒன்றுரெண்டு இளைவதுண்டு...ஏனையன் பல்கலைக் கழக வாழ்வு வரைதான்... பொழுதுபோக்குக் காதல்... உடனடித் தேவைகளீப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காகத்தான்...” என்று சிவகுரு சிரித்தான்.

“தமிழ்ப் பெண்கள் இவ்வகையில் காதலிப்பது குறைவு...காரணம் பயம்...யாழ்ப்பாணத்து லிருந்து அதி கம் தமிழ் மாணவர்கள் யூனிவேசிற்றிக்கு வருவதால், ஒவ்வொருவரும் ஓவ்வொருவருக்குத் தெரிந்தவர்களாக உள்ளனர்...அதனால் எங்கை தமது காதல் விவகாரம் வீட்டாருக்குத் தெரிந்துவிடுமோவென்று பயத்தில் புப்ளிக்காகக் காதல் விவகாரத்தில் ஈடுபடுவது கிடையாது... இரகசிய மாகப் பேசுவதோடு சரி...மாறுபாடும் உண்டு. யாழ்ப்பாணத்து வேலிகளுள் அடங்கி ஒடுங்கிப் பெற்றேருக்குப் பயந்து வாழ்ந்த மாணவ மாணவிகள் இங்கை வந்ததும் கட்டுகளில் இருந்து விடுபட்டது போல ஒரு சுதந்திர உணர்வு... சுகலதையும் சுதந்திரமாக அனுபவிக்கத் தொடங்குகின்றார்கள்...”

“கும்பல் கும்பலாக இளையோர் கூட்டம் அசைந்தது. எங்கும் ஆவல். எவர் கண்களி லும் ஆசையின் பாவங்கள். விழிகளில் ஒருவரையொருவர் சிறைப்படுத்த முயலும் அவசரம்.

“உண்மையான காதல் இங்கு இல்லையா?...” என்று கோபால் கேட்டான்.

“ஏன் இல்லை...சென்ற வருடம் நடந்தது... கீருபேட் என்ற மாணவன் இருந்தாற்போல இறந்துவிட்டான்... அவனுடைய காதலி உடனேயே மகாவலியில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டாள்...காதலில் ஏமாந்த எத் தனியோ மாணவர்கள் இங்கு குடிச்சத் திரியினம்...” என்றால் சிவகுரு.

“இங்கு படிப்பதற்கு வந்துவிடு...”

“படிப்பில் கெட்டிக்காரர் பலருள்ளனர்...அறிவாளி கள் பலருள்ளனர்...ஆனால்,காதல் இங்கு உடல் தேவை... பேசுவதற்குத் துணை தேவை...ஸ்பரிசிப்பதற்குத் துணை தேவை...முத்தமிடுவதற்குத் துணை தேவை...குறிஞ்சி நிலம்...காதலுக்குக் குறைவா...?” என்ற சிவகுரு சிரித் தான்.

“தவறுகள் நிகழ்வதில்லையா?...”

“ஏனில்லை...கர்ப்பவதியான பெண்கள் பலருள்ளனர். சென்ற மாதம் கூட ஒரு பெண் விடுதியில் ஒருத்தி பீளீ ணைத்தாச்சியாகிவிட்டாள்...உடனே வார்டன் அப் பெண் ஒனுடைய பெற்றேரையும் பொடியனின் பெற்றேரையும் கூப்பிட்டு இருவருக்கும் கலியானம் செய்துவைத்துள்ளார்...பொதுவா கர்ப்பவதியாவது வலு குறைவு...”

“ஏன்...?”

“பொதுவா காதலர்களுக்குக் கர்ப்பத்தடைச் சாதனங்களில் பயிற்சியுண்டு...”

“சீசிசி...” என்றான் கோபால்.

அவர்கள் ‘கில்லிங் பெண்டை’ நெருங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.இக் கில்லிங் பெண்டின் வலைவின் கீழ் ஒரு சிறுதோட்டம் அமைந்திருக்கின்றது. அதற்கு ‘வல்வேர்ஸ்பாக்’ என்று பெயர்.

“இதற்குள் ஒருக்காப் போவமா?...” என்று சிகாமணி கேட்டான்.

“போகலாம்...ஆனால்,பொதுவா தனி மாணவர்கள் போவதில்லை...”

“ஏன்...?”

“இதற்குள் பல ஜோடிகள் இருப்பார்கள்... கதை பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்...செடிகளின் கீழ் ரெயின் கோட்டை விரித்துவிட்டுப் படுத்திருந்து பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்...சற்றுப் போன்ற மகாவலி கங்கை...முங்கில்

களின் அடிமரத்தில் சாய்ந்து ஸ்பரிச சுகம் காணும் ஜோடிகள்...இது வவ்வேர்ஸ் பாக்...இதற்குள் போவதற்கு அதுக்குரிய தகுதி வேணும்...”

“அதென்ன தகுதி?...”

அவகுரு சிரித்தான். அவர்களுக்கு இவை வியப்பான செய்திகளாகவே இருந்தன. உடல்களில் என்றுமில்லாத விழுவிறுப்பு ஏறுவதை உணர்ந்தனர்.

எவ்வளவு ஆசைக் கனவுகளோடு பெற்றேர் தமது பிள்ளைகளைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்புகிறார்கள். தங்களது பிள்ளைகள் பட்டதாரிகளாக, எஞ்சினியர்களாக, டொக்டர்களாக வெளிவர வேண்டும் என்று ஆவலோடு காத்திருக்கின்றார்கள்.

“என் மகன் இப்போது கவனமாகப் படித்துக்கொண் டிருப்பான்...” என்று நினைக்கிறுன் ஒரு தந்தை.

“என் மகன் இப்போது படிப்பான்...” என்று மகிழ்ச்சிருள் ஒரு தாய். ஆனால், அந்த இருவரும்... அவன் அணைப்பில் மெய்மைந்து அவள் கிடப்பாள். பலவீனங்கள் தவறு களாகின்றன.

எவரில் பிழை? இவை தவறுகள்தாமா?

அவர்கள் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தனர்.

விம்மிப் பூரித்த மார்பகங்களை எழிலோடு தூக்கிக் காட்டும் ஆடைகள் அவர்களது இள நெஞ்சுகளைத் தூண்டில்களாக இழுத்தன. செவ்விளாநீர்க் காயின் மதமதப் போடு பூரித்து, உலகின் இன்பமெல்லாம் இவைதாம் என்பதுபோல, மறைந்தும் மறையாமலும் விளங்கும் கவர்ச்சியில் எல்லாவற்றையும் மறந்து வசம் இழுக்காமல் இருக்க எந்த இளைஞருல் தான் முடியும்? உடலோடு இறுக்கமாகக் கவ்விப் பிடிக்கும் தற்கால உடைகள், பெண்மையின் மேடு பள்ளங்களை கவர்ச்சியின் முனைப்புகளாக்கி, இளைஞரின் இதயத்தைக் கவ்வி இழுக்காது இருக்குமா?

வரிந்து கட்டி இறுக்கிப் பிடித்த ஆடையின் தழுவ
வில்,இரு புறமும் தாள வயத்தோடு அசையும் மென்
னிடையின் கீழ்,உடுக்காகத் திரண்டு அசையும் பின்னழு
கில் மனம் இழக்காத இளைஞர்கள் உண்டா?

பருவத்திற்கே உரிய பளபளப்பின் பின்னணியில்,விழி
களில் ஆயிரமாயிரம் ஜாலங்களைக் காட்டி, உதடுகளில்
சரப் பகுமையைக் காட்டி, கொடியாகத் துவரும் இக்
கண்ணிகளின் முன் எந்த ஆடவன் தன் ஆண்மையை
இழக்காது இருக்கமுடியும்?

அவர்கள் முற்றும் துறந்த சந்நியாசிகளால்லா.

இவற்றையெல்லாம் கலகா வீதியில் அவர்கள் கண்ட
னர்.அவர்களை ஒத்த நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் கண்ட
னர்.

தெளிந்து தேங்கி நின்ற நீர்ப்பரப்பில் ஒரு சிறு தளிர்
விழுந்தது.சிவராசனின் உள்ளத்தி லும் ஒருவகைப் பரபரப்
பும் இனந் தெரியாத இன்பமும் பிறந்தன.

செனட் கட்டிடத்திற்கு முன் கலகா வீதியில் நடந்து
வந்துகொண்மருந்தனர்.மீண்டும் மழை பெய்யப் போவ
தற்கான அறிகுறிகள் தென்படத் தொடங்கின.

“திரும்பிப் போவமா?...” என்று கேட்டான் சிவரா
சன்.

“பொறடா சிவா...அதோ பார்...அவள் வாரு
ஆடா...” என்றான் கோபால்.அவனுடைய குரலில் பதட்
டமும் பரபரப்பும் காணப்பட்டன. சிவராசனும் அவள்
காட்டிய பக்கமாகப் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

—வசந்தி.

ஜந்து மாணவிகள் ஆர்ட்ஸ் தியேட்டர் பக்கமிருந்து
வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப் பெண்கள் கூட்டத்
திடையே அவள் வருவது தனித்துவமாகத் தெரிந்தது.
ஷல்வீகை மலர்களிடையே தாமரைப் பூவொன்றுக் அவள்
தெரிந்தாள்.மாலைப் பொழுதின் மங்கல் ஒளியில் அவள்

உடுத்திருந்த நீல நெவெக்ஸ் சாரி அவளது தோற்றத்தை மிக எடுப்பாகக் காட்டியது.

அழகு என்பதற்கு விளக்கம் சொல்லது கடினம். பார்ப்பவர் மனதையும் கண்களையும் பொறுத்தே ஒன்றின் அழகு அமைகின்றது. ஒருவனுக்கு அழகாகத் தெரிவது இன்னொருவனுக்கு அழகாகத் தெரிவதில்லை. ஆனால், எல்லாரது மனங்களையும் கண்களையும் கவரக்கூடிய அழகுக் கோவங்கள் வசந்தியிடம் இருந்தன.

அவள் சாதாரண அழகியல்லள்.

கோபால் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தான். அவளைக் கண்டதும் ஏற்பட்டபடபடப்பு இன்னமும் அடங்கவில்லை.

இவர்களும் அவர்களும் எதிரெதிராக நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் எதற்கோ கலகலவெனச் சிரித்தார்கள். வசந்தியிடன் வந்த அந்தப் பெண்கள் யாவரும் அவர்களது சக மாணவிகள் தாம்.

அவர்களைக் கண்டதும் சிகாமணி, “ஹாய்...” என்றுன். “வோக் போறீங்களா?”

“வேறை என்னவென்று நினைச்சியல்?...” என்றால் புஸ்பா.

“ஸெப்ரரியால் வாறியளாக்கும் என்று நினைச்சன்...” என்றால் சிகாமணி.

இவர்களும் அவர்களும் கலகா வீதியின் ஓரருகில் சற்று நிலைத்து நின்றனர்.

“எப்படி யூனிவேசின்றி ஸீலிங்ப...?” என்று கேட்டான் சிகாமணி.

“எங்களைக் கேக்கிறியள்?... நீங்கள் ஏதோ கன காலம் இங்கை இருந்தவை போல உங்களுக்கு எப்படியோ அப்படித்தான் எங்களுக்கும்...” என்றால் சாவித்துரி.

“எங்களுக்கு யூனிவேசின்றி ஸீலிங்ப் போரடிக்குது...” என்றால் கோபால் வசந்தியைப் பார்த்தபடி. வசந்தி எது வும் கூருமல் புன்னகைத்தாள்.

“மழை வரும் போல இருக்குது...போவும் வசந்தி...”
என்றுள்ள புஸ்பா.

குள் ருகளின் குவி முனையில் கருமேகங்கள் திரண்டன.

“மிஸ்டர் சிவராசா...” என்று அவனை வசந்தி விளித் தான். “போன கிழமை ரியூற்ரூறியல் கிளாசில நீங்க வாசித்த தமிழ் ரியூற்றை ஒருக்காத் தாறங்களா? கொப்பி பண்ணிட்டு உடனை பக்குவமாகத் தாறன்...”

வசந்தி சிவராசனிடம் கேட்கிறான். கோபால் அவனை ஜமாற்றத்தோடு பார்த்தான்.

அவனது மனநிலையை சிவராசனுல் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

“எந்த ரியூற் யில் கந்தையா?...” என்று கேட்டான் சிவராசா.

“சங்க கால இலக்கியப் பண்பையும் சங்கம் மருசிய கால இலக்கியப் பண்பையும் ஒப்புநோக்கி எழுதிய ரியூற்” —வசந்தி பேசுவதும் இனிமைதான்.

“நா ளாக்குக் கொண்டு வாறன்...”

“தாங்ஸ்...” என்றாள் வசந்தி. அவர்கள் விண்டபெற்றுச் சென்றனர்.

அவர்களை முன்னால் நடக்க விட்டுவிட்டு இளைஞர்கள் பின்னால் தொடர்ந்தனர், விடுதிக்குத் திரும்பும் நோக் கோடு. கோபால் வெருநேரம் பேசாமல் வந்தான்.

“ரியூற் கேட்கிற அளவிற்கு வந்தாச்சு...” என்றுள்ள சிகாமணி. “சிவா...டேய்...நன்பனுக்குத் துரோகம் கெய் திடாதையடா...”

“சும்மா விசர்க் கதை கதையாதை...” என்று சிவராசன் ஏசினான்.

முன்னால் அவர்கள் நடந்து செல்கின்றார்கள். வசந்தி முடிந்து விழுமாப்போல நடக்கின்றான்.

சிவராசனுக்கு ஏனே புருவின் முன் வளைந்த கழுத்துப் புறமாக வசந்தியின் பின்னழகு பட்டது.

சிகாமணி விடுதி நெருங்கியபோது கேட்டான்:

“புஸ்பாவைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறோய்?...”

9.

மாலை வேளை, அப்பகந்தாணக்குச் செல்கின்ற மலைப்பாதையில் அவர்கள் முவர் நடந்துகொண்டிருந்தனர். கலகா வீதியில் வழிமையாகச் செல்வதினும் பார்க்கச் சற்று வேறுபட்ட சூழலில் உலாவி வர சிவராசன் விரும்பினான், கோபாலும் சிகர்மணியும் அவனுடன் கூடவர ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

அப்பகந்தாணப் பாதை ஒடுக்கமானது, முழங்கை வண்ணாகவோடு கூடிய அப் பாதை மார்க்கஸ் பெர னண்டோ மண்டபம் அருகாக மேலேறுகின்றது. இரு திருப்பம் திரும்பினால் போதும் அழகான ஒரு நதிப்பள்ளத்தாக்கு குறுக்கிடும். நதியின் ஒருபுறமாக விரையும் வீதி, முழங்கைத் திருப்பத்துடன் ஒரு பாலத்தின் மீதாக நதியின் மறுகரைப் பக்கமாகக் கீழிறங்குகின்றது. இரு வீதிகளின் கீழே ஒடுங்கிய பள்ளத்தாக்கில் நதி சலசலத்தபடி விரைகின்றது.

அவர்கள் அமைதியாக நடந்துவந்து கொண்டிருந்தனர். சிவராசனின் எண்ணத்தில் ஒரு பெண்ணின் எழில் வதனம் நிறைந்து நின்றது. வறுமை, கடமை, இலட்சியம் என்ற கட்டுகளில் இருந்து விடுவித்தவாறு அவன் நினைவு எழுந்தது.

அவர்கள் விரிவுரை மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். தமிழ் விரிவுரைப் பேராசிரியர் நகைச்சுவையோடு அகப் பொருளை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். எல்லாரது செவி களும் விரிவுரையைக் கேட்டபடியிருக்கக் கூக்கள் குறிப்பு கள் எடுத்துக்கொண்டிருந்தன. ஏன் அவன் மனம் இப்படி சலனப்படுகின்றது? அவன் காதுகளில் பேராசிரியரின் விரிவுரை விழுகின்றது. ஆனால், மனதில் படியாமல்... ஏன்?

முன் வரிசையில் வசந்தி அமர்ந்திருந்தாள். அவரோடு பல மாணவிகள் அமர்ந்திருந்தனர்.

அவனுடைய ஒரு பக்கக் கண்ணம் செம்பாப்பாக அவனுக்குத் தெரிகின்றது. அச் செம்பாப்பில் தலைக் கூந்தவின் பிடிப்பிலிருந்து விடுபட்ட மயிரிழைகள் அசைந்தன.

‘வெட்கம் கெட்ட கண்களே ஏன் என்னை இப்படி மொசம் செய்கின்றீர்கள்?

விரிவுரை முடிவடைந்தது. மாணவர்கள் எல்லாரும் மண்டபத்திற்கு வெளியே விரைந்தனா.

அவன் மனம் குழம்பித் தவித்தது. அவன் படிக்கத் தான் இங்கு வந்தான்... கற்கத்தான் இங்கு வந்தான்... என்று அடிக்கடி தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டான். இன்றைய விரிவுரை வீணைவிட்டது. வசந்திக்காக அவன் கொண்டுவந்திருந்த ரியூற்றேரியல் பினக்கணமாகக்கண்த் தது.

அவன் விலகி நடக்கவேண்டும். ரியூற் கொடுப்பதினால் அவனுக்கும் அவனுக்கும் நட்பு ஏற்பட்டுவிடுமோ?

அவன் - அவளிடமிருந்து விலகியிட விரும்பினான். அவன் கண்ணில் படாமல் எங்காவது மறைந்துவிட விரும்பினான். அவனுக்கு ரியூற் கொடுக்கக் கூடாது. நூல் நிலையத்தை நாடி அவன் கால்கள் விரைந்தன. பில்லரிங் சேக்கனைக் கடக்கும்போது ஒரு குரல் அவனை அழைத்தது.

“மிஸ்டர் சிவா...” - வசந்தி.

அவன் தரித்து நின்றான். அவன் அவன் முன் வந்தாள். முகத்தில் புன்முறைல் படர்ந்தது. மின்னற் கீருகப் பற்கள் ஒருகனம் பிரிந்து மறைந்தன. புத்தகங்களை மார்போடு அணித்தபடி கேட்டாள்:

“ரியூற் கொண்டு வந்திங்களா?”

“ஓ...யெஸ்...” அவன் கொப்பியைப் பிரித்து ரியூற் றேரியலை எடுத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

“தாங்ஸ்...” அவன் வாங்கிக்கொண்டாள்.

“இன்டைக்கு புறபசரின் வெக்சர் நல்லா இருந்துது”
விரிவுரையையா அவன் கேட்டான்?

“நல்லா இருந்துது...” என்று அவன் சிரிக்க முயன்
ருள்.

“ஏன் மிஸ்டர் சிவா...உங்களுக்குச் சுகமில்லையா? ஒரு
மாதிரி இருக்கிறியள்?...”

“அப்படியொன்றுமில்லை...சாதுவா தலையிடி...”
வசந்தி அவனைக் கவலையோடு பார்த்தாள்.

“அப்ப ஹோ லுக்குப் போய் கொஞ்சம் நெஸ்ட் எடுங்
கள்...ராத்திரி நித்திரை விழிச்சுப் படிச்சியளாக்கும்...
இப்ப என்னும் பெஸ்ற் ரேம் முடியவில்லை...அதுக்கிடை
யில் சோதனைக்குப் படியாதீர்கள்...” என்று சிரித்தாள்.

அவன் விடைபெற்றுன். அவளுடன் இன்னும் சிறிது
நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம்
எழுந்தது.

மேற்கு வானில் குரியன் விழுந்துகொண்டிருந்தான்.

“என்ன கடும் யோசனை?...” என்றுன் சிகாமணி.

“நான் தான் புஸ்பாவை யோசித்துக்கொண்டு
வாறன்...கோபால் வசந்தாவை...நீ யாரையடா?”

சிவராசன் வீதியின் ஓரத்தில் கிடந்த பெரிய கல் ஒன்
நில் அமர்ந்துகொண்டான். கோபால் அவன் அருகில்
அமர்ந்துகொண்டான். சிகாமணி பள்ளத்தாக்கில் சலசலத்
துப் பாயும் தியைப் பார்ப்பதற்காக வீதியின் ஓரத்திற
குச் சென்று அடர்த்தியாக வளர்ந்திருந்த புற்களை விலத்
துக் கிழே பார்த்தான்.

“டேய்...டேய் இஞ்சை பாருங்கடா...” என்று வியப்
போடு தெய்வசிகாமணி அவர்களை அழைத்தான். அவன்
குரவில் அளவிலா வியப்புத் தொளித்தது. சிவராசனும்
கோபாலும் விரைந்து சென்று அவன் காட்டிய இடத்
தைப் பார்த்தனர்.

மிக ஆழத்தில் நதி ஒடியது. நதி மட்டுமா? நல்லூர் தினை நூலகம்
புதிய அனுபவம்; காட்சி...

நதியில் இறங்கிக் குளிப்பதற்காக மறு கரை வீதியிலிருந்து சில படிகள் கீழே இறங்கின. அடிப் படியில் இருவர் காணப்பட்டனர். பல்கலைக்கழகக் காதல் ஜோடி ஒன்று, சுற்றுடலை மறந்து ஏகாந்தமாக அமர்ந்திருந்தது.

மேல் படியோடு அவனை அணைத்து அவன் முத்தமிட்டான். அவள் அவனை வெறியோடு தழுவியிருந்தாள். முன்று இனைஞர்கள் தங்களை அவதானிப்பதை உணராமல் அவர்கள் இருந்தனர். மிகவுயரத்தில் அவர்கள் இருந்ததால் அவர்கள் காணவும் முடியாது; காணும் நிலையிலும் அவர்கள் இல்லை.

“கொடுத்து வைத்தவன்...”

முத்தங்கள் அளவின்றித் தொடர்ந்தன. கருமுகில் ஒன்று மலைக் குன்றில் படிந்தது. முகில் தழுவலில் குன்று மறைந்தது. வாழைத் தண்டுகள் மீது ஒளி படார்ந்து தெறித்தது.

சில்லென்ற காற்று வீசத் தொடங்கியது.

அவர்கள் திகைப்பின் வசமாயினர். இது தான் வாழ்க்கையா?

தூரத்தில் கார் ஒன்று விரைந்து வரும் சத்தம். முவரும் விரைந்து வீதிக்கு வந்தனர்.

கார் அவர்களைத் தாண்டி விரைந்தது.

அவர்கள் மெதுவாக வீதியில் நடந்தனர்.

இங்கு நின்று பார்க்கும்போது பல்கலைக்கழகம் முழுவதும் பூரணமாகத் தெரிகின்றது. கலகா வீதியின் உலாவி வரும் உருவங்களும் விரையும் கார்களும் தெரிந்தன.

“மச்சான்... யூனிவேசின் ரி. ஸிஃபை அனுபவிப்பதற்கு ஒரு துணை தேவை...” என்றுன் கோபாலரத்தினம்.

“உண்மை...” என்றுன் சிகாமணி.

(4030)

“இனிப் போவோம்...” என்றுள் சிவராசன். அவர் கனுடைய வார்த்தைகளை மறுக்கும் திராணி அவனுக்கு இல்லை. மலைக் குகைகள் முகிலின் படிதலால் மறைந்தன. நதிப் பள்ளத்தாக்கில் அந்த ஜோடியின் இறுக்கமான தழுவல்.

அப்பகந்தானை வீதியிலிருந்து படிப் பாதையொன்று ஆட்ஸ் தியேட்டரை நோக்கி இறங்குகின்றது. அடிப் பாதை நெருங்கியபோது சிகாமணி கூறினான்:

“இதாலே போய்...கலகா வீதியால் ஹோலுக்கு வருவம்...”

அவர்கள் மன்றிலையில் அவன் கூறியது ஏற்றதாகப் பட்டதால் கலகா வீதியில் இறங்கினார்.

வீதியில் விளக்குகள் பளிச்சிடத் தொடங்கின. வீதியில் மாணவர்களும் மாணவிகளும் காணப்பட்டனர். அவர்கள் எதுவும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஹில்டா ஒபய்சேகரா விடுதி நெருங்கியது.

விடுதி முகப்பில் பலர் தின்றிருந்தனர். விடுதியில் தங்கள் சிறேநகிதிகளைச் சந்திப்பதற்காக வந்திருந்த மாணவர்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தனர்.

“சிவா...” என்றுள் கோபால்.

“அதில் நிக்கிறது வசந்தியெல்லே?...”

அவன் மண்டப வாயிலை நோக்கினான்.

“வசந்தி போலக் கிடக்குது...”

“வசந்திதான்...” என்றுள் சிகாமணி.

அப்பெண்கள் விடுதியின் முன் ஒங்கி வளர்ந்திருந்த மரங்கள் யாவும் அவன் தலைமீது சரிந்து விழுந்தனவா? ஆழமான பள்ளத்தாக்கில் தலைகுப்புற விழுந்துகொண்டிருந்தான்?

வசந்திதான் விடுதி வாசலில் தின்றிருந்தான். அவன் முன் ஒருவன் பேசியபடி நின்றிருந்தான். அவர்கள் நின்ற

திலீ... நெருக்கம்... யாவும் உண்மையை அப்படியே படம் பிடித்தன.

“மெடிக்கோ சபாநாயகம்... வசந்தி சரி...” என்றுள்ள கிகாமணி.

சிவராசன் எச்சிலைக் கஷ்டப்பட்டு மென்று விழுங்கி ணென். கசாயம் போலத் தொண்டைக்குள் இறங்கியது.

கோபாலரத்தினத்தைப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

என்ன ஏமாற்றம்? யார் யாரை ஏமாற்றியது?

அன்றிரவு முழுவதும் சிவராசன் தூக்கம் இன்றித் தவித்தான். அவன் மட்டுமல்ல... கோபாலரத்தினம் நிச்சயமாகத் தூங்கியிருக்கமாட்டான். அவன் தன் ஏமாற்றத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொண்டான்.

“நான் ஏமாந்து போன்ன்... அவன் ஏமாத்திப்போட்டாள்...”

“ஏன்ரா... உனக்கு அவன் ஒமெண்டாளா? அவன் ஏமாத்தினது என்கிறுய்?”

அவன் ஏக்கத்தோடும் ஏமாற்றத்தோடும் காணப்பட்டான்.

நினைத்துப் பார்க்கும்போது இதயத்தில் பேரிருள் சூழ்வது போலப் பட்டது.

‘வசந்தி... வசந்தி...’

இரவு கழிந்துகொண்டிருந்தது.

அரைகுறைக் கனவுகள் வேறு...

சலசலத்துப் பாய்கின்ற கங்கைக்கரை ஓரத்தில் வசந்தி நடந்து செல்கின்றுள்... அவன் பின்னால் ஒருவன் தொடர்ந்து செல்கின்றுன்... அவன் செனட் புளொக்கில் நின்றவாறு பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன..... இதோ அவன் அவளை நெருங்கிவிட்டான்...

— சபாநாயகம் தான்.

அவளைக் கண்டுவிட்டு வசந்தி ஒடுகிள்ளருள். அவன் விடவில்லை...விரைந்து ஒடி அவளைப் பற்றிப் பிடித்து...அவள் துடிக்கிள்ளாள். உதவி கேட்டுப் பதறுகிள்ளருள்... சிவராசன் ஒடி உதவ விரும்புகிறான்...முடியவில்லை.

—விழிப்பு வந்துவிடுகின்றது.

குன்றுகளுக்கு அப்பால் மாலைக் கதிரவன் சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

—வாழைத் தண்டுகளின் பள்பளப்பும்...

அதிகாலை வெகு நேரம் அயர்ந்து போன்று.

சாப்பாட்டிற்குரிய விடுதி மணி ஒலித்த பின்பே சிவராசன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

“என்ன சிவா, ராராவா உழட்டிக்கொண்டு கிடந்தாய்...?” என்று கேட்டான் சிகாமணி.

10.

இரு உணவருந்திவிட்டு, மேசை முன் படிப்பதற் காக அமர்ந்த போது சிகாமணி கேட்டான்: “படத்துக் குப் போவமாடா... சத்தியத்ரித்தேயின் படம் ஒன்று இன்டைக்கு ஆர்ட்ஸ் தியேட்டரில் காட்டுரூன்களாம்...”

வாரத்தில் ஒரு நாள் ஆர்ட்ஸ் தியேட்டரில் சினிமாப் படம் ஒன்று காட்டுவார்கள். பெரும்பாலும் சிறப்பான படங்கள் இங்கு காண்பிக்கப்படும். அந்தாட்களில் பொதுவாக தியேட்டர் நிறைந்து வழியும்.

“படிக்க வேண்டுமடா, சிகா...” என்றுள் சிவராசன், அவன் விடுவதாகவில்லை.

“காசில்லாட்டி நான் இன்டைக்கு ரிக்கந் எடுத்துத் தாரன்ரா... பிளீஸ், வா சிவா.... புஸ்பா படத்துக்கு வாருளாம்...”

“ஷதுக்காகத்தான் நீ படத்துக்கு உருக்கமாகக் கூப்பிட்டனி...”

சிவராசன் உடையை மாற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான். கோபாலரத்தினமும் அவர்களுடன் வந்தான். அவர்கள் வரச் சற்றுப் பிந்தியதால் மண்டபத்தில் ஒருங்கே அமர இருக்கைகள் கிடைக்கவில்லை. திக்குக்கு ஒரு வராகக் காலியாகக் கிடந்த இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

மண்டபத்துள் இருள் குழப் படம் ஆரம்பமானது. சிவராசன் அருகில் ஒருமாணவி அமர்ந்திருந்தான். அவளை அதற்கு முன் கண்ட நினைவு அவனுக்கில்லை. படம் திரையில் ஒடியது. வறுமை நிறைந்த ஒரு குடும்பத்தைத் தத்துப்பமாகப் படம் சித்திரித்தது. அக் குடும்பத்தில் தோன்றி ஒரு இளைஞர் முற்போக்கு எண்ணங்களோடு ஏப் படித் தன் குடும்பத்தையும், கிராமத்தையும் சுரண்டல் கார நிலச்சுவாந்தர்களிடமிருந்து காப்பாற்றி உய்விக்கின் ரூன் என்பதைச் சித்திரித்தது. விறுவிறுப்பும், சுவாரஸ்ய மும் இல்லையாயினும், உள்ளத்தில் புத்துணர்ச்சியையும், கண்ணீரையும் அப் படம் வரவழைத்தது.

மங்கிய ஓளியில் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்த மாணவர்கள் நிழலாகத் தெரிந்தனர். ஒருவர் தோளில் ஒருவர் சாய்ந்து அமர்ந்திருக்கும் காதல் ஜோடிகள் சிவராசனின் கண்களைக் குத்தின. அவன் முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ஒருவன், அருகில் அமர்ந்திருந்த தனது துணையின் காதோரத்தில் சாய்ந்து முத்தமிட்டான். அவனது விரல்கள் குறும்புகள் செய்ததைக் கண்டான். பாம்பாக அவளில் ஊரும் கரங்களிலேயே கண்கள் நிலைத்தன. இவர்களைப் போல இந்த மண்டபத்தில் எத்தனை பேரோ?

இடைவேளைக்காக விளக்குகள் ஓளிர்ந்தன. குறும்புகள் செய்தவர்கள் நல்ல பிள்ளைகளாக விலகி அமர்ந்து கொண்டார்கள். இளைஞருக்கே உரிய ஆற்றுமை சிவராசனைக் கவ்வியது.

நான்கு வரிசைகளுக்கு முன்னால் ஒரே வரிசையில் பல தமிழ் மாணவிகள் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. யார் அவர்கள்...?

— வசந்தியும் அவர்களில் ஒருத்தி. இதயத்தில் பரப்பு. நீல வர்ணச் சேலை அணிந்திருந்தாள். தலையைத் திருப்பி அருகில் இருந்த தோழியடன் எதையோ பேசிச் சிரித்தாள். வசந்தி திரும்பிய போது கன்னத்தின் பளபளப்பும், சிலிம்பி நிற்ற காதோர மயிர்க்கற்றைகளும் அவனை ஒரு கணம் மெய்மறக்கச் செய்தன.

வசந்தி... வசந்தி... தலையை ஒருபுறம் திருப்பிச் சிரித்த போது தெரிந்த அழகு நிலை மனதில் திடமாகப் பதிந்து போனது. எவ்வளவு கூர்மையானமூக்கு? உதடுகள்பிரிந்து கொடுத்த போது ஒடு பிளந்த மாதுளம் பழப் பருக்கை களாக ஒளி வீசிய பற்கள்?

விளக்குகள் மீண்டும் அனைந்தன. படம் திரையில்ஒடி யது. அவன் மனம் படத்தில் படிய மறுத்து அடம் பிடித்தது.

படம் முடிந்த எல்லாரும் வெளியே வந்தார்கள்.

“நீ இங்கேயா நிக்கிருய்? படம் பிடிச்சுதா?” என்ற படி சிகாமணி வந்தான். “புஸ்பா படத்துக்குவரவில்லை.”

கோபால் சோர்ந்து காணப்பட்டான். மூவரும் விடு தியை நோக்கி நடந்தனர்.

“உங்களுக்கு ஒரு விசயம் சொல்லுவன். ஒருவருக்கும் சொல்லக்கூடாது...” என்றான் தெய்வ சிகாமணி. சிவராசனுக்குத் திக்கென்றது.

“என்னடா ஏதாவது வாய்ச்சுதா?” என்று வினவினான் கோபாலரத்தினம்.

“அதையேன் கேக்கிறூய்..... எனக்குப் பக்கத்தில் ஒருத்தி... சோக்கான குட்டி... சும்மா கை போட்டன்...

குண்டுசீயால் பக்கென்று குத்திப் போட்டாள்...” என்றான் தெய்வசிகாமணி.

“ஓ...” என்று பெரிதாகச் சிரித்தான் கோபால்.

சிவராசன் எதுவுமே பேசவில்லை. அவன் தேகம் அனல் பிழம்பு. அந்தக் கணங்கள்...?

ஃ

ஃ

ஃ

பலவகையான காதல் செய்திகள் பல்களீலக்கழகத்தில் அடிபட்டன.

“வசந்தியும் சபாநாயகமும் இன்டைக்குப் பாக்கில திரிந்தினமாம்... முடிஞ்சிருக்கும்...”

“தங்கமணி, வெக்சரர் ஓராளை வளைக்கிறுவாம்...”

“ஆர்ட்ஸ் பெட்டையள் எல்லாம் இப்பசயன்ஸ் மாண வர்களைப் பிடிக்கப் பாக்கிறானவே...”

“டொக்டர், எஞ்சினியரைன்று நல்லதன் நினைக்கிறானவே...”

“நீங்கள் இப்ப இங்க பெட்டையளுக்குப் பின்னால சுத்தித் திரியிறியள்... நல்லாப் பிடிச்சக் கிளாஸ் அடிச்சியள் எண்டால், நல்ல உத்தியோகமும் கிடைச்சிட்டுது என்று, அவளவை பின்னால வருவாளவை... எல்லாம் பணமும் செல்வாக்கும் தான்...”

“சோமாவும் ரூபேட்டும் லவ்வேசாம்...”

“பண்டா அண்டைக்கு லதாவை...”

‘கோபால் ‘பிறஸ்ரேசனி’லை திரியிறுன்...’

‘சிகாமணி கெதியில புஸ்பாவைப் பிடிப்பான்... கடுமையாச் சல் அடிக்கினம்... அவவும் வளையிறு. இன்டைக்குக் கண்ணில ஒண்டா இருந்து ரீ குடிச்சினம்..... ‘பில்லறி செக்சனில்’ தானேடு மறைஞ்ச நின்று கதைச் சினம்...’

‘சிங்காரம் லைப்ரரியிலை சிவனேஷக்கு ‘லெகானு’ போட்டானும்...’

‘தம்பிராசா மனேநைவ லவ் பண்ணுறுமை... ஒரே ரியூற் குறுப்பாம்...’

தெய்வசிகாமணி - புஸ்பா காதல் உண்மையானது. இரண்டு உள்ளங்களும் ஒன்றிடம் ஒன்று அன்பு கொண்டன. சிகாமணி புது மனிதனுக மாறிவிட்டான். அவன் அளவளா வுவதோடு மட்டும் திருப்தியடைந்தவருக்காணப்படவில்லை. அடிக்கடி சிவராசனிடம் குறைப்பட்டான்.

“தமிழ்ப் பெண்களைக் காதலிக்கக் கூடாததா... ஒன்றுக்கும் விடாளவை... சிங்களப் பெண்கள் எப்படி ஜாலியாக இருக்கிறாளவை... வல்வேவஸ் பாக்கிற்குப் போவம் எண்டால் மாட்டாளாம்... தொடக் கூடாது... இருக்கட்டும்...”

“தமிழ்ப் பெண் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்... உன்னை நம்பி தனிமையில் வர...”

“போடாபோ...” என்றான் சிகாமணி,

“போகப் போக எல்லாம் சரியா வரும்” என்றான் கோபால்.

மறுநாள் சிகாமணி மகிழ்வோடு வந்தான்.

“மச்சான் அவனை இன்று தொட்டனடா...”

அவன் விழிகள் மகிழ்வில் ஒளிர்ந்தன. உலகத்தையே வென்ற பெருமிதம் அவனிடம் காணப்பட்டது. முகத்தில் என்றுமே காணுத பொலிவு நிலவியது.

“எப்படி இருந்துது... எங்கையடா...?”

“பில்லரிங் செக்சனில் தான்... ஏழு மணி போல..... அவளுடல் நெருப்புத் தண்வாகக் கொதிச்சுது...” என்றான் சிகாமணி.

“உலகு இன்பமானது”

“சிகா...இது சரியில்ல... உன்னை நம்பி ஊரில் தங்கச்சிமார் இருக்கினம்... நீ புஸ்பாவைக் கலியானம் செய் தால், உன்றை தங்கச்சிமாற்றற நிலை...? கொஞ்சமாவது யோசித்துப் பார்த்தாயா...? பாவமடா” என்றான் சிவராசன்.

கலகலவென்று சிகாமணி சிரித்தான்.

“போடா, போ... ஆராவது கலியாணம் செய்யவா போகிறம்... இங்கை இருக்கு மட்டும் மகிழ்ச்சியாக இருப்போம்... ஒரு துணை இங்கை தேவை... அவ்வளவுதான்... அவளுக்கும் இது தெரியும்... டேய் சிவா. நீ துணிச்சல் இல்லாதவன்... சிவா, நடைமுறையில் இதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பம்... படிப்பு முடிஞ்சு வீட்டுக்குப் போறம்... உடனை வேலை கிடைக்குதா? இல்லை... எத்தனை பட்டதாரிகள் இன்டைக்குப் பல வருடங்களாக வேலையில்லாமல் இருக்கின்றன...? வேலை இல்லாத பட்டதாரிக்கு... வீட்டில் அடுக்கடுக்காக கலியாணத்துக்கு ஆயத்தமாக தங்கச்சிமாரை இருத்தி வைத்திருக்கிற பட்டதாரிச் சகோதரனுக்கு..... தக்க வயதில் கலியாணமா நடக்கப் போகுது? வாழ்க்கையின் போராட்டங்களில் சிக்கித் தத்தளித்து மீணும்போது அவனது வாழ்கிற காலம் கடந்து விட்டிருக்கும். அப்ப ஒரு பெண் உறவு எதுக்கு? அது அப்ப?... அதனால் தான் சொல்லுறன்... இப்ப இங்கை அனுபவிக்க வேண்டும். பூரணமாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவாவது... காலம் நில்லாதடா... இளமையின் இனிய உந்தல்கள் என்றும் இருக்காது சிவா... வாழுற இளமையை, அனுபவிக்கிற இளமையை வீணை இழக்க நான் தயாராகவில்லை... கிடைக்கும் வரை அனுபவிப்பம்...”

அவனை சிவராசன் வியப்போடு பார்த்தான்: “துரோகம்.....”

அவன் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

அக்கா..... தங்கைமார்..... தம்பிமார்... இவ்வளவு பேரும் சிவராசனை நம்பியிருக்கின்றார்கள். அவன் பிழை விட மாட்டான்.

அவன் கட்டிலில் விழுந்தான்.

‘மனமே, என்னை மோசம் செய்யாதே. நான் படிக்கத் தான் வந்தேன். படித்து முன்னேறி எங்களை வஞ்சித்த

அந்தப் பணத்தைத் தேடத்தான் வந்தேன். என்னை நம்பி ஆயிரமாயிரம் கனவுகள் காணும் என் சகோதரங்களை வாழ்விக்கப் படிக்கத்தான் வந்தேன்.'

இதயத்தில் ஏதேதோ நினைவுகள். வசந்தியின் எழி ஊறும் வதனமும், ஈரப்பசுமை நிறைந்த இதழ்களும் நினைவில் வந்தன.

பூரித்துத் திரண்ட கூர்க் கலசங்கள் நினைவில் வந்தன. இடை சிறுத்து அகன்ற...

புருக்கழுத்து... 'உனக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்? என்னை இப்படிஏன் வருத்துகின்றோ?'

மாலை இலை வெயிலில் பளபளத்த செவ்விளநீர்க் குரும்பைகளும், அவற்றை முடிய பனிப்புகார்க்கரங்களும் நினைவில் வந்தன.

முதலாம் தவணை முடிவதற்கு இன்னும் ஒரு வாரம் தாவு இருந்தது. அந்த ஒரு வாரம் வரை அமைதியின்றித் தவித்தான்.

விடுதலைக்கு வீடு வந்த போது அவன் சூதுவாது தெரியாத, பள்ளி மாணவன் அல்லன். உலகம் தெரிந்த கள்ள ஊள்ளம் கொண்ட இளைஞரை வீட்டில் காலடி வைத்தான்.

11.

இன்று மாதங்களின் பின் சிவராசன் ஊருக்கு வந்தான். வீட்டில் எவ்வித மாற்றமும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பெரிய மனிதர் ஒருவரை வரவேற்பது போல அவனை வீட்டார் வரவேற்றனர். அவன் தம்பி. தங்கை மார் சற்று விலகி நின்று அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தனர்.

"தம்பி, நீ நல்லாச் சிவந்து சற்றுப் பருத்தும் விட்டாய்..." என்று சிரித்தாள் கமலம் அக்கா.

“பிள்ளையே நீ கண்போடாதையடி...” என்றுள் அம்மா. “அங்கத்தையச் சாப்பாட்டைத் தின்று அரை வாசியா வந்திருக்கிறோன். நீ என்னடா கொழுத்திட்டான் என்கிறோய்...”

“கவனமாகப் படிக்கிறோயா...?” என்று மட்டும் கனக சபை கேட்டார்.

“ஓம்... நல்லாப் படிக்கிறேன்... அதைத் தவிர வேறு என்ன வேலை... ஐயா...” என்றுள் சிவராசன். படிப்புடன் மட்டுமா பல்கலைக் கழகப் பொழுதுகள் கழிந்தன. மாலை உலாக்கள்... விகற்ப சிந்தனைகள்... உணர்ச்சிச் சூழிவுகள்... இவையும் படிப்புடன் இருந்தன என்று அவரிடம் கூறி விட முடியுமா? பல்கலைக்கழகம் படிப்பை-மட்டும் சொல் வித்தரவில்லை. பாலுணர்வின் பல்வேறு சுவைகளையும் சொல்லித் தருகின்றது என்பதை எப்படிச் சொல்லிவிட முடியும். மலைநாட்டின் இயற்கை அழகையும், பெண் களின் எழிலையும் இரசித்துச் சுவைத்தோம் என்று எப் படிக் கூற முடியும்? ஊருக்கு வந்ததன் பின்தான் விட்டின் நிலைமை பூரணமாகப்புலப்படுகின்றது. அவன் படிப் பின் உயர்ச்சியில் நம்பிக்கை வைத்து தங்கள் எதிர்கால நல்வாழ்வை அமைத்துக்கொள்ளக் காத்திருக்கின்ற சகோதரங்களைக் கண்டான். பல்கலைக் கழகத்தில் எவ்வளவு சுயநலமாக அவன் வாழ்ந்து விட்டான்.

“சுப்பிரமணியத்தாற்றை பொடியனுக்கு சர்வகலாசாலை முழு உபகாரச் சம்பளம் வழங்கியிருக்காமே? அவங்கள் எவ்வளவு பணக்காரர்... அவங்களுக்கு ஏன் உபகாரச் சம்பளம்? உனக்கு ஆக அரை உபகாரச் சம்பளம்தானு கிடைச்சது?” என்று கேட்டார் கனகசபை.

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய ஐயா... நான் உண்ணம் யான விட்டு நிலைமைகளை எழுதி பேசரிக்கு விண்ணப்பித் தேன்... அவங்கள் பொய்யான தகவல்களைக் கொடுத்து விண்ணப்பித்தான்கள். அதிகாரிகளும் அதை நம்பி புல

பேசரி கொடுத்திருக்கினம்... எல்லாம் இன்புஞ்வன்ஸ் தான்...”

“எல்லாத்துக்கும் செல்வாக்குத் தேவை... இதாவது கிடைக்குதே...”

சாப்பிடும் போது கமலம் அக்கா மூன்று மாதப் புதி னங்களைக் கதை கதையாகக் கூறினார். தனக்கு ஐயா பேசிய கமக்கார மாப்பிள்ளையைப் பற்றியும்- தான் மறுத் ததையும் கூறினார். ஐயாவும் அம்மாவும் ஒவ்வொரு நாளும் அவனைப் பற்றித்தான் பேசவார்கள் என்றும், அவர்கள் கட்டுகின்ற ஆசைக் கனவுகளையும் கூறினார். ஐயா இப்போது குடிப்பதை மிகவும் குறைத்துவிட்டதாக வும் கூறினார்.

“சரோசாவுக்கு ஒரு எஞ்சினியரைப் பேசி வந்தது... மாட்டெண்டிட்டாள்...” என்றார் கமலம் அக்கா.

“ஏன் மாட்டெண்டவள்...?”

“ஆருக்குத் தெரியும்... படிக்கப் போருளாம்... அடவான்ஸ் லெவல் எடுக்கப் போருளாம். யூனிவிஸிற்றிக்கு எடுபட்டு வந்து பி. ஏ. ஆகப் போருளாம்...”

சிவராசன் அக்காவை வியப்போடு பார்த்தான். அவன் தொடர்ந்தாள்: “சரோசாவுக்கு ஏன் படிப்பு... உனக்கு இணையாப் படிக்க விரும்புகிறானாக்கும்...”

அவன் எதுவும் பேச வில்லை. சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

வழியில் இராமலிங்கத்தாரின் மகன் கனகராசனைக் கண்டான். அவன் முகத்தில் தான் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எடுப்பவில்லை என்ற கவலை தெரிந்தது.

“எப்படி சிவா?” என்றான்.

“பரவாயில்லை...”

“நான் இந்த முறை கவனமாகப் படிக்கிறன்... இந்த முறை எப்படியாவது எடுப்பட்டிடுவன்... கட்டாயம் எடு

படவே வன்டும்... உன்ற பெஸ் இயர் ரியூற்றுகளைத் தாறியா? அதிலே அட்வான்ஸ் லெவலுக்குக் கேள்வியள் போடுவினம் என்கினம்...” என்று கேட்டான் அவன். “என்ன சிவா, உன்ற மச்சாள் சரோசா மீண்டும் பள்ளிக்கு வரத் தொடங்கியிருக்கிறு... பெட்டையள் பாள் பண்ணிடுவாளவை... வீட்டில இருந்துபடிக்கிறதுதானே.”

சரோசாவின் புதிய போக்கு அவனுக்கு வியப்பைத் தந்தது. அவன் ஜி. சி. ஈ. சித்தியடைந்து விட்டு தொடர்ந்து படிக்காமல் ஓராண்டு வீட்டில் இருந்தாள். பின் மீண்டும் படிக்கத் தொடக்கியிருக்கின்றான். என்ன எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறானா?

அன்று அவன் இன்னெரு விடயமும் கேள்விப்பட்டான். வாசிகசாலையில் அவன் நண்பன் பாலா சொன்னான்: “என்னடா சிவா... கனகராசன் உன்ற மச்சாலை வளைக்கிறுனும்...”

இதைச் சிவராசன் கேட்ட போது அவனிதயத்தில் பெரும் கல்லொன்று அழுத்தியது போல உனர்ந்தான். ஏன் அவன் இதற்காகக் கவலைப்படவேண்டும்? இதயமே, நீ இவ்வளவு கேவலமானானியா?

* * * * * * * * *

மாலை மெதுவாகப் படர்ந்து கொண்டிருந்தது. இரவு மெல்லிய மழை பெய்ய இருக்கிறது என்பதைக் கிழை அடிவாளில் கருக்கூட்டிய கருமேகத் திரள்கள் காட்டின. வாசிகசாலையில் சிலர் அன்றைய பேப்பர்களைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவராசன் மாமாவின் வீட்டுப்படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். வீட்டு முற்றத்தில் எவ்வரையும் காணவில்லை, மாமா வெளியில் தோட்டத்திற்குப் போயிருப்பார். மாமி பக்கத்துவீடுகளுக்கு ஊர்வம்பளக்கப் போயிருப்பாள். சரோசா...?

தலைவாசலினுள் அவன் நுழைந்தான். மாமா என்றழைக்க அவன் வாய் திறந்தான், அழைக்கவில்லை. வீட்டு ஹோலின் ரேடியோ மேசை முன் சரோசா அமர்ந்து ஏதோ சுவாரஸ்யமாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். சரோசா எப்பவும் ‘நீற்று’ எவன் தான். முகத்தை நன்கு கழுவி, பவுடர் தடவி, பொட்டிட்டிருந்தாள். அவன் கருங்கூந்தற் பின்னல் முன் பக்கத்தில் விழுந்து கிடந்தது. அவன் அவளைச் சற்று நேரம் கண்ணிமைக்காது பார்த்தான். பல்கலைக்கழகத்தில் அவன் எத்தனையோ பெண்களைப் பார்த்திருக்கின்றன. அந்தப் பல்கலைக் கழகப் பெண்களின் அழகில் ஒருவகை அவசரம்... ஒருவகை வேகம்... தெரிந்தது. இந்த அழகில் அமைதியும் சாந்தமும் தெரிந்தன. முன்னையது காட்டாற்று வெள்ளாம்; பின்னையது மென் நடை பயிலும் கங்கை.

எதற்கோ தலை நிமிர்ந்த சரோசா, தலைவாசலில் ஓர் ஆடவன் தன்னைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டு எழுந்தான். அவன் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. முகம் மலரச் சிரித்தாள்.

‘அத்தான்... இப்பதான் வந்தீங்களா...’ என்றபடி தலைவாசலுக்கு வந்தாள்.

சிவராசன் எச்சிலை மென்று விழுங்கினான். அவன் கண்ணிமைக்காது அவளைப் பார்த்ததை அவன் கவனித்திருப்பானோ?

‘இப்பதான் வந்தன்... மாமா, மாமி ஒருத்தரையும் காணவில்லையே?’

‘எங்கோ போட்டினாம்... இருங்களேன், அத்தான்’

அவன் தலைவாசலில் போட்டிருந்த கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்து கொண்டான். சரோசா தலைவாசல் கப்பைப் பிடித்தபடி நின்றிருந்தாள். முற்றத்து மல்விகைக்கொடி கொழுகொம்பில் படர்ந்திருக்கின்ற காட்சி அவனுக்கு நினைவு வந்தது.

“அத்தான்..... யுனிவேசிற்றி எப்படி.....? நல்லாகி கொழுத்திட்டியள்...” என்று அவள் சிரித்தான்.

‘நான் மெலிஞ்சிட்டன் என்று அம்மா சொல்லுரூ’ அவள் சிரித்தாள், பற்கள்தாம் எவ்வளவு வெண்ணமை?

‘கொஞ்சம் கொழுத்திட்டியள்... முந்தி நல்ல ஒல் வியா இருந்தியள்...’

அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

‘சரோ...’ என்றார். “இப்ப என்ன கடுமையாய்ப் படிச்சக்கொண்டிருந்தாய்?”

“இலக்கிய வரலாறு அத்தான்... நான் அடுத்த வரி யம் சோதனை எடுக்கப் போறன்...”

‘என் படிப்பில் திரும்பவும் கரிசனை?’

‘சும்மா வீட்டில் இருக்கக் கூடாது, அத்தான்..... சும்மா இருத்தாவ்ஜயா.....’ சரோசா தயங்கினாள்.

‘என்ன சரோ...?’

அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டு கூறினாள்: “கவியானம் பேசக்கூர்...”

‘என் செய்யிறது தானே?’

அவள் வேகமாக அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவளது விழிகள் ஆழத்துள் எதையோ தேடின. அவள் கவிகளில் மெல்லிய திரையாக நீர் படர்ந்தது.

‘சரோ...’ என்றார், அவன்.

‘நான் இப்ப கவியானம் செய்யமாட்டன்...’ என்றார். அவள் குரவில் ஒருவித பிடிவாதமும் ஏக்கமும் காணப்பட்டன.

அவர்களிடையே நீண்ட மௌனம் நிலவியது. மௌனத்தை சரோசா கலைத்தாள்.

‘அத்தான் நீங்க படிச்ச நோட்ஸ் எல்லாத்தையும் போறத்துக்கு இடையில் எனக்குத் தந்திட்டுப்போங்கோ’

‘சரி...’

சரோசா தேநீர் ஊற்றி வந்தாள். தேநீரை வாங்கும் போது அவளது விரல்கள் அவன் கரத்தில் பட்டன.

எவ்வளவு மென்மையான விரல்கள். தாமரை இதழ் களுக்குக் கூட இவ்வளவு மென்மை இருக்குமா?

“எஞ்சினியர் ஒருத்தரைப் பேசினதாமே?“

“அதைப்பற்றி ஒன்றும் கதைக்க வேண்டாம்..... கதைச்சியல் எண்டால் உங்களோடும் கதையாமல் விட்டிடுவன்... ஐயாவுக்கு விசர்...“ என்றால் அவள் கோபத் தோடு.

இருந்தாற் போல சரோசா கேட்டாள்: “அத்தான் ஒன்று கேட்பன். கோபிக்க மாட்டியளோ...?“

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“யூனிவேசிற்றியிலே இப்ப ஆரையாவது பார்த்து வைச்சிருக்கிறியளா?“

“சிச்சி... என்ற முகரக்கட்டைக்கு ஆர்தான் பார்ப்பாளவை?“

“என் உங்களுக்கு என்ன குறை?“ என்றவள் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“சரோ...“ என்றான். “நான் படிக்கத்தான் அங்கை போனன்... வாழ்வு தேடவல்ல...“

“படிப்பே வாழ்விற்குத்தான் அத்தான்... நான் படிக்கிறதே அதற்காகத்தான்...“

“என் உனக்கு என்ன குறை...? மாமாட்டை பணமிருக்கு... ஒரே பெண்... நீ உழைத்தா குடும்பம் நடக்கவேண்டும்...?“

“என்னதான் இருந்தென்ன? ஓவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு குறை...“

“உனக்கென்ன குறை!“ என்று கேட்டான் சிவராசன். அவள் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“உண்மையாகவே அத்தான், என் குறை உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?“ அவள் விழிகள் எதையோ அவனிடம் யாசித்தன.

“சரோ...”

அவள் தொடர்ந்தாள்: “அத்தான் எனக்கு அழகாகப் பேசத் தெரியாது.... ஆனால், என் னிதயத்தைத் திறந்து உங்களிடம் சொல்லாமல் விடவும் என்னால் முடியவில்லை. நீங்கள் யூனிவேசிற்றிக்குப் போன நாளிலிருந்து நான் உங்களை இழந்து விடுவேணே என்று பயப்பிடுறன்...”

“சரோ...” அவனால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

“என்னை உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா? உங்களுக்கு தகுதியானவளாக என்னை நான் மாற்றிக் கொள்வேன், அத்தான்...”

அப்போது படலையைத் திறந்து கொண்டு தம்பிராசா வந்தார். சரோசா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ராசனே?... எப்பவந்தனி... அத்தானுக்குக் கோப்பி கொடுத்தியே?”

“இப்பதான் வந்தன் மாமா... தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டன்.”

“எப்படி படிப்பு? சரோவுக்கும் ஒரு கலியாணத்தை முடிப்பம் என்று பார்த்தன்... அவள் படிக்கிறது என்கு ஒன்றைக்காலில் நிக்கிறார்கள்... முந்தநாள் கூட அச்சுவேலியில் இருந்து ஒரு நல்ல சம்பந்தம் பேசி வந்தது... பழைய சியாமன்ற மகனும்... சபாநாயகம் பொடியனுக்குப் பெயர். உனக்கும் தெரிந்திருக்கும்... பொடக்டருக்கு படிக்கிறார்கள்... பொடியனுக்குப் படிக்கிறதுக்குக் காசு தேவைப்படுது. அதுதான் கலியாணம் பேசி எழுதிவிட்டு, சீதனக்காசில் படிக்கிறதுக்கு...” தம்பிராசா கூறிக் கொண்டு போனார். சிவராசன் சரோசாவை நியிர்ந்து பார்த்தான்.

அவள் கோபத்தோடு உள்ளே விரைந்தாள். அவரீத்தார்.

“உவருக்குக் கோபம் வந்திட்டுது...”

அவனிதயத்தில் பூகம்பமே நிகழ்ந்தது.

இரண்டாம் பகுதி

12.

விடுதி அறையின் பலகணியிலிருந்து பார்த்த போது, கங்கைக்கரைப்புறமாக அமைந்திருக்கும் சாய்வுத் தளங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பல்கலைக்கழகக் கட்டிடங்கள் நிலவின் ஒளியில் வெண் திடர்களாகக் குளிப்பது தெரிந்தன. நேரம் இரவு பத்து மணிக்கு மேலிருக்கும் சில விடுதிக் கட்டிடங்களின் மேல்மாடிகளில் சில அறைகளில் மின் விளக்கு ஒளிர்வது கண்ணுடி யன்னஸ்களுடாகத் தெரிந்தது. நாளை இந்நேரம் பெரும்பாலும் எல்லா விடுதி அறைகளின் யன்னஸ்களுடாக மின் விளக்குகளின் ஒளிக் கற்றைகள் தெரியும்.

நாளை பல்கலைக்கழகத்திற்குப் புதிய மாணவர்கள் வரப்போகின்றார்கள்.

சிவராசன் பலகணியின் கைப்பிடிக்கவரில் அமர்ந்திருந்தான். நினைத்துப் பார்க்கும்போது அவனுக்கே வியப்பாக இருந்தது. அவன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்து ஓராண்டு கழிந்துவிட்டது.

காலம் தான் எவ்வளவு விரைவாக ஒடுகின்றது. நேற்றுத்தான் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்ததுபோல இருக்கின்

றது. மகாவிகங்கையும் இரு தடவை பள்ளத்தாக்கு முட்டிவழிய நீர்ப்பெருக்கெடுத்து ஒடி அடங்கியது.

இன்றுகாலை தான் சிவராசனும் ஏனைய சீனிய மாணவர்கள் பலரும் விடுதிக்கு வந்திருந்தனர்.

அவன் சீனிய மாணவன்; ஆதலால் இவ்வாண்டு விடுதியின் மாடி அறை ஒன்று கிடைத்திருந்தது. சிகாமணி தான் இவ்வாண்டும் அவன் அறை நண்பனாக வந்திருந்தான்.

அவன் பல்கலைக்கழகத்திற்குக் காலடி எடுத்துவைத்த போது எதுவும் தெரியாத ஒரு கிராமத்துப் பையனுகவே இருந்தான். ஆனால், இந்த ஓராண்டுக் காலம் அவனுக்கு எத்தனையோ புதிய விடயங்களை அறிய வைத்துள்ளது. கள்ளம் புகுந்த உள்ளம்.

இளமையின் துடிப்பும், புதியவற்றை அறியவேண்டும் என்ற வேட்கையும், அழகு இரசனையும் அவனிடம் இன்று மேலோங்கியுள்ளன. மனித வாழ்வின் இயக்கமே இணை சேர்வதின் நெருக்கமோ என்று கூட அவன் எண்ண மிட்டிருக்கின்றன. படிப்பும் உடல் உந்தலும் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற பல்கலைக்கழகச் சூழலில் இத்தகைய எண்ணத்தைத் தவிர வேறு சிந்தனைகளுக்கு முதலிடம் அளிப்பது கடினமே.

குளிர் காற்றுப் பலமாக வீசியது.

“டேய், சிவா... ஸியிற்றை அனைச்சிட்டுப் பட்டா...” என்று கட்டிலில் கிடந்தபடி குரல் கொடுத்தான் தெய்வ சிகாமணி. சிவராசன் பலகணிக்கதவைச் சாத்திப் பூட்டி விட்டுக் கட்டிலில் வந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன மச்சான்... நித்திரை வரவில்லையா...?” என்றபடி எழுந்து வந்தான் சிகாமணி. மேசை மீதிருந்த சிகரெட்டோன்றை எடுத்துக் கொளுத்திக்கொண்டான்.

தெய்வசிகாமணி சிகரெட் புகைக்கப் பழகிக் கொண்டான். பரீட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தவேளையில் நிதி

திரை வராதிருக்கச் சிகிரெட் புகைத்தால் நல்லது என எவ்வே ஒருவன் சிகாமணிக்கு ஆலோசனை வழங்கிவிட்டான். அன்று தொட்டது... தொடர்கின்றது.

“நீ என்னடா செய்யப் போகிறோய்...? இரண்டு ‘‘பீ’’ ஒரு ‘‘சீ’’ எடுத்திட்டிருக்கிறோய்... என்னத்தில் ஒன்ஸ் செய்யப் போரோய்? இக்கோணமிக்ஸிலா...? எனக்கென்று ஒரு பிரச்சினையில்லை. எல்லாம் ‘‘சீ’’...” என்றால் தெய்வ சிகாமணி.

சிவராசன் சிகாமணியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

“நீயும் கவனமாகப் படித்திருந்தால் நல்ல மாக்ஸ் எடுத்திருக்கலாம். படிக்கிற நேரத்தில் புஸ்பாவோடை திரிஞ்சாய்... அவளையும் கெடுத்து நீயும் கெட்டு... இந்த மட்டிலாவது பாஸ்பண்ணினுயே...?’’

“ஓமடா... சிவா... எனக்கும் இப்பத்தான் அறிவு வருகுது... கவனமாகப் படிச்சிருக்கலாம்... என்னைதான் தானும் படிக்க முடியவில்லை என்று அவளும் பேசரூள்... இனி நினைச்சுப் பார்த்து என்ன புண்ணியம்... அது சரி நீ என்னத்தில் ‘‘ஒன்ஸ்’’ செய்யப் போரோய்?’’

“பொருளாதாரத்தில் தான்... ஆன யோசித்துப் பார்த்தால் வீணை என் இன்னெரு வரியதிதைக் கூடச் செலவழிக்கவேணும் என்றிருக்குது... இந்த ஒரு வரியம் படிச்சதிலேயே என்ற குடும்பம் மிகவும் களைச்சிட்டுது. சிகா... நான் நினைக்கிறன்... மூன்று வரியம் இன்னமும் படிக்கிறதென்றால் எங்கட தோட்டக்காணி சரி... கெதி யாப் பட்டம் பெற்றிட்டு ஏதாவது வேலையில் நுழைஞ்சிட்டால் நல்லதென்று படுகுது... அக்காவுக்கும் வயதாகிறது. தங்கச்சிமார்... தம்பி...”

சிவராசனின் கண்கள் கலங்கிவிடுமாப் போலத் தவித் தன். அறையின் மூலையை வெறிக்கப் பார்த்தான்.

“உதுக்குக் கவலைப்பட்டு என்னடா செய்யிறது... ஒன்ஸ் செய்தால்... ஒரு கிளாஸ் அடிச்சியெண்டால் யூனி

வேசிற்றியிலேயே ஒரு லெக்சரராக வந்திடலாம்... பிற கென்ன...”

சிவராசன் சிரித்தான்.

“சிகா... ஒனஸ் செய்யிற ஒவ்வொருவரும் லெக்சரராக வரலாம் என்ற நப்பாசையிலதான் செய்யிறுன்கள்... ஒனஸ் செய்யிற எல்லாரும் லெக்சரராக வந்திட முடியுமா? கிளாஸ் அடிச்சிட்டே இன்று எத்தனை பேர் வெளியில் வேலையில்லாமல் இருக்கினம் உனக்குத் தெரியுமா? யூனிவேசிற்றியில் கிளாஸ் அடிக்கிறதுக்குத் திறமை மட்டும் காணுத்தா? வேறும் சில திறமைகள் தேவை...” என்றபடி சிவராசன் சிரித்தான்.

“பெட்டையன் ஒனஸ் செய்தால் கிளாஸ் அடிச்சிடுவாளவை...” — சிகாமணி.

“எங்கையும் அப்படித்தான்... பலவீனம்...”

இருந்தாற்போல வானத்தின் மேல் மூலையில் மின்னஸ் ஒன்று வெட்டிப் பாய்வது கண்ணேடு யன்னலூடாகத் தெரிந்தது. சிவராசனின் விழிகள் ஒருகணம் யன்னஸ் பக்கம் திரும்பிவிட்டுச் சிகாமணியைப் பார்த்தன.

“தற்செயலாகப் புஸ்பாவிற்கு ‘பீ’ கிடைச்சு ஒனஸ் செய்யப் போனால் நீ என்னடா செய்வாய்? அவளைச் செய்ய விடுவாயா...!”

“விடமாட்டன்...” என்றுன் சிகாமணி. “பொழுது போக்காகத்தான் அவளைக் காதலித்தன் சிவா... இங்க இருக்குமட்டும் முசுப்பாத்தி பண்ணிட்டு போகேக்கை விட்டிட்டுப் போகலாம் என்று தான் முதலில் எண்ணினன்... ஆன இப்ப... அவளை இழக்க என்னால் முடியும் என்று தெரியவில்லை... அவளை நான் உண்மையாக் காதலிக்கிற னடா? அவளைத்தான் கவியாணம் செய்யவும்போறன்...”

சிவராசன் அவனை வியப்போடு பார்த்தான். காதல் உணர்வுகள் எப்படி எப்படியெல்லாம் ஒருவனை மாற்றி விடுகின்றன.

“புஸ்பா கெட்டிக்காரி...” என்றால் சிவராசன்.
“உன்றை வீட்டார் விடுவினம் என்று நான் நினைக்க வில்லை...”

தெய்வசிகாமணி சற்றுநேரம் தலை குனிந்து மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான். நெற்றியில் சுருக்கங்கள் தோன்றின.

“என்ற வீட்டார் ஒத்துக்கொள்ளுறது கஷ்டம் தான்ரா... அம்மா ஒத்துக்கொண்டாலும் அப்பு ஒத்துக்கொள்ளார்... இரவு பகல் பாராது... பனி குளிர் மழை பாராது கடவில் தங்கி உழைத்து என்னைப் படிப்பிக்கி ரூர்... என்ற சமூகத்தில் நான் படிச்சு முன்னுக்கு வந்து ஒரு முன்னேடியாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர்விரும் புகிரூர் என்று நான் யூனிவேசிற்றிக்கு எடுப்பட்டதே அன்றிலிருந்து என்னை வலையைத் தொடக்கட அவர் விடுகிறதில்லை....”

சிவராசன் எதுவும் கூறாது அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பொறுப்பாகவும் சிந்திக்கச் சிகாமணியால் முடிகின்றது. இளமை உந்தல்களின் ஒரு சிலதேவைகள் பூர்த்தியானால் பொறுப்பாகச் சிந்திக்கவும் முடியுமோ? இளமையின் தேவைகள் பூரணமாக நிறைவேறி ஞால்...?

கட்டுப்பாடுகள் மனித குலத்துக்கு மட்டும்தான். கட்டுப்பாடுகளை மீறித் தாவிவிட விருப்பம் இருந்தும் தாய்தகப்பன், சகோதரங்கள், அன்பு, பாசம் என்ற உறவுச் சிக்கல்கள் தடைவிதிக்கின்றனவே?

இருந்தாற்போல தெய்வசிகாமணி சிரித்துக்கொண்டான்.

“என்னடா...”

“வசந்தியை என்னைக்கொண்டன்... பாவம் கோபாலரத்தினம்...”

“வசந்தியின்ர சபாநாயகத்திற்குக் கலியாணம் பேசப் படுகிறதாம்...”இதனைக் கூறும்போது சிவராசனின் இத யத்தில் நெருக்கென்று ஒரு முள் தொத்தது.

“பாவம் வசந்தி...”

“வசந்திக்குப் படிக்கிற காலத்திலேயே இன்னென்று வல்ல இருந்ததாம்... யூனிவேசிற்றிக்கு வந்ததும் அந்த வல்வுக்கு பூட்டு கொடுத்திட்டாளாம்...”

“நானும் கேள்விப்பட்டனன்... இந்தப் பயங்கர அழகை... பார்த்தோரைப் பித்து கொள்ளவைக்கும் அழகை ஆராவது விட்டு வைத்திருப்பான்களே? அவளுடைய அழகு குடும்பத்திற்குரிய அழகில்லையடா...” என்றுன் சிகாமனி.

சிவராசனின் இதயம் மெதுவாக வலித்தது. இப்போது யோசித்துப் பார்க்கும்போது, வசந்தியின் அழகு பயங்கர அழகென்றே அவனுக்குப் படுகின்றது.

வெளியே மெதுவாக மழை தூற ஆரம்பித்திருந்தது.

“ஸ்லயிற்றை நூத்திட்டுப் படுப்பம்...” என்றுன் சிகாமனி.

“நாளைக்குப் புதிய மாணவர்கள் யூனிவேசிற்றிக்கு வருகினம்”

“ஓமோம்... நாளைக்கு ஒருக்கா ரெயில்வே ஸ்ரோ னுக்குப் போக வேண்டும்... புது ஆக்களை ஒருக்கா வர வேற்க வேண்டும்...” என்றுன் சிகாமனி.

“என் ரூக் பண்ணப் போறியா? பாவங்கள்டா...?”

“பழிக்குப் பழி வாங்காமல் விடுகிறதே?”

“என் இப்ப வாற புதுப் பெடியளா உன்னை ரூக் பண்ணினவங்கள்...”

உண்மையில் இது ஒரு புதுவகையான பழிக்குப்பழி தான். பரம்பரையாக இந்தப் பழி வாங்கள் பள்களைக் கழு

கத்தில் இருந்து கொண்டே வருகின்றது. புதிய மாணவர் கள் பழைய மாணவர்களிடம் பட்ட ரூகின் அவஸ்தையை பின்னால் வரும் புதிய மாணவர்கள் இவர்களிடம் படுகின்றனர்.

“நீ ரூக் பண்ண மாட்டியா...?” என்று சிகாமணி கேட்டான்.

“இல்லை... அவர்களுடன் அன்பாகப் பழகுவன்...” என்றுன் சிவராசன்.

“உனக்கு யூ னிவேசிற்றி லீஃபை என்யோய்ப்பண்ணத் தெரியவில்லை...”

விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் படுத்தான் சிவராசன். உள்ளம் உறங்க மறுத்தது.

அவனுக்கு வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரியவில்லை என்று சிகாமணி கூறிவிட்டான்.

உண்மை அதுதானு? அவனுக்கா வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரியவில்லை...? வாழ்க்கையை அதன் போக்கில் அனுபவிக்க அவனால் முடியாது. முடியவில்லை. கடமைகள் தடைசெய்யும் போது கட்டுப்பாடற் ற போக்கில் கிடைக்கும் சுகம் ஒழுங்கானதாக இருக்காது.

கிடைக்காத சுகத்திற்காக அவன் ஒருகாலும் ஏங்கிய தில்லையா?

அவன் இதயம் குழம்பித் தவித்தது. விடை காண அவனால் முடியவில்லை.

*

*

*

காலைச் சாப்பாட்டிற்குரிய மணி அடித்ததன் பின்பே சிவராசன் கண் விழித்தான். சிகாமணி நேரத்தோடேயே நித்திரை விட்டு எழுந்து சென்று விட்டது. தெரிந்தது. முகம் கழுவி உடை மாற்றிக் கொண்டு மாடியிலிருந்து சாப்பாட்டு மண்டபத்திற்கு இறங்கி வந்தான்.

கீழே என்றுமில்லாத கலகலப்பு நிறைந்திருந்தது.

புதிய மாணவர்களை பழைய மாணவர்கள் ரூகிங் செய்கின்ற பேரோவி அது.

அவனுடைய உதடுகளில் மெல்லிய ஒரு புன்னகை படர்ந்த அதே வேளையில் பரிதாப உணர்வும் தலை தூக்கியது. படிகளில் இறங்கிக் கீழே வந்தான்.

புதிய மாணவர்கள் பலர் வரிசையாக நின்றிருந்த னர். பலிக்கு நிற்கின்ற ஆடுகள்.

சிகாமணி உட்பட ஐந்தாறு பழைய மாணவர்கள் அவர்கள் முன் அட்டகாசமாக நின்றிருந்தனர்.

“பிளடி... பிறஸ்சேர்ஸ்...” என்று சிகாமணி உறுமினன்.

சிவராசன் அவர்களைக் கவனித்தபடியே சாப்பாட்டு மண்டபம் நோக்கி நடந்தான்.

வரிசையாக நின்றிருந்த மாணவர்களில் ஒருவன்...

—கனகராசன். அவனேடு கூடவே படித்து பெயி லாகி இம்முறை பல்கலைக்கழகத்திற்கு எடுப்பட்டிருப்பவன். ஓவிசியர் இராமலிங்கத்தாரின் மகன். அவன் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எடுப்பட்டிருப்பது சிவராசனுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. ஆனால், அவனை, அதே மாக்கஸ் பெர் ஞெடோ மண்டபத்தில், இந்நிலையில் சந்திப்பான் என்று அவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

அவனுடைய கால்கள் சற்றுத் தரித்து நின்றன. கனகராசனின் விழிகள் அவனிடம் எதையோ யாசித்தன. என்னை இந்தப் புலிகளிடம் இருந்து காப்பாற்று என்கின்றனவோ?

அவனிடம் எதையோ சொல்ல சிவராசன் முயன்றுன். அதற்குள் சிகாமணி, கனகராசனைச் சூட்டிக் காட்டி “டேய் கிழங்கா... இப்படி முன்னைவா...” என்று கர்ச்சித்தான்.

சிவராசன் அவ்விடத்தைவிட்டு மேதுவாக அக்ன மூன்.

13.

மென்

புகார் பூரணமாக நீங்காது கா லை ப் பொழுதில், பாதைப் படிகளில் கால்களைப் பதித்துக் கீழி றங்கும்போது, கலகா வீதியில் மாணவிகள் பலர் கும்ப ஸாக அசைந்து நடப்பது தெரிகின்றது. இன்று பல்கலைக் கழகத்தில் பழைய மாணவர்களின் ஆரவார ஒவியும்புதிய மாணவர்களின் பயம் நிறைந்த ஏக்க நிலையும் ஆட்சி செலுத்தும். சிவராசன் இன்று தனித்துத் தான் விரிவுரை மண்டபம் நோக்கிச் செல்கின்றன. தெய்வத்திகாமனி வெகு நேரத்தோடு புதிய மாணவர்களை “வரவேற்பதற் காக” சொன்னு விட்டான்.

மாக்கஸ் பெர்னன்டோ விடுதியிலிருந்து ஜேமஸ் பீரிஸ் விடுதி அருகாகக் கீழிறங்குகின்ற பாதைப் படிகள் கிள்ளிங் பெண்ட் அருகில் வந்து மிதக்கின்றன. சிவராசன் கலகா வீதியில் கால் பதித்தபோது கிள்ளிங் பெண்ட் முனையில் புதிய மாணவிகள் சிலர் சீனிய மாணவர்கள் சில ரிடம் அகப்பட்டு நிற்பதைக் கண்டான். கிள்ளிங் பெண்ட் டின் மதகுக்குக் கீழால் மகாவலி கங்கையை நோக்கி விரைகின்ற சிற்றூறு மெதுவாக அழுதவாறு ஓடிக்கொண் டிருந்தது.

நான்கு மாணவர்கள் சுற்றிநிற்க ஆறு மாணவிகள் பயந்தபடி நின்றிருந்தார்கள்.

சிவராசன் அவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு நடந் தான்.

“சிவா...வா...இந்தப் பெட்டையளைப் பார்...” என்று சிவராசனை ஒரு மாணவன் அழைத்தான். சிவராசன் சுற் றுத் தயங்கி அவ்விடத்தில் நின்றன.

“எனக்கு எட்டுக்கு வெக்கரி இருக்குது... நீங்க ஒக்பண்ணுங்கோ...” என்றபடி சிவராசன் அம் மாணவிகளைக் கிரு நோட்டம் விட்டான். எல்லா மாணவிகளும் சாரி அணிந்திருந்தார்கள். பல்கலைக்கழக நாகரிகத்துக்கு இவர்கள் உடை அனிய இன்னமும் காலம் இருக்கிறது. வேக மாகச் சுழன்ற சிவராசனின் கண்கள் ஒரு முகத்தில் வந்ததும் நிலைத்து நின்றன. அந்த முகத்தை அவன் எங்கோ கண்டிருக்கின்றன. மெல்லிய உயர்ந்த உருவம்; சிவந்தமுகம்; சற்று ஏறுண்ட நெற்றி.

எங்கே?... நினைவில் உடன் வர மறுத்தது. அவனும் இவனைப் பயத்தோடு பார்த்தான். அப் பார்வையில் இவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டமைக்கான மலர்ச்சி தெரிய தது. உதடுகள் பயத்தோடு பிரிய முயன்றன. யார் இவன்?

“உங்கள் பெயர் என்ன யிஸ்கி?” என்று அவனை மென்மையாகக் கேட்டான். அவன் கேட்ட விதம் அம் மாணவிகளைச் சற்றுத் தெம்படைய வைத்திருக்கவேண்டும். அவர்கள் எல்லாரும் அவனைப் பார்த்தார்கள்.

“அவையள் கதைக்கட்டும்..... நீங்கள் எங்களைப் பாருங்கோ...” என்று மற்றைய மாணவர்கள் உறுமினார்கள்.

சிவராசன் மனதிற்குள் கவலைப்பட்டான். ஏன்தான் இப்படி ரூகிங் செய்கிறார்களோ?

அவன் அவனைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தாள். அவன் அளவிற்கும் அதிகமாகப் பயந்தவள் போலக் காணப்பட்டாள்.

“கங்கா...” என்றால் அவன்.

“உங்களை எனக்குத் தெரியும்... முந்தி நாங்கள் உங்கடை வீட்டிற்குப் பக்கத்திலதான் குடியிருந்தஞங்கள்...”

சிவராசனுக்கு அவளை நினைவு வந்துவிட்டது.

“நீங்கள்... கந்தசாமி மாஸ்ரரின் மகள், என்ன?”

“ஓம்...இப்ப கரவெட்டியில இருக்கிறம்...” என்றாள் அங்கா.

ஃ

ஃ

ஃ

அன்றிரவு படுக்கையில் படுத்தபோது அவனுக்குச் சிறு வயது நினைவுகள் சில மனத் திரையில் ஓடின. மிக இளமையான நினைவுகள் என ஒன்றிரண்டு சம்பவங்கள் நிழலாடின.

மகாவிங்கம் என்ற நண்பனுடன் சேர்ந்து வேலிக் கது யால்களைச் சிறிய வில்லுக் கத்தி ஒன்றினால் சிவித் திரிந்தமை...அப்போது வயது ஆறிருக்கும்.

அம்மா கால் ரூத்தல் சீனி வாங்கி வரும்படி காக கொடுத்துக் கடைக்கு அனுப்புவாள். அவன் வருகிற வழி யில் சரையை விரித்து ஒரு வாய்ச் சீனியை வாயில் போட்டுக் கொள்வதும் நினைவு வருகின்றது. அப்போது அவனுக்கு வயது எட்டிருக்கலாம்.

வயல் வெளிக்குப் பாலன் என்பவனுடன் பட்டம் விடப்போய், வயலுக்கு அருகில் இருந்த தென்னந்தோட்டத்தில் இளநீர் களவாகப் பிடுங்கி, அடிவாங்கியதும் நினைவு வருகின்றது.

கோயில் சப்பறத் திருவிழாவன்று, பின் வீதியில் சோழ என்பவன் இவனை பீடி ஒன்றைப் புகைத்துக்கொள்ள வற்புறுத்தியதும், தான் ஓடிவந்ததும் நினைவு வருகின்றது.

இளம் நினைவுகள் இனிமையானவை, நினைவுகளே இனிமையானவைதான்.

கங்கா...ஓ...அவனை அவன் அறிவான்.

ஐந்து ஆண்டுகள் இருக்கலாம். ஒருநாள் அதிகாலை அவன் படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தபோது, முன் வீட்டில் என்றுமில்லாத கலகலப்புக் குடி கொண்டிருந்ததைக் கண்டான். லொறி ஒன்றில் கொண்டு வரப்பட்ட வீட்டுத் தளபாடச் சாமான்கள் பல மாதங்களாகப் பூட்டிக் கிடந்த அந்த வீட்டில் இறக்கப்பட்டன.

யாரோ புதிதாகக் குடிவந்திருக்கின்றார்கள். அவன் அந்த வீட்டையே வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றி ருந்தான். நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர்; அவர் மனைவி போன்ற ஒருத்தி; நான்கு சிறுவர்கள் அந்த வீட்டில் குடியேறியிருந்தார்கள்.

அடுத்த நாள் அவன் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்ற போது, தன் முன் வீட்டில் குடியேறியிருப்பவர் தனது பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்திருக்கும் ஆசிரியர் என் பதைக் கண்டான். அவருடைய பிள்ளைகளும் அப் பாடசாலைக்கே படிக்க வந்தார்கள். கங்காவும் வந்தாள்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களில் அயல் வீடுகள் நட்பாகி விட்டன. சிவராசனின் அம்மா மாஸ்ரர் வீட்டிற்கும், மாஸ்ரரின் மனைவி அவன் வீட்டிற்கும் வந்து பேசிப் போவதும், சிறுவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து விளையாடுவதும் வழக்கமாகி விட்டன.

அவன் கங்காவுடன் பேசியிருக்கிறான். ஓடிப்பிடித்து விளையாடி இருக்கின்றான். ஒல்லியாய், தொள் தொன் சட்டையுடன் திரிந்த கங்காவா அவள்? எப்படி உருமாறி விட்டாள்?

கங்கா மிகவும் அமைதியானவள் என்பதை அவன் உணர்ந்திருக்கின்றான். எவருடனும் சண்டைக்குப் போகாமல் எல்லாரையும் அணித்துப் பழுப்பவள் என்பதை அவன் பல தடவைகள் கண்டிருக்கின்றான்.

இரண்டு ஆண்டுகள் கங்காவின் குடும்பத்தினர் அந்த ஊரில் இருந்தனர். கந்தசாமி மாஸ்ரருக்கு கரவெட்டிக்கு வேலை மாற்றலாகியதும் சென்றுவிட்டனர். பண்பும் நட்பும் திறைந்த ஒரு குடும்பத்தை இழந்தது போன்ற துவிப்பு அவன் குடும்பத்தில் பல நாட்கள் நீடித்தது.

“இப்படி ஒரு சனம் இனி வருமே?” என்றார் அம்மா.

“என்ன பண்பான சனம்...” என்றார் ஜியா.

“போட்டு வாறம்...” என்று கங்கா அவர்களிடம் விடைபெற்றபோது, நல்லதொரு நட்பை இழப்பது போன்ற உணர்வில் அவன் தவித்தான்.

அந்த கங்கா இன்று பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்திருக்கின்றான்.

கங்காவுடன் அவன் நன்கு பேசியிருக்கலாம். தெரிந்து ஒரு பெண்ணுடன் ஒருசில வார்த்தைகளோடு நிறுத்தியிருக்கக் கூடாதுதான். உண்மையில் அவன் எப்படி வளர்ந்து விட்டான். அந்த முக்கும் விழிகளும்தான் இன்னமும் மாருதிருக்கின்றன.

அவளை சீனிய மாணவர்கள் ரூகிங் செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணமிட்டவாறே சிவராசன் தூங்கிப்போர்னன்.

ஓ

ஓ

ஓ

விரிவுரை முடிந்ததும் சிவராசன் நூல்நிலையத்திற்கு வந்தான். அவன் நூல் நிலையத்திற்குள் நுழைவதற்கும், வசந்தியும் சபாநாயகமும் ஒன்றாக வெளியே வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. வசந்தி சிரித்தபடி வந்தாள். அவர்களைக் கண்டதும் சிவராசனின் இதயம் ஒருகனம் துவண்டது. அவர்கள் சென்றுவிட்டனர். என்றாலும் அவர்களது வரவுறறபடுத்திய சலனம் நீங்க வெகுநேரம் சென்றது.

மகசின் செக்கனுங்குள் நுழைந்தான். மாணவர்கள் பலர் அமர்ந்திருந்து பத்திரிகைகள் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தங்கள் சிநேகிதர்களுடன் சத்தம் எழாது பேசுக்கொண்டிருந்தனர். சிவராசன் சுவர் ஓரமாக இலைக் கப்பட்டிருந்த மகசின் தாங்கிகளில் இருந்து பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த பத்திரிகைகளைத் தட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தான். தமிழ்ப் பத்திரிகைப் பகுதிக்கு வந்த தும் அவனது கால்கள் தாமதித்து நின்றன. இந்தியப் பத்திரிகைகளும் இலங்கைப் பத்திரிகைகளும் அங்கு காணப்

பட்டன.கலீச்செல்வியை எடுத்துக்கொண்டு, கதிரை ஒன்றில் இருப்பதற்காகத் திரும்பினான்.

அவளை அவன் அங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. கங்கா பத்திரிகை ஒன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.அவன் பின்னால்நிற்பதை அவன் கவனித்ததாகத்தெரியவில்லை.அவளுக்குப்பக்கத்தில் காலியாகக் கிடந்த கதிரையில் சிவராசன் மெதுவாக அமர்ந்துகொண்டான்.

“மிஸ் கங்கா...” என்று அழைத்தான் சிவராசன்.

அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.அறிமுகமான புன்னகை ஒன்று உதடுகளில் படர்ந்தது.தன் கதிரையில் ஒரு மூலையில் ஒடுங்கி அமர்ந்துகொண்டாள்.அறிமுகமில்லாத ஆடவர்கள் பக்கத்தில் அமர்ந்து படிப்பது பஸ்கலீக்கழகத்தில் புதியதன்று.அறிமுகமான ஆடவன் ஒருவன் பக்கத்தில் அமர்ந்ததும் அவன் சற்றுக் கூச்சப்படுவது சிவராசனுக்குத் தெரிந்தது.அவன் சிரித்துக்கொண்டான்.

அவன் சிரித்துக் கொள்வதற்குரிய காரணத்தை கங்கா புரிந்துகொண்டாள்.

“கந்தசாமி மாஸ்ரர் எப்படி இருக்கின்றார்களீட்டில் எல்லாரும் சுகமா?” என்று வினவினான் சிவராசன்.

“ஓம்...அப்பா இப்ப கெட்ட மாஸ்ரராக இருக்கிறார்... வவுனியாவில்...” கங்கா மிக மென்மையாகப் பேசினாள். பஸ்கலீக்கழக ஸெப்ரரியிலுள்ள மேசைகள் நடுவில், எதிரெதிரே இருப்பவர்கள் தெரியாதமாதிரி தடுக்கப்பட்டிருக்கும்.அதனால் இவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொள்வதை எவரும் அவதானிக்கவில்லை. அவதானித்தாலும் அதிசயமாகப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

“செல்லம்மக்கா...கமலம் அக்கா எல்லாரும் எப்படி?” என்று கேட்டாள் கங்கா.

நீண்ட அவன் விழிகள் ஒடுக்கமானவை. பேசும்போது பிரேரணை அவை சுருங்கிச் சிரித்தன,

மாநகர நூலக சேவை
மாந்முப்பாணம்

“அம்மா...அக்கா எல்லாரும் நல்லாயிருக்கினம்...”

“நீங்கள் எக்கோனமிக்ஸ் ஸ்பெசலா செய்யிறியள்?”

“ஓம்...நீங்கள் என்ன பாடங்கள் மிஸ் கங்கா?”

“தமிழ்...கிள்ராஸ்...ஜியோகிறபி...”

திறந்து கிடந்த யண்ணல்கள் ஊடாகக் குளிர் காற்று விசியது. அவள் சாரித் தலைப்பை எடுத்து வலது பக்கத் தோளை முடிப்போர்த்தி பிளவ்சில் செருகிக்கொண்டாள். நீல வர்ணச் சேலை கங்காவிற்குக் கவர்ச்சியைக் கொடுத்தது. ஆழந்த அமைதி அவள் அழகில் தேங்கிக் கிடந்தது.

“மிஸ் கங்கா, நீங்கள் சரியா வளர்ந்திட்டியள்... முந்தி...”

அவள் வெட்கத்தோடு சிரித்தாள். அவன் தொடர்ந்தாள்: “பெண்களை அடையாளம் காணுறது மிகச் சிரமம். ஜிக்கிச்சவன்று வளந்திடுவினம்... நீங்கள் ஸ்கேட்டுடன் எங்கடை வீட்டில் ஒடிவினையாடினது எனக்கு இன்னமும் நினைவிருக்குது...இப்ப...”

அதற்கும் கங்கா புன்னகைத்தாள். தன் கரத்தில் இருந்த தங்க வளையலைப் பற்றிச் சூழற்றியவாறு சிரித்தாள்.

“எந்த ஹோவில் இருக்கிறியள்?”

“சங்கமித்தா ஹோஸ்...”

“ஆர் ரூம்மேற்?”

“கணகாம்பிகை என்றெரு பிள்ளை...”

“மிஸ் கங்கா...யூனிஷனிற்றி பிடிச்சுக்கொண்டுதா?”

என்று கேட்டான் சிவராசா.

“பிடிக்குதோ பிடிக்கவில்லையோ...வந்திட்டம், படிச் சிட்டுத்தானே போகவேணும்...” என்றால் கங்கா.

“அப்ப பிடிக்கவில்லை...”

அவள் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“ஊரில் அப்பா, அம்மா, சகோதரங்களுடன் இருப்பது போல வருமா? ”

“ஓம்... பொம்பிளையள் படிச்சும் என்ன செய்யிறது? ”

“ஏன் பொம்பிளையள் படிக்கக் கூடாதா? ” அவளின் கேள்வி சற்று வேகமாக எழுந்தது.

“அப்படியில்லை... சும்மா சொன்னன்... ” என்று சமாளித்தான் சிவராசன்.

“உங்களுக்கு லெக்சர் இல்லையா? ”

“இனி இல்லை... உங்களுக்குப் பத்து மணிக்குத் தயிழ் இருக்கிது என்ன? ”

விரிவுரை முடிந்து அடுத்த விரிவுரை ஆரம்பமாவதற்குரிய மணி ஒலித்தது. அப்போது அவர்கள் மேசை அருகில் ஒரு மாணவன் வந்து நிற்பது தெரிந்தது. சிவராசன் நியிர்ந்து பார்த்தான்.

—சிகாமணி.

“எக்ஸ்கியூஸ் மீ... உங்களை டிஸ்ரேப் பண்ணுறதுக்கு மன்னிக்கவும்” என்று கங்காவை நோக்கிச் சொன்னவன், சிவராசனிடம், “எத்தனை மணிக்குச் சிவா ஹோலுக்குப் போரூய்? ” என்று கேட்டான்.

“பதினெண்றிற்கு... ” என்றான் சிவராசன்.

தெய்வசிகாமணி இருவரையும் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்துவிட்டு அகன்றுன்.

“வித்தியாசமாக நினைக்காதீர்கள் மிஸ் கங்கா..... இவன் இப்படித்தான்... ஜோக்கர்... ”

கங்கா எதுவும் கூருமல் தலைகு னிந்துகொண்டாள்.

14.

பல்கலைக்கழக உயர் மரங்களைவிட்டும் பூத்துச் சொற்றிருந்தன.இளம் காலை வேளோகளில் அவற்றினைப் பார்க்கும்போது ஒருவகை புத்துணர்ச்சி. பில்தரிங் செக்சனில் நின்றவாறு பூத்துச் சிரிக்கும் அம்மரங்களைப் பார்த்த வாறு சிவராசன் நின்றிருந்தான்.இலைகளே இல்லையென்கு மாப் போல மஞ்சள் மலர்கள் நிறைந்திருந்தன.பளி நீங்காக் காலையில் அம்மலர்கள் சிறுசிறு இதழ்களாக உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அவனுக்குப் பத்து மணிக்குத்தான் விரிவுரை இருக்கிறது.

தூரத்தில் சில மாணவிகள் வருவது தெரிகின்றது. தயிழ் மாணவிகள் தாம்.

அவர்கள் நெருங்கியபோது கங்காவும் அவர்களில் ஒருத்தி என்பது தெரிந்தது.கங்கா அவனைப் பார்த்து அறி முகப் புன்னகை புரிந்தாள்.சாதாரண வொயில் சாதி,மஞ்சள் வர்ணத்தில் செந்திறப் பொட்டுக்கள். அவள் சுரம் மார்போடு புத்தகங்களைத் தழுவியிருந்தது.

“**குட மோனிங்...**”

“**குட மோனிங் மிஸ் கங்கா...**” என்றான் அவன். அவள் குரலில் தான் எவ்வளவு மென்மை.மஞ்சள் மலரிதழ்கள் உதிர்வது போல வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. அவள் மகளின் செக்சனிற்குள் நுழைந்தாள்.எனையோர் மேல் மாடிக்கு ஜஹிச் செல்வது தெரிந்தது.

அவன் அவனைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். மகளின் செக்சனுக்குள் நுழையும்போது கங்கா அவனைத் திரும்பிப்

பார்த்துவிட்டுச் சென்றுள்.புஸ்பாவும் கிகாமணியும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவராசன் மகசின் செக்சனுள் புகுந்தான்.அவன் கண் கள் ஆவலோடு கங்கா அமர்ந்திருக்கும் கதிரையைத் தேடின.கங்கா மாதப் பத்திரிகை ஒன்றினைப் பிரித்துப் படித்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள். அவனாது சிறிய பின்னல் கதிரைக்குப் பின்புறம் கிடந்தது.

மனமே ஏன் இப்படிச் சலனப்பட்டு என்னை மோசம் செய்கிறோய்?மலருக்கு மலர் தாவும் வண்டுபோல ஒரிடத் தில் நிலைக்காது தாவித்திரிகின்றுயே?

தலை நிமிர்ந்த கங்கா அவன் தன்னைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டுகொண்டாள்.உடனில் மெல்லிய நெளிவு. உதடுகள் பிரிந்து சேர்ந்தன.

“உந்தக் கதிரையில் அமரலாமா யில் கங்கா...” என்று அவன் அவளுக்குப் பக்கத்தில் காவியாக இருந்த கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டான்.

“தாராளமாக...” என்றுள் அவன் சிரித்தபடி. சிவராசன் கையில் ஒரு பத்திரிகையை எடுத்தபடி அவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டான். இருவரும் பத்திரிகையின் பக்கங்களைப் புரட்டினர். பின்னர் இருவரும் ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டனர்.

“படிப்புகள் எப்படி?...” என்று அவன் கேட்டான் மெதுவாக.

“நாங்கள் பெரிதாக எதிர்பார்த்தது போல இல்லை... எங்கள் கல்லூரிக்கும் யூனிவேசினிக்கும் அவ்வளவு வித்தியாசம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை...” என்றுள் கங்கா. அவளை அவன் வியப்புடன் பார்த்தான்.

“ஏன் யில் கங்கா அப்படிச் சொல்கிறீயள்?”

“பாடசாலைகளில் நடப்பது போல இங்கும் லெக்சரார் கள் நோட்ஸ் தருகினம்...ஆய்வு ரீதியான விரிவுரையாக இல்லை...ஏதாவது ஒரு ஆங்கிலப் புத்தகத்தினை ஆப்படியே

மொழிபெயர்த்து நோட்ஸ் தருகினம்...அவ்வளவுதான்... அதுக்காகவா இவ்வளவு செலவழித்து இங்கு வந்தம் என்றிருக்குது...''

கங்கா சர்வ சாதாரணமாகச் சொன்னாள். புத்திசாலி யான ஒரு பெண்ணுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. சர்வ ஜாக்கிரதையாகப் பேசவேண்டும் என அவன் புரிந்துகொண்டான்.

“நோட்ஸ் எழுதுவதென்பது எனக்குப் பிடிப்பதில்லை”

“கவனம்... வெக்சரர்மார் தருகிற நோட்சை ஞாபக மாகத் திருப்பி எழுதாமல் ரெபர்ன்ஸ் என்று உங்கள் ஆராய்ச்சியை எழுதினால் கிளாஸ் கிடைக்காமல் போகலாம்...” என்ற கங்கா புன்னகைத்தாள்.

“வந்து ஓராண்டு முடியவில்லை... அதுக்குள் யூனிவேசிற்றியை நல்லாப் புரிந்திருக்கிறியன்...”

“பெண்களே அப்படித்தான்...”

“எல்லாத்தையும் உடன் புரிந்து கொள்வார்களா?”

கங்கா அழகாகத் தலையை ஆட்டினாள்.

“எல்லாரையும் புரிந்து கொள்வார்களா?” என்று சிவராசன் கேட்டபடி அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான். அவள் அவனை ஒருகணம் வியப்புடன் பார்த்துவிட்டு மௌனமாகத் தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

அவள் வலது கரம் இடது கரத்திலிருந்த தங்க வளையல்களைப் புரட்டி விளையாடியது. அவள் கரத்தின் நிறம் தங்கமா? அல்லது அவள் கர வளையல்கள் தங்கமா? இரண்டும் பொன் நிறம் தாம்.

அவள் முன்னால் அவளது கைப்பை கிடந்தது. வெண்டிற கான்ட் பாக்கினை எடுத்தான். உடன் வேகமாக கங்காவின் கரம் அந்த கான்ட் பாக்கினைப் பற்றியது.

சிவராசன் தன் வலது கரத்தால் அந்த கான்ட் பாக்கினை எடுத்தான். உடன் வேகமாக கங்காவின் கரம் அந்த கான்ட் பாக்கினைப் பற்றியது.

“சொறி...” என்றுள்ள அவன்.

“வேறு ஆக்களின் பொருட்களைப் பரிசிலிப்பது பண்பல்ல...”

“ஏதாவது அதிசயமான பொருட்களை வைத்திருக்கிறீர்களா?”

“அப்படியொன்றும் அதிசயமான பொருட்களில்லை... சரி பாருங்களேன்” என்றவாறு தன் கான்ட்பாக்கினை அவன்முன் தள்ளினால்.

“வேண்டாம் மிஸ் கங்கா... வேறு ஒருவருடைய பொருட்களைப் பார்ப்பது சரியல்ல...”

அவன் உதடுகளில் புன்னகையின் கீறல்கள்.

“பரவாயில்லை பாருங்கள்... ஆன் உங்களுக்குச் சந்தேகம்...”

அவன் கைப்பையினைத் திறந்தான். திறக்கும்போது சொன்னான்: “நிச்சயமாக விப்ஸ்ரிக்... கியூடெக்ஸ் என்பன இருக்காது...”

“அது எப்படித் தெரியும்?...”

“எனக்குத் தெரியும்...”

கைப்பையினுள் ஒரு பேனை, பென்சில், லேஞ்சி என்பன வும் சில்லறைக் காசுகளும் இருந்தன. ஒரு மூலையில் ஏதோ ஒன்று பளபளத்துத் தையை விட்டு எடுத்தான்.

—கன்டோஸ் ஒன்று.

“வேண்டுமானால் சாப்பிடுங்கள்...” என்றுள்ள கங்கா, அவன் அதனை வெகு நேரம் கரத்தில் வைத்திருந்தான். பின்னர் உறையை உரித்து கன்டோசை வாயினுள் இட்டான். கிழித்த உறையைக் கீழே வீச முயன்றபோது, “கீழே போடாதீர்கள்... ஏசுவார்கள்... கான்ட் பாக்கினுள் போடுங்கள்...” என்றுள்ள கங்கா.

“இது குப்பைக் கூடையா?...” என்று சிரித்தான் சிவராசன்.

“மனமே குப்பைக் கூடைதான்...”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“தத்துவங்கள் பேசுகிறீர்கள் மிஸ் கங்கா...”

விரிவுரை முடிந்ததுக்குரிய மணி ஒலித்தது.அடுத்த விரிவுரை ஆரம்பமாகப் போகின்றது.

“எனக்கு இப்ப தயிழ் லெக்சர்...எதை விட்டா அம் வித்தியின்ர லெக்சரை விட்டுவிடக் கூடாது...விரிவுரை யாக இருக்கும்...”

“மிஸ் கங்கா...”

என்ன என்குமாப் போல அவள் தயங்கி நின்றாள்.

“இனி எப்ப பிறி...”

அவள் ஒருகனம் அவனை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“நாளைக்குப் பத்து மணிக்கு லெக்சரில்லை...”

அவள் போய்விட்டாள்.வெகு நேரம் அவஞ்டன் பேசியவை அவனைச் சுற்றிச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன.கங்கா...கங்கா...

* *

* *

* *

பத்து மணி.விரிவுரை முடிந்து மாணவர்கள் கலகலப் பாக மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினர். சிவராசன் மிகுந்த ஆவலோடு மக்கின் செக்சனை நோக்கி விரைந்து வந்தான்.அவனால் இன்று எந்த விரிவுரையையும் நன்கு அவதானிக்க முடியவில்லை. கங்காவின் நினைவே மனதில் எழுந்துகொண்டிருந்தது.அவளின் உதடுகள் புன்னகைக்க விரிகின்ற கவர்ச்சி...ஷக வளையல்களை உருட்டி விளையாடும் தங்கக் கரம்...

மக்கின் செக்சனில் கங்கா இருந்தாள்.இன்று அவள் சாதாரண வொயில் சேலை அணிந்திருக்கவில்லை. நீல வர்ண நைலெக்ஸ் சாறி.அதே நிறத்தில் பிளவுஸ் நேற்றுப் பார்த்ததிலும் பார்க்க இன்று கூடியூகவளம் எடுத்து அலங்கா

ரம் செய்துகொண்டவளாகக் காணப்பட்டாள். கருந் தில கத்திற்கு மேல் ஒரு விரல் தடிப்பில் மெல்லிதாகத் திரு நீறு தரித்திருந்தான்.

கங்காவிற்கு அருகில் இருந்த கதிரைக்கு முன் ஒரு கொப்பி விரித்துவைக்கப்பட்டிருந்தது.அதன் அருகில் ஒரு பேனீ.எவரோ அதில் சற்று முன் இருந்துவிட்டு எழுந்து வெளியே சென்றிருக்க வேண்டும்.அந்த இடத்தில் அவர் திரும்பவும் அமர வரலாம்.

சிவராசாவுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“மிஸ் கங்கா...”

அவள் தலை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். உதடுகள் புன்னகத்தன.

“இதில் எவராவது இருக்கிறார்களா?”

“ஓம்...மிஸ் தம்பிழுத்து இருந்தவ...வர நேரமாகும்... நீங்கள் இருங்களேன்...”

அவன் மகிழ்ச்சியோடு அமர்ந்தான். இருவரிடையேயும் நீண்ட மௌனம் நிலவியது. மௌனத்தை அவனே அழித்தான்.

“எப்ப வந்தியன்...?”

“இப்பத்தான்...” அவள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டாள்: “சரோசா எப்படியிருக்கிறீர்கள்?...”

“யார்?...”

“உங்கள் மச்சாள் சரோசா...”

இனிய நாதத்தில் அபஸ்வரம் தொனித்தது போலப் பட்டது. அவனின் முகம் சற்று இருண்டு மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்தது.

“சரோசாவ உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?...”

“இதென்ன கேள்வி...அவனும் நானும் ஒன்றுக் கூன்பாம் வகுப்பு வரை படித்திருக்கிறீர்கள்... நாங்க ரெண்டு

பேரும் அப்ப வறு சிநேகிதமாக இருந்தனங்கள்...” கங்கா சாதாரணமாகத்தான் பேசினால். அவனுல் தான் அவற்றைச் சேரணிக்க முடியவில்லை.

“யூனிவேசிற்றி என்றன்ஸ் எடுப்பதற்குப்படிக்கிறான்” அவன் குரல் அசுவாரஸ்யமாக ஒலித்தது. கங்கா களுக் கென்று சிரித்தான்.

“மிஸ் கங்கா... இதில் சிரிப்பதற்கு...”

“ஒன்றுமில்லை... உங்களுக்குத் தகுதியாகப் படிக்கிறான் போலிருக்கிறது...”

அவன் நெற்றி வியர்த்தது.

“அப்படியிருக்காது... அவளுக்கும் எனக்கும் நீங்கள் தீணிப்பது போல... சீச்சி...”

அவன் தன்னைச் சுற்றி ஒரு மௌனச் சுவரை எழுப் பீக் கொண்டவன் போல இருந்தான். அவன் மனநிலையை கங்கா புரிந்து கொண்டான்.

“சம்மா ஒரு கதைக்குக் கேட்டன்... நீங்கள்...” என்று அவள் டுனினைக்கத்தான்.

“இன்று என்கான்ட்பாக்கை ஆராயவில்லையா?...”

அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அவன் கரம் அவளின் கைப்பையை எடுத்துத் திறந்தது. பேனை... பென் சில... வேலஞ்சி... புத்தம் புதிய கன்டோஸ் ஒன்று அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அவன் அதனை எடுக்காமல் கங்கா வைப் பார்த்தான்.

“உங்களுக்குத் தான்...” என்றபடி அவள் தலை குணிந்தான்.

15.

விடுதி அறையின் பல்கனியிலிருந்து பார்க்கும் போது தொலைவில் பனி விலகிய காலைப் பொழுதில் சிவ ஞெளிபாத மலையின் பூற உச்சி வடிவம் நிழல் வடிவாகத் தெரிந்தது. சிவராசா பல்கனிச் சுவரில் அமர்ந்திருந்தான். கோபால் இன்னமும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க வில்லை. விடுதியைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த புற்களை வெட்டுவதில் விடுதித் தோட்டக்காரன் ஈடுபட்டிருந்தான்.

கீழ வானில் மலைக் குவைகளுக்கு அப்பால் எழுந்து கொண்டிருந்த கதிரவனின் சாய் கதிர்கள் பல்கனியில் படிந்தன.

‘கங்கா என்னைக் காதவிக்கின்றா?— என்று சிவராசா தன்னைக் கேட்டுக்கொண்டான். அவனுடைய உள்ளம் அவளை விரும்புகிறது என்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அவள் அவனை விரும்புகிறா? கங்காவின் செய்கைகள் எல்லாம் அவனை அவள் நேசிக்கின்றன என்பதற்கு ஆதாரங்களாக இருக்கின்றன. ஆனால், சரிவரப் பூரணமாகத் தெரிந்துகொள்ள அவனுக்கு இன்னமும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

காதவின் சக்தியை அவன் உணர்ந்தான். எல்லாவற்றையும் மறக்கடித்து ஒன்றையே நினைக்கவைக்கும் அதன் சக்தி. இரவும் பகலும் நினைவி லும் கனவி லும் நீங்காமல் கலந்திருக்கும் உணர்வுகள்.

‘கங்கா... கங்கா... நீ எவ்வளவு இனிமையானவள்! எவ்வளவு சாந்தமானவள்! எவ்வளவு மென்மையானவள்! நினைவுகள் இனி க்கின்றன.

மகசின் செக்சனில் கங்கா அமர்ந்திருந்தாள். அருகில் அவன்.

“மிஸ் கங்கா... ஒன்று கேட்பேன் கோபிக்கமாட்டார்களோ?...”

அவன் விழிகளை அவள் விழிகள் சந்தித்தன.

“என்னென்று முதலில் சொல்லுங்கள்... அப்புறம் தோயிக்கிறஞ இல்லையா என்பதைச் சொல்கின்றேன்...”

“அப்படியென்றால் சொல்லவில்லை...”

“சரி கோபிக்கவில்லை சொல்லுங்கள்.....கோபிக்கக் கூடியதாகச் சொல்லமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன்...” அவன் கண்களில் ஆர்வம் பளிச்சிடுவதாகப் பட்டது.

அவன் மென்று விழுங்கினான்.

“சொல்லுங்கள்...” —கங்கா.

“கன்றீனுக்குப் போவமா?தேத்தன்னீர்...”

அவள் கருக்கென்று சிரித்தாள். மலரிதழ்கள் உதிர்ந்தன. அவன் வியப்புடன் பார்த்தான்.

“இதுக்காகத்தானு இவ்வளவு பீடிகை?” அவள் குரலில் தொனித்தது ஏக்கமோ? அவள் எதிர்பார்த்தது வேறு எதையாவதோ?

“அவ்வளவுதான்...”

“அதுக்கேன் இப்படி உங்களுக்கு வியர்க்கிறது? ஏதோ தவறு செய்தவர்கள் போலப் பதறுகிறீர்களோ?”

அவன் நெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“அப்படியில்லை... மிஸ் கங்கா... நீங்கள் விரும்பமாட்டார்களோ என்று நினைத்தன்...”

“எதை?...”

“கன்றீனுக்கு என்னுடன் வருவதை...”

“ஓ... கன்றீனுக்குக் கூட்டிச் சென்று ஏதாவது நாள் கோபப்படத்தக்கதாகச் சொல்லப் போகின்றீர்களா?...”

கங்கா மீண்டும் சிரித்தாள். அச் சிரிப்பினாடே ஏதோ ஒரு மறைபொருள் தொக்கி நின்றதோ?

அவன் உள்ளாம் துடித்தது. அவளிடமா அவனுக்குச் சூற விடயங்கள் இல்லை?

“இல்லை...”

கங்கா எழுந்தாள்.

“அதோ என் ரும் மேற் கலா இருக்கிறு... அவனையும் கூட்டிச் செல்வோமா?...”

அதனே மறுக்கிற துணிவு அவனுக்கில்லை.

“சரி...” என்றார்.

கள்ளினில் மூவரும் தேநீர் அருந்தினார். கங்கா பலத்திட்டும் பேசிச் சிரித்தாள்.

* * *

* * *

* * *

சிவராசாவின் கணகள் சங்கமித்தாலோவாவில் பதிந்தன. அங்குதான் கங்கா இருப்பாள். இப்போது நித்திரைவிட்டு எழுந்திருப்பாளோ? படித்துக்கொண்டிருப்பாளோ?

“என்னடா கடும் யோசனை...” என்று கேட்டபடி கோபாலரத்தினம் எழுந்து வந்தான்.

“ஒன்றுமில்லை...”

“எனக்கெல்லாம் தெரியுமடா... கங்காவை எண்ணிக்கொண்டிருப்பாய்...”

“அப்படியில்லை...”

கோபால் வெறிக்கப் பார்த்தபடி கேட்டான்:

“ஒரு விசயம் கேள்விப்பட்டியா?”

“என்ன?...”

“வசந்தா ஏமாந்து போன்று... பூட்டு நிடைச்சிடுதலு...”

“என்ன?... மெடிக்கோ சபாநாயகம்...?”

“அவனுக்கு நாளைக்கு கலியான எழுத்தாம். ஊருக்குப் போட்டான்... தொடர்ந்து அவன் படிக்கிறதுக்குக்காச தேவையாம்... அதுக்கு ஊரில் கலியான எழுத்து...”

சிவராசாவிற்குத் திக்கென்றது. யார் பெண்? ஒருவேளை சரோசாவாக இருப்பாளோ?

அவனை அறியாமல் ஒரு ஏக்கம் அவனுள் படர்ந்தது. ஏன் இப்படி ஒரு உணர்வு?

“என்னடா எதுவும் பேசாமல் இருக்கிறோய்?” என்று கோபால் வினவினான்.

“உனக்கு வலு சந்தோசமாக இருக்குது... வசந்தி ஏமாந்ததில் உனக்குச் சந்தோசம். பாவம் வசந்தி...”

“அவன் ஆளைத் தெரியாமல் காலை விட்டிட்டான்..... மெடிக்கோ என்ற மயக்கத்தில் என்னை அலட்சியம் செய்திட்டான். அனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்...” என்றான் கோபால்.

“சிவா, இப்போது கூட என்னால் வசந்தியை மறக்க முடியவில்லை... வசந்தியை இப்போதுகூட ஏற்றுக்கொள்ள தயாராக இருக்கிறன்...”

பல்கனியிலிருந்து கீழே குதித்தான் சிவராசா.

“உனக்கென்ன விசராடா? மெடிக்கோ அனுபவிக்காமல் விட்டவனு?...”

“எனக்கு விசர்தான்... ஆனால், என்னால் அவனை மறக்க முடியவில்லையே. இந்தக் காலத்தில் எந்தப் பெண்ணைவது மனதளவிலாவது தூய்மை கெட்டாமல் இருக்கிறார்களா?”

“விசரன் போலக் கதைக்காதை கோபால்...”

கோபால் பிறசையும் பேஸ்ரையும் எடுத்துக்கொண்டு பாத்ருமுக்குச் சென்றான். கோபாலை என்ன சிவராசா விற்கு வியப்பாக இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில்தான் எத்தனை வகையான காதலர்கள்.

சிகாமணி...? கோபால்...? சபாநாயகம்...? ஏன் சிவராசா...?

புல்பா...?வசந்தி...?கங்கா?

பில்லரிங் செக்சனில் கங்காவை சிவராசா சந்தித் தான். தற்செயலான சந்திப்புத்தான். பல்கலைக்கழகப் பதி வாளரைச் சந்தித்துவிட்டு வரும்போது விரிவுரை முடிந்து கங்கா திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“எங்கே போயிட்டு வாறியள்?...” என்று கங்கா கேட்டாள்.

“மிஸ் கங்கா... உங்களுடன் ஒரு விசயம் பேசவேண்டும்...” உண்மையில் பேசுவதற்கு அப்படி ஒரு விடைய மில்லை.

“சொல்லுங்கள்...”

“இப்ப முடியாது... விரிவாகப் பேசவேண்டும்...”

“அப்ப பின்னேரம் ஹோ லுக்கு வாருங்களேன்...”

“ஹோ லுக்கா...?”

“ஏன் வரக்கூடாதா? ஒருக்காலும் போய்ப் பழக்க மில்லையா?”

“வாறன்...” என்றுன் சிவராசா. கங்கா துணிச்சல் காரிதான்.

* * *

* * *

* * *

அன்று பின்னேரம் சிவராசா கங்காவின் விடுதிக்குச் சென்றுன். அன்று வருவேரை வரவேற்பதற்குப் பொறுப்பாக இருந்த சிங்கள மாணவி குரல் கொடுத்தாள்.

“மிஸ் கங்கா... விசிற்றர் போர் யு...”

முதல் அழைப்பு ஒலித்து ஓயுமுன்னரே கங்கா விடுதி யின் விருந்தினர் மண்டபத்திற்கு வருவது தெரிந்தது. கங்கா சிறு துள்ள லுடன் வந்தாள் வேகமாக, இளம் மஞ்சள் சேலையில் அவள் கவர்ச்சியாகக் காணப்பட்டாள்.

“வாருங்கள்...”

சிவராசா புன்னகைத்தான். மண்டபத்தில் திக்கிற்கு ஒரு வராக மாணவிகளும் மாணவர்களும் ஜோடி ஜோடி

யாக அமர்ந்து பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர். சிவராசாவும் கங்காவும் ஒரு ஒதுக்காகக் காணப்பட்ட கதிரை களில் அமர்ந்தனர். கங்கா வலது கரத்தால் கதிரையின் கைப்பிடியில் தாளமிட்டாள். கைவளையல்கள் கலகலத் தன. அவளையே சற்று நேரம் பார்த்தான் சிவராசா.

“என்ன கனக்கக் கதைக்க வந்திட்டுப் போசாமல் இருக்கிறியன்?...” என்று கேட்டுப் புன்னகைத்தாள் கங்கா. அளவாக மையிடப்பட்ட கணகள் சிரித்தன.

“மில் கங்கா, உங்கள் அறை எங்கிருக்கிறது?...”

“மாணவிகளின் அறைக்குள் வர அனுமதிக்கமாட்டார்கள்...” என்றபடி கலகலவெனச் சிரித்தாள் கங்கா.

“சீசு அதுக்கல்ல கேட்டன்... ஒரு கதைக்குக் கேட்டன்... எங்கிருக்கிறது...?”

“கடைசி விங்கில் இருக்கிறது. ஏன்...?”

“நான் வருவேன் என்பதற்காகக் காத்திருந்தீர்களா?...”

“இல்லையே!... அந்தச் சிங்கள் மாணவி விடற்றும் வந்திருப்பதாகக் கூப்பிட்டதும் தான் வந்தன்...”

“கடைசி விங்கிலிருந்து அவ்வளவு கெதியாக வரமுடிந்ததா?...”

கங்கா அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். கன்னங்கள் சிவந்து சிரித்தன. தலை கவிழ்ந்துகொண்டது. பெண்கள் வெட்கப்படுவதும் அழகுதான்.

“ஏன் வரமுடியாதா? நம்பினால் நம்புங்கள்... அறையிலிருந்துதான் வந்தன்... காத்திருக்கவில்லை...” என்று சிரித்தாள்.

“நம்புறன்...” என்று சிவராசா சிரித்தான். கங்காவின் நெற்றியில் திலகத்திற்கு மேல் திருதீர்றுக் குறி தெரிந்தது.

“நீங்கள் கடவுளில் வனு பகதி போவிருக்கிறது...”

“என்னை நான் நம்பாவிட்டாலும் கடவுளை நம்புறண்...” என்றால் கங்கா.

“தன்னம்பிக்கையில்லையா?...”

“அப்படியால்...சுயநலத்திற்காக நாங்கள் எங்கள் கடமைகளை மறந்துபோகாமல் இருக்க கடவுள் நம்பிக்கை அவசியம்...”

சிவராசாவின் இதயத்தில் சர்ரென முள்ளங்களுடைத் தது. சுயநலத்திற்காகக் கடமைகளை மறப்பதா? ஜயா..... அம்மா... அக்கா... தங்கைகள்... ஈடு... நான்?

சிவராசாவின் முகம் ஓடிக் கருத்தது. தலை குனிந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“நான் ஏதாவது தவறுக்க கூறிவிட்டேனு?...”

“இல்லை... என்னை நானே நினைத்துக்கொண்டேன்..... சிலர் தங்களுக்காக வாழ்முடியர் தவர்கள்...”

அவள் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள். கண்களில் கண்ணீர் முத்துக்கள் பணித்தன. அப்படியே தன்னிருக்கைகளில் முகத்தைப் பதித்துக்கொண்டாள். அந்த உச்சிவகிடு... அதற்கும் அப்பால் முதுகுப் பீவி...

“மிஸ் கங்கா...”

அவள் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு தலை நியிர்ந்தாள்.

அவள் விழிகள் எங்கோ வெறிக்கப் பார்த்தன.

“எங்கள் சுயநலத்திற்காக எங்கள் முன்னிருக்குங் கடமைகளை மறந்துவிட முடியுமா? உங்களை நான் புரியாமலில்லை... ஆனால், நிறைவேறக் கூடியதுதானு? நீங்கள்... உங்களை நம்பி ஒரு பெரிய குடும்பமே இருக்குது... நீங்கள்தான் அக்குடும்பத்தின் ஒரேயோரு பற்றுக்கோல்... அதனை நான் பறித்துக்கொள்ள முடியுமா?...”

“கங்கா...”

“உங்கள் குடும்பத்தை நன்னிலைப்படுத்தக்கூடியள்

விற்கு விலை தந்து வாங்க எங்களிடம் சக்தியில்லை... சிவா, நாங்கள் ஏழைகள்...என் தந்தை தயிழ் ஆசிரியர்...நான் உழைத்துத்தான் எனக்குச் சீதனம் தேடிக்கொள்ளவேண்டும்...வெட்கம் கெட்ட சமூகம்...”

சிவராசாவால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

கங்காவின் முகத்தில் மீண்டும் மலர்ச்சி பரவியது.

“அதைப் பற்றி யோசியாதீர்கள்... ஏதோ சொல்ல வேண்டும் என்றீர்களே?” எல்லாவற்றையும் ஆழக் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டவள் போல அவள் பேசினான். அவள் இதயம் அழுதிருக்குமோ?

“இனிப் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது... எல்லாம் தான் பேசி முடிந்துவிட்டதே?”

அவன் குரல் அழுதது. வெளியில் தெரியாமல் இதயம் அழுதது.

அவள் சிரித்தாள். விடைபெறும்போது அவள் கூறி னாள்: “நாங்கள் என்றும் நண்பர்களாக இருப்போம்...”

அவள் கரத்தை ஆட்டி விடை தந்தாள். மனச் சுமையோடு அவன் விடுதிக்கு வந்தான்.

காலைச் சாப்பாட்டிற்குரிய அழைப்பு மணி ஒலித்தது. நினைவில் ஒரு நிகழ்ச்சி எழுந்தது.

மகசின் செக்சனில் சிவராசா அமர்ந்திருந்தான். விரிவுரை முடிந்ததும் அவனைச் சந்திக்க கங்கா வருவதாகக் கூறியிருந்தாள். கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான் அவன். இன்னும் பத்து நிமிடம் இருக்கிறது. அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பைலைத் திறந்து பேப்பர் ஒன்றை எடுத்துக் கிறுக்கினான். அவன் வலது கரம் ‘கங்கா’ என்று எழுதி யது. அதற்குக் கீழ் ஒரு படம் வரைந்தது.

அவன் அருகில் நிழலாடியது. அவன் நிமிர்த்து பார்க்க வில்லை.

“எப்போது ஒவியராக மாறினீர்கள்?” மலரிதழ்கள் உதிர்ந்தன. கங்காதான். அவன் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். முகம் மலர்ந்தது.

“லெக்சர் முடிந்ததா?”

“இன்டைக்கு நேரத்திற்கு முடிஞ்சிறு...” என்றபடி அவன் பக்கத்துக் கதிரையில் அமர்ந்தான்.

“அந்தப் படத்தைக் காட்டுங்கள்...” என்றவாறு அவன் கிறுக்கிய பேப்பரைப் பறித்தெடுத்தாள். அவன் தடுக்கவில்லை. சிலபொழுது கங்கா சிலையாக இருந்தாள்.

கங்கா என்ற வாக்கியத்திற்குக் கீழ் இருதயம் அரசிலையாக வரையப்பட்டிருந்தது. இருதயத்தின் மத்தியிலூடாகக் கூரிய அம்பு ஒன்று தைத்திருப்பதாக வரையப்பட்டிருந்தது.

“இதென்ன?...”

“புரியவில்லையா மில் கங்கா...?”

“நீங்கள் என்ன இன்னமும் சிறு பிள்ளையாக இருக்கிறியள்... வாழ்க்கை என்பது கணத்திருப்பதாக வரையப்பட்டிருந்தது.”

“கற்பனைகள் மட்டுந்தான் கணத்தால்ல...”

“சரி விடுங்கள்...” அவன் அந்தப் பேப்பரை மடித்தாள். கான்ட்பாக்கைத் திறந்தாள். அதனால் அம் மடித்த பேப்பரை வைத்துவிட்டு அதனால் இருந்த கண்டோஸ் ஒன்றை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினான். அவன் வாங்கிக் கொண்டான்.

“அதையேன் அதனால் வைத்தீர்கள்...?”

“குப்பைகளை எங்கு வைப்பது?”

“மனமும் குப்பைத் தொட்டிதான்...”

“அதனால் வைக்க முடியவில்லையே?...” என்றாள் கங்கா. முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டாள். அவன் இதயம் அதிர்ந்து ஓய்ந்தது.

16

மாலை கழிந்து இரவு படரும் போதில் விருந்துபசாரம் ஆரம்பமானது. அந்த ஆண்டில் பல்கலைக் கழக வாழ்வை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வெளியேறவிருக்கின்ற மாங்கள் பெரும்பாலோ மண்டப இறுதி வருட மாணவர்களுக்கான இறுதி வந்த விருந்துபசாரம் நடைபெற இருந்தது.

“இவா, நீ இம்முறை டின்னருக்குக் கங்காவை இன்வைற் பண்ணு, நான் புஸ்பாவைக் கூப்பிடுகிறன்...” என்றால் சிகாமளி.

தெய்வசிகாமனி கூறியது சிவராசனுக்குச் சரியாகவே பட்டது. கடந்த தவணை நடந்த சோசலுக்குக் கங்கா அவளை அழைத்துச் சென்றிருந்தாள். இம்முறை கங்காவை அழைக்கத்தான் வேண்டும். அவளை அழைத்த போது மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் வருவதற்கு அவள் ஒத்துக் கொண்டாள்.

விடுதி மாணவர்கள் தங்களை அலங்காரம் செய்து கொண்டு தாங்கள் அழைத்திருந்த மாணவிகளை எதிர் பார்த்து விடுதி மண்டப வாயிலில் நின்றிருந்தார்கள். தான் அணிந்திருந்த சேட்டும் லோங்ஸும் அவ்வளவு தரமானதல்ல எனச் சிவராசன் எண்ணிக்கொண்டான்.

தூரத்தில் அழுகுப் பதுமைகளாக மாணவிகள் வருவது தெரிகின்றது.

கங்காவும் வந்தாள்.

அவளது பொன்னிற மேனியைச் செந்திறச் சேலை தழுவியிருந்தது. அழகாகப் பிகாய் கொண்டையிட்டு, ரோஜா ஒன்றை இடதுபுறக் கொண்டையில் குடியிருந்து

தாள். உடலின் இறுக்கத்தையும், நெணிவுகளையும் காட்டத்தக்கதாகச் சேலையை முழங்காலுக்குச் சற்று மேல் 'பின்'பண்ணி இருந்தாள். உதடுகளில் மிக லேசாக லிப்ஸிக் தடவப்பட்டிருந்தது. நடந்து வரும் போது தேவ மங்கை ஒருத்தி மண்ணில் கால் பதித்து வருவது போல இடைசிறுத்து அகன்ற கீழ்ப் புறங்கள் இடதும் வலது மாக அளவோடு அசைய... விழிகளில் அளவோடுவரையுப் பட்ட மையின்... பகைப் புலத்தில் கவர்ச்சியும் காந்தமும் நிறைந்த இரு விழிகள் கொக்கிகளாகி ஆயிரமாயிரம் கனவுகளைத் தேக்கி நிற்க... அந்தக் கூரிய மூக்கு... குழி விழும் கன்னம்... உதடுகள் மலர் இதழ்களா?

கங்காவின் பூரண அழகை அன்றுதான் சிவராசன் கண்டான்.

பெண்மையின் ஆயிரம் படைக்கலங்களும் அவன்து உடலின் ஒவ்வொரு மயிர்க்காலுடாகவும் நுழைந்தன மாபெரும் மன்னர்கள் அழகிகளின் காலடிகளில் கிடந்தார்கள் என்றால் அவற்றில் எதுவித அதிசயமும் இருப்பதாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

"என்ன, இன்வயிற் பண்ணிவிட்டு, அழையாது நிற் கின்றீர்கள்...?" என்று சிரித்தாள் கங்கா. மூல்லை அரும்புகள் முகிழ்த்தன. யார் அவளை அழைத்தது? யாழின் நரம் புகளை மீட்டது யார்? முக்குத் தரளங்கள் குலுங்கினவா? ஒரு கணந்தான்.

"வாருங்கள்..." என்றான் சிவராசன்.

அவளை ஹோலுக்கு அழைத்து வந்தான். ஹோலில் உள்ள கதிரைகள் எல்லாம் நிரம்பி வழித்தன. "வெளியே போடப்பட்டிருக்கும் கதிரைகளில் அமர்வோமா?" என்று கங்கா கேட்டாள்.

விடுதியின் முற்றத்தில் பல கதிரைகள் வட்டம் வட்டமாகப் போடப்பட்டிருந்தன. ஆங்காஞ்கு ஆனும் பெண் ஆனுமாகச் சூடிப் பேசிச் சிரிக்கின்ற ஒளி. சிவராச ஆம்,

கங்காவும் ஒரு ஒதுக்குப் புறக் கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

சற்று நேரம் இருவரிடையேயும் மௌனம் நிலவியது.

கதிரையின் ஒரு புறக் கைப்பிடி மீது அவளது நீண்ட அழகுக் கரம் கிடந்தது. அக் கரத்தில் இரு சோடித் தங்கக் காப்புகள் மின்னின. அவளின் கரத்தில் இருந்த வளையல் களின் பொன்னிறம் அதிகமா, கரத்தின் பொன்னிறம் அதிகமா? அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான் சிவராசன். அவளதுசற்று நீண்டு ஒடுங்கிய முகத்தில் அவன் விழிகள் நிலைத் தன.

அவன் உள்ளத்திலிருந்து சகல நினைவுகளும் அழிந்து போயின. ஒரே ஒரு நினைவு மட்டும் தான் எஞ்சியது...

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறியள்?” என்று கேட்டாள் கங்கா.

“இல்லை... ஒன்றுமில்லை...” என்று தலை குனிந்தான் அவன்: “மிஸ்... கங்கா...”

“சும்மா கங்கா என்றே கூப்பிடுங்கள்... எனக்கு நீங்கள் மரியாதை காட்ட வேண்டாம்...” என்றபடி கங்கா வானத்தைப் பார்த்தாள். தெளிந்த வானில் நட்சத்திரப் பூக்கள் மலர்ந்திருந்தன.

“உண்மையாகவா?”

“...ம்... என்...?”

“கங்கா... என்னுல் உன்னை மறக்கவே முடியவில்லை... கங்கா... கங்கா... நான் உன்னை விரும்புறன்... நேரிக்கீறன்...” —அவன் பேசிக் கொண்டே போனான். அவன் அவனையே கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டேஇருந்தாள்.

“கங்கா என்று அழைத்தபடி, அந்த இளைஞன் அவன் வலக்கரத்தை மெதுவாகப் பற்றினான். அந்தக் கண நேர ஸ்பரிசம்...?

அவன் மெதுவாகக் கரத்தை இழுத்துக்கொண்டாள்.

“ஆக்கள் இருக்கின்றார்கள்...”

அவன் உடல் தண்ணாகக் கொதித்தது, அவனை அப்படியே அள்ளி விழுங்கிவிட வேண்டுமாப் போல ஆவஸ்.

காதுகளின் அரைப் பாகத்தை மறைத்தபடி கார் மயிர் கற்றைகள் கொண்டையில் படிந்திருந்தன. கரு நிறப் பின்னணியில் எலும்பிச்சைப் பழ நிறத்தில் தெரியும் காதுகளில் தொங்கிய வளையங்கள் அசைவது இவனுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்றது. கைவண்ணம் மிக்க சிற்பி ஒருவன் அழுத்தமாகக் கடைந்தது போல நீல நிற நரம்புகள் வெளித் தெரியும் கழுத்து... எவ்வளவு விம்மிதம்...

“கங்கா... நீ என்னை விரும்பவில்லையா?”

அவன் அவனை விழுங்கிவிடுமாப்போல ஊடுருவிப்பார்த்தாள்.

“உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுக்க நான் தயாராக வில்லை. உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுக்காதீர்கள்... கடமைக்குத்தான்... கடமைதான்...” அவன் விழிகள் கலங்கின. சமாளித்துக் கொண்டாள்.

“கடமை... கடமை... என்று குழுறினை சிவராசா. “கடமையைப் புரிவதற்கும், இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஒருத்தியைக் காதலிக்கக் கூட கடமைதடைசெய்யுமா?... கங்கா, கடமை கடமை என்று என்னை கட்டிப் போடாதே. என்னால் உன்னை மறக்க முடியவில்லை... உன்னை இழக்கவும் முடியவில்லை... உன் நினைவு என்னைப் படுத்துகின்றபாடு கொஞ்சமல்ல. நிம்மதியாகப் படிக்கவும் முடியவில்லை... கங்கா கங்கா என்னை வெறுக்காதே...”

அவன் துடித்துப்போனாள்: “என்ன பேசுகிறீர்கள்? நான் உங்களை வெறுப்பதா? அப்படியில்லை... என்னிதயத்தை உங்களைப் போல உங்கள் முன் கொட்டிவிட எனக்குத் தெரியாது. நான் பெண். அவசரப்படுவதால் வரும் இழப்பு வாழ்வில் மறைய முடியாததாகவா இருக்கும்? நடக்கக்

கூடியது ஒத்துக்கலாம். கிடைக்கக் கூடியதுக்கு ஆசைப்படலாம். கிட்டாத ஒன்றிற்காக நான் ஆசைப்பட உரிமையில்லை. சிவா... எனக்கு ஆசைப்படக்கூட உரிமையில்லை’

“கங்கா நான் கிட்டாத பொருளா? அல்லது நீ கிட்டாத பொருளா?’

‘நான் பறிக்கக்கூடியவு தூரத்தில் தான் இருக்கிறன்... நீங்கள் விலைக்கு வாங்க முடியாத இடத்தில் இருக்கிறீர்கள்... ஒரு கணம் உங்கள் குடும்பத்தைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்...’

சிவராசா கதிரையில் சாய்ந்து அமர்ந்தபடி வானத்தை வெறிக்கப் பார்த்தான். இதயம் குரவிட்ட வாறு அலறியது. கடமை என்பதற்கு இன்னேரு பெயர் தியாகமா?

‘என் கடமைகளை நான் மறக்கவில்லை கங்கா..... அவற்றை நிறைவேற்றிவிட்டு...’

கங்கா சிரித்தான்.

‘கடமை நிறைவேற்றம் என்பது பணம் தான் சிவா. அந்தப் பணத்தை நீங்கள் தேடி கடமையை நிறைவேற்ற எவ்வளவு காலமாகும்? அதுக்குச் சருக்கமான வழி சீதனம்... நன்கொடைதான். வேறு வழியில்லை...’

‘கங்கா...’

‘உண்மை அதுதான்... உங்களுக்காக நான் காத்திருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். நீங்களும் உழைத்துப் பணம் தேடி உங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றிவிட்டு வருவீர்கள் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். காலம் நிக்குமா? நீங்கள் ஆண்... எத்தனை வயது வரையும் காத்திருக்கலாம். நான் பெண்... முடியுமா? என் பெற்றேர் சம்மதிப்பார்களா? என் அம்மா விஷம் குடிப்பன் என்பா... அப்பா கண்டிப்பார்... இவற்றையெல்லாம் வென்று நாம் ஒன்று சேர்வதென்பது இலேசல்ல,’

“கங்கா... அதையும் இதையும் சொல்லி என்னைக் குழப்பாடே... கோழைகள் காதலிக்கக் கூடாது...” என்றுன் சிவராசா.

“இது கோழைத்தனமல்ல, நிதர்சன உண்மை... உண்மை எதுவென்று தெரிந்து கொண்டும் அதனைத் தேடி அலைவதால் என்ன பயன்...”

அவன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“கங்கா... எனக்கு எந்த விளக்கமும் வேண்டாம்... ஒன்றே மட்டும் சொல்லு...”

“என்ன? ”

“நீ என்னை விரும்பவில்லையா? ”

“அதை வாயால்... சொற்களால் சொன்னால்தான் நம்புவீர்களா சிவா? ”

அவன் அவளைப் பார்த்தான். ஏக்கம் நிறைந்த பார்வை. அவனது விழிகளைச் சந்திக்க முடியாது கங்கா வின் விழிகள் தாழ்ந்தன.

“இது ஒன்றே போதும் கங்கா. இந்த நினைவுடனே நான் என் கடமைகளை நிறைவேற்றி விட்டு உன்னிடம் ஒடிவருவேன்.”

கங்காவின் இதழ்களில் ஏக்கப் புன்னகை. கங்காவின் கரத்தில் இருந்த கைப்பை தவறிக் கீழே விழுந்தது. சிவராசா அதனை எடுத்துத் திறந்தான். வழக்கமான கண்டோஸ்.

“எனக்கா? ”

“வேறு யாருக்கு? ”

கண்டோசை எடுத்த போது ஒரு மடித்த பேப்பர் தட்டுப்பட்டது. அதனை எடுத்து விரித்தான். அவன் என்னை வரைந்த கிறுக்கல் படம். இருதயமும் அதில் தைத்த அம்பும்.

“இது இன்னுமா இங்கிருக்கிறது?”

“அது இனி அங்கிருக்கத் தேவையில்லை.”

“ஏன்?

“என் காண்ட பாக் இனிக் குப்பைக் கூடையல்ல... மனந்தான்” என்று தலை கு விந்தாள் அவள்.

தின்னர் ஆரம்பமாகியது. அவன் அவனுக்குப் பரிமாறினான். அவள் தடுக்கவில்லை.

இரவு பன்னிரண்டு மணி. அவன் அவளை அழைத்து வந்து விடுதியில் விட்டுவிட்டுத் திரும்பினான்.

படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டான். ‘கங்கா என்னைக் காதனிக்கிழுன்’ என்று பெரும் சூரியலில் சத்தமிடவேண்டும் போல உணர்வு. மெதுவாக முன்முனுத்துக்கொண்டான்.

“கவனமாகப் படியுங்கள்... அதுதான் முக்கியம்” என்று விடைபெறும் போது கங்கா கூறியவை காதுகளில் ஒனித்தன. கவனமாகப் படிக்கத்தான் வேண்டும்.

கணக்கள் எப்போது துயின்றனவோ?

கனவு ஒன்று...

கங்கா மிகக் கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டாள்.

“வாரத்தில் ஒரு நாள் தான் உங்களுடன் வெளியே வருவேன். மற்றைய நாட்களில் நீங்கள் கவனமாகப் படிக்க வேண்டும்.”

அவனுக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது. ஒவ்வொரு நாள் மாலையையும் இனிமையாகக் கழிக்க விரும்பினான் அவன். ஆனால், அவளது கட்டளைக்கு மறுப்பேது?

மாலையின் இனிய வேளையில் ஒருநாள் அவர்கள் கங்கைக்கரை ஒரப் பாதையில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவன் அவள் இடையை மெதுவாகத் தன்னுடன் இழுத்துக் கொண்டான்.

“ஏன் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறீர்கள்? ” என்று அவள் கேட்டாள்.

“வேறு எப்படி நடந்து கொள்வது கங்கா? இது கூடவா செய்யக் கூடாது? ”

“நீங்கள் மிக மோசம்... இதற்காகத்தானு காதலித் தீர்கள்? ”

“மாம்பழுத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு உண்ணுதே என்றால்? ”

“கிணற்று நீரை ஆற்று வெள்ளம் கொண்டுபோய் விடுமா? ”

“போன காலம் திரும்பி வருமா கங்கா? அனுபவிக்க வேண்டிய காலத்தில்...” என்றபடி அவன் அவளை இழுத்து அணித்தான்.

“விடுங்கள் இதென்ன மிருகங்களைப் போல நடு வீதியில்...” என்றபடி அவன் திமிறி ஒதுங்கினான்.

சிவராசனின் உடல் அனலாகத் தகித்தது. கங்காவின் எழில் அவளை நிலை குலைய வைத்தது.

“கங்கா... பிளீஸ்... பிளீஸ்... ஒரே ஒரு தடவை...” என்றபடி அவளை முரட்டுத்தனமாகப்பற்றி அணித்தான். தூரத்தில் ஓளி பாய்ச்சியபடி கார் ஒன்று விரைந்து வந்தது. காரில் இருந்தவர்கள் நிச்சயமாக இந்த நடுத்தெரு நாடகத்தைப் பார்த்திருப்பார்கள். கங்கா உண்மையில் குன்றிப்போனான்.

“நீங்கள் மிருகம்...” என்றபடி கங்கா வேகமாக நடந்தாள்.

“கங்கா... சொறி...” என்று அவன் கெஞ்சினைன். விடுதி நெருங்கி விட்டது. அவள் கூறினாள்:

“இனிமேல் இப்படி நடந்து கொண்மார்கள் என்றால் பிறகு உங்களுடன் ஒரு போதும் பேச மாட்டேன்.”

இதற்காகவா அவன் அவளைக் காதலித்தான். எல்லா ரையும் போலப் பல்கலைக்கழகத்தில் இன்பமாக இருக்க வல்லவா அவன் விரும்பினான்.

வீட்டுச் சிந்தனைகள் அவன் மனதை விட்டு அகன்றன. கங்கா என்ற ஒருத்தியின் அழகே அவனைப் பித்துக்கொள்ளச் செய்து கொண்டிருந்தது.

அவன் மீண்டும் ஒரு தடவை அப்படி நடந்து கொண்டான்,

கங்கைக்கரை ஓரப் பாதையில் அவனும் கங்காவும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“கங்கா... நீ என் இப்படி இருக்கிறோய்?”

“எப்படி...?”

ஜிம்மையத்தின் வெளி விருந்தையில் இருவர் அமர்த் திருந்தனர். காதலின் வேகம், அவசர அனுபவிப்பு.

“தீச்சி...” என்றால் கங்கா.

அவன் வெறியோடு அக்காட்சியைப் பார்த்தான்.

“வாருங்கள் போகலாம்...” என்றபடி அவள் திரும் னள்.

“இப்படி வல்வேர்ஸ் பார்கிக்குள்ளால் போய் ஏறி ஹஸ் உன் விடுதி வரும்... இதால் போவம், என்ன...”

“வேண்டாம்.....”

“இதாலேயே போவம்...”

அரை மனதோடு அவள் ஒத்துக் கொண்டாள். இருண்ட குழந்தை. ஒங்கி வளர்ந்த மரங்கள் இருள்பட வைத்தன. மகாவலி கங்கை விரைகின்ற சலசலப்பும் கேட்டது.

“கங்கா...”

“என்ன...?” அவன் நெருங்க அவள் விலகி நடந்தாள்.

“கங்கா...” என்றபடி அவன் அவளை அணக்க முயன் றான்.

“வேண்டாம்... வேண்டாம்... தயவு செய்து வீடுங்கள்...” என்று அவள் கெஞ்சினான்.

அவன் எல்லாவற்றையும் மறந்து அவனோ வெறியோடு இழுத்து அண்டதான். அவன் பயத்தோடு திமிற... அவன் திமிறிப் பின் செல்ல பின்னுசின் பட்டன்கள் அறுந்தன.

“ஐயோ... என அவன் வீறிட்டான். அவன் வீறிட்ட தும் தான் சிவராசனுக்கு சுயநினைவு வந்தது. ‘‘வெறி பிடித்த மிருகம் நீ...’’

கங்கா அவனை உதறி விட்டு வேகமாக ஓடினான்.

“கங்கா... கங்கா...”

“இனி அந்த உறவு இல்லை...”

விடுதியின் பின்புறமாக அவன் ஓடி மறைவது தெரி கின்றது.

சிவராசன் திக்பிரமை கொண்டவருகை அப்படியே அமர்ந்து கொண்டான்.

“கங்கா...” என்று அலறியவாறு அவன் கண் விழித் தான். அவன் கணவு கண்டான் என்பதை அவனுல் சில நிமிடங்கள் ஏற்க முடியவில்லை. பொல்லாத கணவு.

17.

மத்தியானம் சாப்பாட்டிற்குப் பின்னர் சற்று ஒய் வாக சிவராசன் கட்டிலில் படுத்திருந்தான். இறுதிஆண்டு பரிட்சை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. கங்காவிற்கும் இது இறுதி ஆண்டு தான். அவன் பொருளியலில் விசேஷ பட்டம் செய்வதால் இருவரினதும் இறுதி ஆண்டு ஒன்றுக் கூள்ளது.

“ஹாய்.... ஜோக்கர்....” என்றபடி சிகாமணி அட்டகாசமாக அறையினுள் நுழைந்தான்.

“என்னடா... சிகா...”

“இத்தா உனக்கொரு பேரிய கடிதம் வந்திருக்குது... வல் வெற்றர் போலக் கிடக்குது... இந்தா...”

(4939)

சிகாமணி நீட்டிய கடிதத்தை ஆவலுடன் வாங்கிக் கொண்டான். கமலத்தின் கையெழுத்து.

“அக்காவின் கடிதமடா...”

“சரி . . . வாசித்து விட்டு பிறஸ் அடிச்சுக் கிட...” என்றபடி சிகாமணி வெளியேறினான்.

சிவராசன் கடிதத்தைப் பிரித்தான். நீண்ட கடிதம் தான். ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு கமலம் அக்கா கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். என்ன எழுதியிருக்கிறார்களோ? என் படிப் புச் செலவிற்காக ஜயா முன்றும் ஈடும் வைத்திருப்பதாக எழுதியிருக்கிறார்களோ? வீட்டின் வறுமையை எழுதியிருக்கிறார்களோ? சகோதரங்கள் என்னை ஆதாரமாகக் கொண்டு கட்டியிருக்கும் மனக்கோட்டைகளை எழுதியிருக்கிறார்களோ? தான் பிரித்துக் கொண்டு வெளியேறிவிடமுடியாக அன்பு வலையால் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை அவன் உணர்த்தான்.

“. . . இன்னும் இரண்டு மாதங்களில் உன் படிப்பு முடிந்து விடும். நீ முதலாம் பிரிவில் சித்தி பெற்று யூனி வேசிற்றியிலேயே லெக்சரராக வருவாயென இங்கு கதைக் கிறூர்கள். கேட்பதற்கு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. எங்கள் குடும்பம் உன்னல் உயர்வடைய இருப்பதை என்ன என்ன பூரிப்பாக இருக்கிறது. ஜயாவிற்கு எப்போதும் உன் பேச்சுத் தான். அம்மா ஒவ்வொரு கோயில்களாக உனக்கு அர்ச்சனை செய்து கொண்டே திரிகிறு. நேற்றும் சன்னதிக்குப் போயிட்டு வந்தா . . .” கமலம் அக்கா எழுதியிருந்தான்.

இவற்றைப் படிக்கப் படி கூக்க சிவராசனைக் கவலை சூழ்ந்து கொண்டது. நீண்ட பெரு மூச்சினை விட்டபடி தொடர்ந்து படித்தான். பெற்றுரின் அன்பு அவனை துவள வைத்தது.

“தம்பி, புதிதாக உன்னைப் பற்றிய ஒரு செய்திஇன்று கேள்விப்படுகிறேன். ஜயாவிற்கோ அம்மாவிற்கோ அது தெரியாது. அவர்களுக்குத்தெரிந்தால் ஏங்கிவிடுவார்கள்.

அவர்களின் மனக்கோட்டைகள் எல்லாம் உடன் தரை மட்டமாகிவிடும். பூவும் காயுமான மாமரம் ஒன்று ஒரு இரவில் சாய்ந்தது போல ஒரு உணர்வு இச்செய்தியை அறிந்ததும் எனக்கு ஏற்பட்டது.”

ஒருகணம் சிவராசன் வாசியாது நிறுத்தி னன். கங்கா வின் செய்தியாகத் தான் இருக்கவேண்டும். கங்காவிற்கும் அவனுக்கும் இடையில் நிலவும் உறவினா அவன் குடும்பத் தினர் ஏற்கும் நிலையில் இல்லை. அவன் அவர்களுக்காகப் படைக்கப்பட்டவன்.

“நீ அப்படி நடக்கக்கூடியவன் அல்ல என்று எனக்குத் தெரியும். ஜயா அப்படி எங்களை வளர்க்கவில்லை. உன்னை நம்பி இங்கே ஒரு குடும்பமே இருக்கிறது என்பதை நீ மறக்கக் கூடியவன் அல்ல. உன்னை எனக்குத் தெரியாதா தம்பி.. என்றாலும் கேள்விப்பட்டதும் இடிந்து போனேன். நெருப்பில்லாமல் புகையாது என்பார்கள். பல்கலைக்கழகத்தில் எத்தனையோ பெண்களுடன் பழக வேண்டியிருக்கும். அதைப் பார்த்து விட்டு எவரோ தவரூக்கக் கதை பரப்பியிருக்க வேண்டும். உனக்கும் யாரோ ஒரு மாணவிக்கும் தொடர்பு என்று சொன்னார்கள். இதுக்காக நீ கவலைப்படவேண்டாம். இப்படி எத்தனை பொய்க்கதைகளைக் கட்டிவிடுவார்கள். கவலைப்படாதே. கவனமாகப்படி.”

கமலம் அக்கா அவன் மீது எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான்?

“தங்கச்சி கனகத்தின் நடத்தை கவலைக்குரியதாக இருக்கிறது.”

சிவராசன் டக்கென்று எழுந்து அமர்ந்து கொண்டான், கரத்தில் சிறியதொரு நடுக்கம். ஆவலோடு கண்கள் தமக்கையின் கடிதத்தில் மேய்ந்தன,

“உன் சிநேகிதன் பாலசுப்பிரமணியம் கனகத்திற்கு காதல் கடிதாக கொடுத்திருக்கிறான். இவரும் சம்மதித்து வாங்கியிருக்கிறான். இவர்களிடையே இப்படித் தொடர்பு

வெகு காலமாக இருப்பது இப்ப தான் தெரிய வந்தது. கனகத்திற்கு ஐயா நல்ல அடி அடித்தார். அம்மா மருந்து குடிக்கிறன் என்கிறு. கனகத்தை இப்ப வெளியில் வீடுவ தில்லை. பாலன் அவனைத் தூக்கப் போவதாகச் சொல்லித் திரிகிறான்.''

'எளிய நாய். இவருக்கு இப்ப பிடரியைப் பொத்தி உதை கொடுக்கவேண்டும். கண்டறியாத காதல். முதேசி, என சிவராசனின் மனம் எண்ணியது. மறுகணம் விழித் துக்கொண்டது. அதில் என்ன தவறு? அவன் மட்டும் காதவிக்கலாம்? அவன் காதவிக்கக் கூடாதா? பாலன் நல்லவன் தான். கமக்காரன். ஒரு விதத்தில் சொந்தக் காரன். மிளகாய்ச் செய்கையில் ஏராளமாக உழைத்து கணவீடும் கட்டியிருக்கிறான். கனகம் விரும்பினால் அவனும் சம்மதித்தால் செய்து கொண்டு போகட்டுமே? ஆனால், குமலம் அக்கா? அக்காவிற்குக் கலியானம் நடப்பதற்கு முன் தங்கச்சிக்கு நடக்கக் கூடாது.

'நான்கு நாட்களுக்கு முன் மாமாவிற்கு நெஞ்சனைப்பு வந்துவிட்டது. டொக்டர் பிலிப்ஸிடம் காட்டி ஞர்கள். அவர் வார்டில் மறித்து விட்டார். ஐந்து நாட்கள் வார்ட்டில் இருந்தார். நாங்கள் எல்லாரும் போய்ப் பார்த்தோம். எங்களைக் கண்டதும் அழுதார். நல்லாயன்து விட்டார். இது முதல் கார்ட் அற்றுக்காம். ஐயா வும் கோபத்தை மறந்து போய்ப்பார்த்தார். இப்போது சுகம். சரோசாவிற்கு உடன் கலியானம் செய்து வைத்து விட மாமாமுயல்கிறார். தனக்கு ஒன்று நடப்பதற்கிடையில் கலியானத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்பது அவர் ஆசை. சரோசா ஒத்துக்கொள்கிறாளில்லை. மாமாவிற்கு அவன் போக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நெற்று எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்.'

சிவராசன் தொடர்ந்து படித்தான்:

'சரோசா கல்யாணம் செய்தால் உன்னைத்தான் செய் வன் என்று பிடிவாதமாக நிற்கிறாளாம். மாமா மாமிக்

கும் விருப்பந்தானும். எவ்வளவு சீதனம் வேண்டுமானு அம் தாழூராம். ஒன்றுக்கை ஒன்று. குமருக்கூக்கெல்லாம் தானே சீதனம் கொடுத்து நல்ல இடத்தில் கவியாணம் செய்து வைக்கிறாம் என்று எவ்வளவோ சொன்னார். அழாக் குறை தான். அம்மாவிற்கு விருப்பம். ஜயா மாமாவை ஒரு வார்த்தை தான் கேட்டார். ‘சிவராசா உன் மகனுக்கு அவளைச் செய்வன் என்று வாக்குக்கொடுத் திருக்கிறானே?’ என்று. மாமா இல்லை என்றார். ‘சிவராசா சரோசாவை நிமிர்ந்தும் பார்ப்பதில்லை’ என்றார். ‘அது தானே’ என்றார் ஜயா திருப்தியாக. ‘என்ன மச் சான் முடிவு சொல்லிறியன்’ என்று மாமா கேட்டார். ‘சோதனை முடியட்டும். அவனும் வரட்டும். எல்லாம் சரி வந்தால் செய்யலாம்’ என்றார். மாமா திருப்தியோடு போனார். இவற்றையெல்லாம் இப்ப உனக்கு எழுதக் கூடாது என்று தான் நினைத்தேன். உனக்கு எழுதாமல் விடவும் முடியவில்லை. சரோசா நல்ல அடக்கமான பிள்ளை. உனக்கு ஏற்றவள். இதையெல்லாம் எண்ணி இப்போது படிப்பைக் குழப்பிக் கொள்ளாது கவனமாகப் படிக்க வும்.’

அக்கா வேறும் பல விடயங்கள் எழுதியிருந்தாள். ஆடு குட்டி போட்டது வரை எழுதியிருந்தாள்.

சரோசாவை எண்ணும் போது சிவராசனுக்குப் பரி தாபமாக இருந்தது. இந்தப் பேதைப் பெண் போயும் போயும் என்னவிரும்புகிறானே? அப்படிஎன்னிடம் என்னத்தைக் கண்டு விட்டாள்? அவளிடம் இருக்கிற செல்வத் திற்கு எவ்வளவு உயர்ந்த உத்தியோக மாப்பிள்ளைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்? இது தடக்கக் கூடியது தானு? என் கங்காவை எப்படி நான் இழக்க முடியும்?

கமலம் அக்கா கடிதத்தின் இறுதியிலும் சரோசாவை பற்றி எழுதியிருந்தாள்.

‘அம்மன் கோவில் திருவிழாவில் சரோசாவைக் கண்டேன். மச்சாள் மச்சாள் என்று கூடவே திரிந்தாள். உன்

மீது அவளுக்கிருக்கிற அன்பையும் ஆசையையும் புரிந்து கொண்டேன்.''

புதிய பிரச்சினைகள் உருவாகின்றனவோ? கங்காவின் இனியமுகமும் செயல்களும் உள்ளத்தில் நிழலாடின. அவன் வெட்கத்தோடு தலைகுளிந்து சிரித்தமை அவன் மனதில் சதிராடியது.

'கங்கா, என் உயிரே... நான் இழக்கக்கூடாத செல்வம் நீ.'

சிவராசன் நேரத்தைப் பார்த்தான். இரண்டரை மணி. மூன்று மணிக்கு விரிவுரை ஒன்றிருக்கிறது. நான்கு மணிக்கு கங்காவையும் சந்திக்க வேண்டும். கடிதத்தைக் கவரில் இட்டு பைலில் வைத்தான். லோங்சை மாட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

கங்கா அவணை ஊடுவிப்பார்த்தாள்.

"என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்? . . . "

"ஒரு மாதிரியா? அப்படியென்றால்... எப்படி? அவன் சிரிக்கமுயன்றுன்.

"கலகலப்பீல்லாமல் எதையோ பறி கொடுத்தவர் போல்!'

"அப்பிடியில்லையே கங்கா... . . "

"உங்களை எனக்குத் தெரியாதா? வீட்டிலிருந்து ஏதா வது கடிதம் வந்ததா?"?

"அது எப்படி உணக்குத் தெரியும்."

"சும்மா அப்பிடியிருக்கும் என்று நினைத்தன்."

"அக்கா கடிதம் எழுதியிருந்தா...வழக்கமான கடிதம் தான். . . ."

"சரி. . . அதுக்காக கவலைப்படாதீர்கள். . . என்றால் கங்கா. "கவனமாகப் படிக்கின்றீர்களா?"

"படிக்கிறன் கங்கா. நீ படிக்கிறூயா?"

"நான் ஜெனால் தானே? படிக்கிறன். நீங்கள் கவனமாகப் படியுங்கள்."

இருவரும் வெகு நேரம் அளவளாவினர். கங்காவிடம் இருந்து விடைபெற்று அவன் விடுதிக்கு வந்தான். இரவு சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கும் போது கமலம் அக்காவின் கடி தத்தை மீண்டும் படிக்க வேண்டும் போன்றதொரு எண் ணம் எழுந்தது.

பைலைத் திறந்து பார்த்தான். அக்கடித்தை அங்கு காணவில்லை.

வழியில் எங்காவது விழுந்திருக்குமோ?

18

அப்பகந்தானைக் குன்றிற்கு அப்பால் இருந்தாற் போல வானம் இருண்டது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் மலை நாட்டின் மாலை மழை கீழிறங்கப்போகின்றது. பரீட்சை மண்டபத்தை விட்டு வெளியே வந்த சிவராசன் வானக் கருமையைப் பார்த்தான். எழுதிய களைப்பு. கை ஒய்ந்து கிடந்தது. பெரும் பிரச்சினை ஒன்று தீர்ந்தது போன்ற நிம்மதி. அதே நேரத்தில் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் வானக்கருமை படர்ந்து கவ்வியது.

இன்றுடன் நான்கு ஆண்டுப் பல்கலைக் கழக வாழ்வு முடிவடைகின்றது.

பல்கலைக்கழக வாழ்வைப் பிரிவது ஒன்றும் கஸ்ட மில்லை. கங்காவை அவன் பிரிய வேண்டும். இனிமேல் அவளை அவன் எங்கு சந்திப்பான்பக்கமை நிறைந்த நினைவுகள்.

நெஞ்சின் ஒரு மூலை வளித்தது. கங்கா இனி உன்னை எங்கு எப்படிச் சந்திக்கப் போகின்றேன்? உன்னைப்பிரிவ தென்பது என்னை இயலக்கூடிய ஒரு நிகழ்ச்சியாகவில்லை.

மெதுவாக மழை தூறியது. சிவராசன் வேகமாக நடந்து பில்லரிங் செக்சனில் ஏறினான். கைக்குட்டையால் முகத்தை அழுக்கித் துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த

போது அவன் முன் கங்கா சிரித்தபடி நின்றிருந்தாள். அந்தச் சிரிப்பு பூரணமான சிரிப்பாகவில்லை. பிரிவின் ஏக்கமோ?

“கங்கா”

“நல்லாச் சோதனை எழுதுவேங்களா?”

“நல்லா எழுதினேன். எதிர் பார்த்ததிலும் நல்லாவே எழுதினேன்... கங்கா.”

அவன் அவனை நியிர்ந்து பார்த்தாள். முகத்தில் கவலையின் படர்ச்சியூடே மகிழ்வின் சாயல் தெரிந்தது.

“நீ கங்கா நல்லாச் செய்தியா?”

“ஏதா செய்தன். என்னால் நல்லாச் செய்யவேமுடியவில்லை. ஆனால் பாஸ் பண்ணுவன் என்று நினைக்கிறேன்”

“கங்கா என்ன அப்படிச் சொல்கிறேய்...நீ...”

வானில் மின்னால் கிளைகள் சீறி அழிந்தன. கங்கா வெளியே படபடவெனச் சொரியும் மழைப் பெருக்கைப் பார்த்தாள். பின்னர் காண்ட பாக்கைத் திறந்தாள். அதனிலிருந்து கண்டோல் ஒன்றை எடுத்தாள். எடுக்கும் போது அவன் கரம் நடுங்கியது.

“இந்தாருங்கள் சிவா... இதுதான் நான் உங்களுக்குத் தருகின்ற கடைசி கண்டோல்.”

சிவராசன் துடித்துப் போனான். “கங்கா நீ என்ன சொல்கிறேய்? பிரிவிற்காக இவ்வளவு கவலைப்படுகிறேயா?”

“பிரிவு நிரந்தரமாகிவிடும் என நம்பும் போது...” கங்காவின் விழிகள் கலங்கின. கஷ்டப்பட்டுக் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“இல்லை கங்கா விரைவில் உன்னே என் துணையாக குவேன்.”

கங்கா சோகத்தோடு சிரித்தாள். அவன் மெதுவாக அவன் கரத்தினைப் பற்றினான். அவன் உடன் உதறவில்லை. சற்று நேரத்தின் பின்னர் கரத்தினை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

“உங்கள் சக மாணவிகளிடம் ஒட்டோகிறுப் வாங்கச் சொன்னியன். இந்தாருங்கள் ஒட்டோகிறுப். நீங்கள் சொன்ன அத்தனை பேரும் எழுதியிருக்கிறார்கள். நானும் எழுதியிருக்கிறேன்.”

சிவராசன் ஒட்டோகிறுப்பை வாங்கிக் கொண்டான்.

“கங்கா நினைவில் இருக்கவேண்டியவர்கள் தான் ஒட்டோகிறுப்பில் எழுதவேண்டும். மறக்கக் கூடாதவர்கள் தான் எழுதுவார்கள். நீ ஏன் எழுதினாய். நீ என் நினைவில் என்றும் அழியாத என் ராணி...என் உயிர்...என் செல்வம்... நீயுமா எழுதவேண்டும்?

“எழுத வேண்டும் போல இருந்தது. எழுதினேன், நானும் உங்கள் வாழ்வில் குறுக்கிட்ட நண்பர்களில் ஒருத்தியாக...”

“கங்கா...” என அவன் வீரிட்டான். அவன் ஏக்க மாகப் புனரைக்கத்தான். விழிகளில் அவன் என்றுமே சந்திக்காத உணர்ச்சிப் பொருமல்.

“கங்கா உனக்கென்ன இன்று பிடித்துவிட்டது? ”

“எனக்கு விசர் தான் பிடித்திருக்கிறது... விசர் தான் சிவா... எங்களைப் பெற்றவர்கள் எத்தனை கனவுகளுடன் எங்களை இங்கு அனுப்பி வைக்கின்றார்கள். நாங்கள் எங்கள் எண்ணப்படி இங்கு காதலிக்கிறோம்.”

“இந்த நேரத்தில இது கதைக்கவேண்டியவை தானு கங்கா... பெற்றேருக்கு நாங்கள் என்ன துரோகமா செய்யிறும்?”

“இப்போது கதைக்காமல் இனி எப்ப கதைக்கிறது சிவா. என் அப்பா என் மீது உயிரையே வைத்திருக்கிறார். எனக்கு என் மீது வைத்த நம்பிக்கையால் பூரணமான சுதந்திரம் தந்திருக்கிறார். அவர் எங்கள் உறவை நிச்சயம் வரவேற்கமாட்டார் சிவா.”

மலை முகடுகளில் இடி இடித்தது. அவன் பதறித் துடித் தான்.

“கங்கா தீ என்ன சொல்கிறுய்? ”

“என் அம்மா என் காதலை அறிந்தால் நிச்சயம் விசம் குடிப்பாள் சிவா.”

“கங்கா நீ என்ன பேசுகிறுய்? ”

அவள் அவனை ஆழமாகப்பார்த்தாள். கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன.

“நான் என்ன சொல்கிறன் என்று புரியவில்லையா சிவா? ”

“கங்கா...”

“நாங்கள் இந்தப் பிறவியில் ஒன்று சேரவே முடியாது. ஒன்று சேரவே முடியாது” என்றவாறு தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு விம்மினான் கங்கா.

“கங்கா எத்தடை வந்தாலும் தான் உன்னைக்கைவிடமாட்டேன். உலகமே எதிர்த்தாலும் நான் உன்னை மனக்காமல் விடமாட்டேன்... நம்பு.”

அவன் அவள் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டான். ஒரு கரம் அவள் விழிநீரைத் துடைக்க விரைந்தது. கங்கா அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் விலகிக் கொண்டாள்.

“எங்கள் இருவரின் இன்பத்திற்காக எங்களை நம்பி யிருக்கின்றவர்களின் வாழ்வுகளைப் பணியம் வைப்பதா? ”

“கடமை...கடமை... அது எக்கேடு கெட்டுப் போன மூலம் பரவாயில்லை கங்கா. எனக்கு நீ தான் வேண்டும்... என் கங்கா தான் வேண்டும்? ”

“உங்களைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய உங்கள் தந்தை? ”

“அது அவர் கடமை! ”

“உங்கள் மீது அன்பையெல்லாம் சொரிந்து வளர்த்த தாய்... உங்களால்...”

“கங்கா தாயன்பு பிரதிபலன் எதிர்பார்க்காது.”

“உங்களால் தங்கள் வாழ்வு சிறப்படையும் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் உங்கள் சகோதரங்கள்? ”

“அவர்களுக்கு நான் என் கடமையைச் செய்வேன். அதற்காக என்னை நம்பிய உனக்கு நான் செய்யவேண்டிய கடமையில்லையா கங்கா.”

கங்கா புனீனகைத்தாள். வெளியே மழை கொட்டி யது. பல்கலைக்கழக மின் விளக்குகள் வீதியில் ஒளியைப் பாய்ச்சின.

“நீங்கள் உங்கள் கடமைகளை மறக்கலாம் சிவா எனக் காக... ஆனால், என்னால் என் கடமைகளை மறக்கமுடிய வில்லையே? என் பெற்றோருக்கு மாருக என்னால் நடக்க முடியவில்லையே?”

“கங்கா... நீயா பேசுகிறாய்? என் கங்காவா பேச ருய்க்?”

“ஓம் சிவா... நான் உங்களைக் கடந்த ஆறு மாதங்களாக ஏமாற்றிவிட்டேன். ஏமாற்றித் தான் விட்டேன்.”

கண்களை மின்னல் பறித்தது போலத் துடித்துப் போனான் சிவராசன். அவனுல் சில கணங்கள் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை. “கங்கா...?”

“என்னை மன்னியுங்கள்... உண்மையாகவே என்னை மன்னியுங்கள்..... என்னைக் கேட்காமலே ஆறு மாதங்களுக்கு முன் என் தந்தை எனக்கு விவாகம் முற்றுக்கி விட்டார். தன் சகோதரி மகனை நான் என்ன செய்வேன்? முகத்தைக் கரங்களில் புதைத்துக் கொண்டு கங்கா அழுதாள்.

“கங்கா அதற்கு நீ சம்மதித்தாயா?”

“என் சம்மதத்தை ஆர் கேட்டார்கள்?”

“அப்ப... கங்கா நீ ஏன் இதனை இவ்வளவு காலமும் மறைத்தாய்?”

“மறைக்காமல் என்ன செய்வது? அன்றே சொல்லி யிருந்தால்... உங்கள் படிப்பு... நீங்கள் இங்கு வந்த நோக்கம்... எல்லாம் வீணையிருக்கும் சிவா.”

அவன் வெறிக்கப் பார்த்தான். அவன் தொடர்ந்தாள்:

“நான் துரோகி... உங்களே ஏமாற்றி விட்டேன்... அதிர்ஷ்டம் எல்லாருக்கும் வாய்ப்பதில்லை. நான் துரதிர்ஷ்டக்காரி... பாக்கியம் செய்யாதவள்.”

“கங்கா...எல்லாவற்றையும் மறந்து இவ்வளவு இலே சாகச் சொல்லிவிட்டாய் உன்னை மறந்து விடும்படி. கட்டையில் வேகும் வரை உன் நினைவு மறக்கக் கூடியதுதானே? கங்கா... என் கங்கா, நாங்கள் பழகியதை கட்டிய கனவு களை எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டாயே? ஒரு கணப் பொழுதில் எப்படி உன்னால் அவற்றை எல்லாம் தூக்கி எறிய முடிந்தது? நீ பொய் சொல்கிறோய்? நீ என்னை ஏமாற்ற வேண்டும் என்று பொய் சொல்கிறோய். என்னை ஏமாற்றுதே கங்கா- உன் பிரிவை என்னால் தாங்கவேழுமியாது. உன்னேன் இழந்து என்னால் வாழுவும் முடியாது.”

“சிவா அமைதியடையுங்கள். எங்களுக்காக நாங்கள் வாழ முடியாதவர்கள்.”

சிவராசன் சினத்தோடு பார்த்தான். உதடுகள் துடித்தன.

“கங்கா என்னை ஏமாற்றிவிடாதே?”

“நான் என்ன செய்வேன்... என்னை மன்னியுங்கள்... மன்னியுங்கள்...”

சிவராசன் திடமாகக் கூறினான்: “கங்கா... உன்னை நான் பிரியமாட்டேன்... நீ எனக்கு வேண்டும்.”

கங்கா அவனை ஊடுருவி விடுபவள் போலப் பார்த்தாள். காற்றுடன் மழைச் சாரல்கள் அவள் முகத்தில் படிந்தன. திடமாக அவள் குரல் ஒலித்தது.

“இப்போதே என்னை உங்களால் அழைத்துச் செல்ல முடியுமா?”

“கங்கா...?”

அது இயலக் கூடியது தானே? படித்து முடிந்து இப்போது தான் அவன் வெளிவந்திருக்கிறான். எங்கு செல்வது? எப்படிப் பிழைப்பது? தந்தை... தாய்... சகோதரங்கள்...?

கங்கா சிரித்தாள். கண்கள் அழச் சிரித்தாள்.

“தயங்குகிறீர்கள் சிவா, நாங்கள் எங்களைச் சுற்றிப் பினைத்திருக்கும் பாசச்சிக்கலில் இருந்து விடுபடவே முடியாது. நாங்கள் குழந்தைகளால்ல. முன்பின் யோசியாமல் முடிவு செய்ய...”

“கங்கா... நான் எப்படி வாழப்போகிறேன்?” சிவராசன் அழுதான்.

“பெண்கள் போல அழுகிறீர்களே? அழாதீர்கள் சிவா... வாழ்வை எதிர் கொள்ளத்தான் வேண்டும். நாங்கள் பழகியதை கனவாக மறந்து விடுவோம்.”

சிவராசன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“கங்கா என்னால் அது முடியாது.”

“எனக்குவிடைதாருங்கள்” என்று விம்மினால் கங்கா. அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் அவன். அவனால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை.

“கங்கா... கங்கா...” இதயம் அழுதது.

அவள் மழையில் இறங்கி நடந்தாள். மின் னவின் வீச்சு வானில் கீறியபடி எழுந்தது. அவள் வேகமாக விரைந்தாள். திக்பிரமை பிடித்தவனாக சிவராசன் நின்றிருந்தான். தூரத்தில் மகாவலி கங்கையின் சலசலப்புக் கேட்டது.

அவன் தோளில் யாரோ கரம் பதித்தார்கள்.

“சிவா...” என்று அன்போடு அழைத்தான் சிகாமணி. “எனக்கெல்லாம் தெரியும் வா...”

சிவராசனின் தோளில் கரம் பதித்து அழைத்தபடி மழையில் இறங்கி நடந்தான் சிகாமணி.

மழை நீருடன் சிவராசனின் விழி நீரும் கலந்து பிரவாகித்தது. கங்காவின் விடுதியைக் கடக்கும் போது அதனை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் சிவராசன்.

“எல்லாம் போச்சது... சிகா...”

படுக்கையில் வந்து குப்புற விழுந்தான். உடை மாற்றும் எண்ணமேயில்லை.

“உனக்கொரு கடிதம் வந்திருக்குது” என்றான் சிகா மணி. “உன் ஐயா எழுதியிருக்கிறார் போலிருக்குது.”

“உடைச்சுப் படி.”

சிகாமணி கடிதத்தை உடைத்துப் படித்தான். கனக சபை எழுதியிருந்தார்.

“உன் படிப்பு முடிவடைவதை நினைக்க நிம்மதியாக இருக்குது. உன் மாமா உன்னைத் தன் மகளுக்குக் கேட்கி ரூர். நானும் சம்மதிச்சிட்டன். கொம்மாவுக்கு வலுசந்தோ ஷம். கமலத்துக்கு உன்மாமாதான்ஒருவாத்திப்பொடியனை முற்றுக்கீயிருக்கிறார். கனகத்திற்கும் உன் சிநேகிதன் பால னுக்கும் என்ன செய்யிறதென்று செய்து வைக்க இருக்கி றம். உன் மாமா காணி ஈட்டையும் மீண்டு விட்டான். எல் லாம் உனக்காகத் தான். வருகிற மாதம் உனக்கும் சரோ சாவுக்கும் எழுத்திற்கு நான் வைச்சிருக்கிறம் ஏதோ எங்களைப் பிடிச்சிருந்த இருள் விலகியது போல இருக்குது.”

அவனை இருள் முடியது போலிருந்தது. அவன் விருப் பின்றியே கங்காவைப் போல எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது. கங்கா... கங்கா...

அவனுக்கு ஒட்டோகிறுப்பின் ஞாபகம் வந்தது. கங்காவும் ஏதோ எழுதியிருப்பதாகக் கூறினாலே? வேகமாக ஒட்டோகிறுப்பின் பக்கங்களைப் புரட்டினான். ஒரு பக்கத் தில் ஏதோ எழுதி அழிக்கப்பட்டிருந்தது. கங்கா தான்... மறுபக்கத்தில் கங்காவின் எழுத்துக்கள்... அவள் எழுதி விருந்தாள்:

“நல்லுறவின் நல்லுதவிகளை நெஞ்சம் மறப்பதில்லை. இழப்பதுமில்லை. இன்ப வாழ்விற்கு இறைவன் ஆசி என்றும் கிடைக்கட்டும்.” —கங்கா.

வெளியே மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

முன்றும் பகுதி

(19)

இளம் காலை மலர்ந்தது. சிவராசனால் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்க முடியவில்லை. உடல் அசதியாக இருந்தது, உடலைக் குறுகிக் கொண்டு பொய்த் தூக்கம் செய்தான். பிள்ளையார் கோவில் அதிகாலைப் பூசை மணி இன்று வழைமைக்கு மாருகச்சற்றுச் சுணங்கி ஒலித்தது.

பூசை மணியின் ஒலி அவனை நன்கு விழிப்புறச் செய்தது. போர்வையை உதறித் தள்ளி விட்டு எழுந்த போது கிளாஸ் ஒன்றில் தேநீர் ஏந்தியவாறு சரோசா அறைக்குள் நுழைந்தான். எப்படித்தான் இவள் அதி காலையில் எழுந்துவிடுகின்றார்களோ? பனி விலகாக் காலை வேலை என்றாலும் சரி, மழை பெய்து ஒய்ந்த குளிர் பொழுதாயினும் சரி சரோசா எழுந்து குளித்து விடுவாள். அவன் விழிக்கும் போது கையில் வாய் கொப்பளிக்கத் தண்ணீரும், அருந்த கிளாஸ் நிறையத் தேநீருமாக அவள் எதிரில் நிற்பாள்.

ஒரு மாதமாக இந் நிலையில் மாற்றமில்லை. ஆம், அவன் அவன் மனைவியாகி ஒரு மாதமாகின்றது. காலம் தான் எவ்வளவு விரைவாகச் சிறகு கட்டிப் பறக்கின்

நது. நேற்றுப் போல இருக்கின்றது விவாகமாகி. முப்பது நாட்கள் ஓடிவிட்டன.

“இந்தாருங்கள் அத்தான்...” என அவள் டுன் னகெத்தவாறு தேநீர் கிளாசை நீட்டினால். அவன் அதனை வாங்காது அவளையே பார்த்தான். சரோசா கல்யாணத் திற்குப் பின்னர் சற்றுப் பூரித்திருந்தாள். மகிழ்வின் பூரண பொலிவு அவளில் தெரிந்தது. அவன் பார்வையைத் தாழ முடியாமல் அவள் நெளிந்தாள்.

என்ன பார்வை?..தெரியாதவளைப் பார்க்குமாப் போல...

“சரோ..நீ இப்போது பார்க்க எப்படி அழகா இருக்கின்றாய் தெரியுமா?...”

“எப்படி அழகா இருக்கிறன்?.....நல்ல குண்டாகி வருகிறன்... இப்படிக் குண்டாகக் கூடாது என பாக்கியம் சொல்லுகிறான்...பெண்கள் தங்கள் அழகையும் உடலையும் எப்போதும் நல்லநிலையில் வைத்திருக்க வேண்டுமாம்...அப்ப தான் கணவன் மாரை கையில் வைத்திருக்க வாமாம்...இல்லாட்டில்...” அவள் தொடர்ந்து கூருது சிரித்தாள். அவன் அவளை இழுத்தவாறு கேட்டான்:

இல்லாட்டில்.....?”

“அதையேன் உங்களுக்கு ...தேத்தண்ணி ஆறுது குடியுங்க அத்தான்...”

அவன் கிளாசை வாங்கிப் பருகினான். பருகிவிட்டு கிளாசை அவளிடம் கொடுக்கும் போது அவன் கேட்டான்: “சரோ... நீ என் அப்படி பிடிவாதமாக நின்றாய் என்னைத் தான் மனக்க வேண்டும் என்று... என்னை மனக்காவிடில் மருந்து குடிப்பன் எண்டியாமே?...”

அவள் சிரித்தாள். கன்னங்கள் குழிவிழுந்தன.

“இதை நீங்கள் என்னிடம் எத்தனை தடவை கேட்டு விட்டியல்...நானும் எத்தனை தடவை பதில் சொல்லிவிட்டன்?...மீண்டும் சொல்லவா?...”

“சொல்லன்... சரோ....”

“இப்ப மாட்டன்...”

“எப்ப.....?”

“ராவைக்கு...” என்று வெட்கத்தோடு அவள் சிரித் தாள்.

ராவைக்கு முடியாது சரோ... இன்று இரவு மெயிலில் நாங்கள் மட்டக்களப்பிற்குப் போறம்...”

“ஓ... நான் மறந்து போனன்... அத்தான், அதுக்கிடையில் நான் ஒரு வீட்டிற்குப் போட்டு வரப்போறன்...”

“எங்கு?...”

உங்க வீட்டிற்குத்தான்... மாமி வரச் சொன்னவ...”

“போவன்..... போட்டுக் கெதியா வா சரோ...”

நீங்களும் வாருங்களேன்...”

“எனக்கு வெளியில் கொஞ்சம் வேலையிருக்குது... நீ மட்டும் தம்பியோடு போயிட்டு வா. நான் வேண்டு மானால் சூட்கேசில் பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தமாக உடுப்புகளை அடுக்கி வைக்கிறன் சரியா.....?” என்றவாறு அவளின் கன்னத்தை கிள்ளினான். அவள் பொய்க்கோபத் தோடு சின்னங்கினான். அவன் அவளின் அரையில் கிள்ளி விட்டான்.

ஆ“...” என்றபடி சரோசா அறையை விட்டு விரைந்தாள்.

சிவராசன் அவ்வாரப் பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்து பிரித்தான். பிரித்த பக்கத்தில் ஒரு சிறுகதை. சிறுகதையின் முதல் வாக்கியம் இப்படி ஆரம்பித்தது; அன்பே, நீ ஏன் என்னை வெறுத்து ஏமாற்றினாய்?...” அவனால் தொடர்ந்து படிக்கமுடியவில்லை’ மனக்குகையில் எதிரொலிகள் திட்டமிரண எழுந்தன.

கங்கா... கங்கா...

நீ இப்போது எங்கிருக்கிறோய்? எப்படி இருக்கிறோய்? எவ்வளவு அன்பாக பழகினோம்.

எவ்வளவு இனிமையான கனவுகளுடன் சிரித்து மகிழ்ந் தோம். எல்லாம் ஒரு நாளில் கனவாய் போய்விட்ட னவே? கங்கா நீ ஏன் என்ன வெறுத்தாய்? ஏன் என்ன எமாற்றியே?

கங்கா... கங்கா... அவன் இதய அடிவாரத்தில் இருந்து ஏக்கத்தின் பிரதிபலிப்பாக வளிப்பாயும் அழைப்பிற்குப் பதில் எங்கே? தீ அவியாத் தணலாக அவன் இதயம் இருந்தது.

கங்கா என்னை விட்டே நீ ஒடிவிட்டாய். என்னைவிட்டு... நீ ஒடலாம். ஆனால், என் இதய உணர்வுகளின் கொந் தலிப்பை நீயன்றி வேறு யார் தணிக்க முடியும்? முடிவிலா மலரின் மென்மையைப் பணி நிலவின் குளிர்மையை நீயன்றி வேறு யார்தான் தரமுடியும்? முடிவிலா இதய வானத் தின் கருநீலத்திரையில் ஒன்றி மின்னலாக சீறிப் பினந்த நீ இன்று என்னை இருளில் ஆழ்த்திவிட்டுப் போய் விட்டாயே?

கங்கா, உயிரோடு பினைந்த உறவு போல உன்னையே நான் தேடி அலைந்த நாட்கள்? உன்னை மறக்க என்னால் முடியவில்லையேடி... நான் என்ன செய்வேன்?

அவன் பத்திரிகையைத் தூக்கி வீசிவிட்டு எழுந்தான். மனம் குழம்புகிறது. அவன் இனிக் குழம்பக் கூடாது.. அவனுக்காக ஒருத்தி இருக்கிறான் சரோ...

அறையின் ஒரு மூலையில் தேக்க அலுமாரி இருந்தது. அதன் மேல் சூட்கேசுகள் இரண்டுகிடந்தன. சரோ உடுப்புகள் அடுக்கிவைக்கச் சொன்னாலோ? இல்லையில்லை நான் தான் அடுக்கி வைப்பதாகச் சொன்னேன்.

நல்ல சூட்கேஸ் ஒன்றை அலுமாரியின் மேலிருந்து இறக்கிவைத்தான். கரப்பான் ஒன்று வேகமாக சூட்கே சினுள் நுழைவது தெரிந்தது.

அருவருப்புடன் சூட்கேசை திறந்தான். கரப்பானைக் காணவில்லை. எங்கு போயிருக்கும்? சூட்கேசின் அடியில் விரித்திருந்த பேப்பரினுள் நுழைந்திருக்குமோ?

பேப்பரை எடுத்து உதவினான். கரப்பானுடன் கடிதம் ஒன்றும் கீழே விழுந்தது. கடிதத்தை எடுத்தான். சரோ சாவுக்குரிய கடிதம். கடித உறையில் இருந்த எழுத்துக்கள்...? அவ்வெழுத்துக்களை அவன் மறக்க முடியுமா? கங்கா இவை உன் எழுத்துக்கள். நீ சரோசாவுக்கு அப்படி என்ன எழுதியிருப்பாய்?

மிதந்தபரபரப்போடும், ஆவலோடும் அவன் கரங்கள் கடிதத்தைப் பிரித்தன. கண்கள் வேகமாகக் கடிதத்தில் மேய்ந்தன. விழிகள் கலங்கி நீரைச் சொரிந்தன.

“...சரோ, நீ உன் அத்தான்மேல்இவ்வளவு காதல் கொண்டிருப்பாய் என்று நான் என்னவில்லை. உனக்குரியவரை நான் அபகரிப்பதாகக் குற்றம் சாட்டியிருந்தாய், இதயம்என்றுள்ளுஇருக்கிறதே சரோ. உனக்குரியவரை நான் ஒருபோதும் அபகரிக்க மாட்டேன். அவரின் பொறுப்புகளை, கடமைகளை அவரை நம் ரியிருக்கும்குடும்பத்தினரை நான் அறியாதவள்ள. அவரின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க நான் வலுவற்றவள். உன்னால் தான் அவற்றைத் தீர்க்க முடியும். கமலம் அக்கா அவருக்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தையும் நான் படிக்க நேர்ந்தது. அவரின் வாழ்வை என் ஒருத்திக்காக நான் அபகரிக்கலாமா? என்று பல நாட்கள் நான் என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். நீங்கள் எல்லாரும் கண்ணீர்விட்டு என்னைத்திட்ட, அவரின்கடமைகளை நிறை வேற்றிவைக்கவழியற்ற நான் அவரைத் துயரில் ஆழ்த்துவதா? மாட்டேன். நான் முடிவு செய்து விட்டேன். அதிர்ஷ்டம் என்பது எல்லாருக்கும் வாய்ப்பதல்ல சரோ. நான் தூரதிஷ்டம் பிடித்தவள். உன் அத்தானை உன்னிடமே திருப்பித் தரும் படி கேட்டாய். அவரை அப்படியே உன்னிடம் தந்துவிட்டேன் சரோ. எனக்காக உன்னிடம் ஒன்றைத்தான் யாசிக்கிறேன். எப்போதாவது அவரிடம் எனக்காகச் சொல், அவரின் கங்கா அவரை ஒருக்காலும் ஏமாற்றவில்லை என்று. கடைசி நாள் அவள் அவரிடம்

சொல்லியதெல்லாம் மனமறிந்த பொய் என்று சொல் இதயத்தைக் கல்லாக்கி அவரின் இதயத்தை சுக்கல் சுகலாக்கி விடைபெற்றேன் என்று சொல்' சொவாயா...?'

தொடர்ந்து அவனுல் படிக்க முடியவில்லை அபடியே பிரமை பிடித்தவனாக அமர்ந்துவிட்டான். அவன் கரத்தில் கங்காவின் கடிதம் படபடத்தது.

கங்கா...கங்கா...இதயம் அழுதது. நான் எவ்வளவு தப்பாக உன்னைக் கணித்து விட்டேன்.

நீ செய்தது?.....கங்கா.....கங்கா.....

அறைவாசலில் நிழலாடியது. சரோசா நின்றிருதாள். அவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டாள். ஓவந்து அவன் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

என்ன மன்னியுங்கள்...என்ன மன்னியுங்கள்...''

அவளின் கண்ணீர் கால்களை நலைத்தது. அவன் அவன் தோள்களில் ஆதரவாகக் கரம் பதித்தான். அஷா எழுந்திருந்து அவனைப் பார்த்தாள். அவன் கலங்கி விழிகள்.

அவனைப் படியே அணைத்துக் கொண்டு விட னான் சரோசா.

அவன் இதயம் அழுதது.....

''...கங்கா, என் அன்பே. உன்னை நான் இழந்து விடேனே?...''

137/100
2/20/08

137/100

திரு

சா

க

சா

அ

வள்

வள

ற்று

இ

அவள்

அவள்

ங்கிளி

விடப்

வி

